

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ve USA TODAY BESTSELLER

Jill Shalvis

Beni
Yeniden
Sev

Sisters Planet

Beni Yeniden Sev

Aidan Kincaid, yaşadığı kasabanın her şeyidir – itfaiyecisi, arama-kurtarma sorumlusu, baş döndürücü yürüyen cazibesi ve kalp kırıcısı... Yıllar önce kalbini kaptırdığı Lily Danville, kendince haklı bir sebeple hem kasabayı hem de Aidan'ı terk ettiğinde, Aidan'ın yaptığı tek şey, kalbinin kapılarını diğer tüm kadınlara kapatmak olur.

Ancak kader, aradan geçen yıllar boyunca ağlarını örmeye devam etmiştir. Günün birinde Lily, kasabaya geri dönmek ve hem geçmişiyle hem de ilk aşkıyla yüzleşmek zorunda kalır.

Bu mecburi geri dönüşün ona eski acılarını yeniden yaşatmaktan başka bir işe yaramayacağına inanır Lily.

Oysa yıllar sonra doğup büyüdüğü yeri ve Aidan'ı görmenin onda yeniden uyandıracak tek duygu hüznün değildir. Küllenmiş bir aşk, yeniden alevlenmek için hazırdır.

Beni Yeniden Sev

Jill Shalvis

Kitabın Özgün Adı: Second Chance Summer

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 314

Yazan: Jill Shalvis

Çeviren: Merve Altıparmak

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-61-0

© Jill Shalvis

© Nemesis Kitap

**Bu kitabın yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.**

**Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.**

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Mart 2016

Baskı ve Cilt:

Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul

Tel: (212) 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

Ücretsiz PDF Kitapları <https://rante.org>

K İ T A P

Beni Yeniden Sev

Jill Shalvis

Çeviren: Merve Altıparmak

← 1. BÖLÜM →...

Aralıksız on saat boyunca Cedar Tepesi'ndeki bir yangınla savaştıktan sonra, Aidan Kincaid'in aklında yalnızca üç şey vardı: seks, bira ve pizza. Günün nasıl geçtiğini göz önüne alınca, bu üçünü hangi sırayla elde ettiğini umursamayacaktı.

Ama bunları elde etmesi pek mümkün görünmüyordu.

İtfaiye ekibinin geri kalanıyla birlikte nihayet merkeze dönebilmişlerdi. Daha ancak tabaklarını doldurmuşlardı ki alarm yeniden çalmaya başladı.

“Bu ne ama?!”

“O lanet zili kırıp birisinin bir tarafına so—”

“Saçmalık.”

Dünyanın en çok küfür eden erkeklerinin denizcilerden çıktığı söylenirdi ama bunu söyleyen her kimse, belki daha önce hiç, bir itfaiye istasyonunda bulunmamıştı. Aidan etrafındaki homurdanmaları duymazdan gelerek tabağını bıraktı ve partneri Mitch'e baktı.

“Bu manyaklıkları ortaya çıkaran dolunay olmalı,” dedi Mitch.

“Belki de manyaklıklar sadece seni takip ediyordur,” diye karşılık verdi Aidan.

Mitch buna karşılık olarak Aidan'a, sen bir numarasın mesajı veren bir parmak işareti yaptı; ama orta parmağıyla...

Bu oyunu birinci sınıftan beri oynarlardı. Bir gün Mit-

ch, Aidan'ın öğle yemeğini çalmıştı. Aidan da ona, burnuna attığı yumrukla karşılık vermişti. Ceza olarak, iki hafta boyunca temizlik görevlisine yardımcı olmak için çöp toplamak zorunda kalmışlardı.

Sonra da ikisi sıkı dost olmuş, bir sonraki on yılı, ola-bildiğince çılgın ve vahşi bir şekilde geçirmişlerdi.

Nihayetinde olgunlaşmış ve sorumluluklarının farkına varmışlardı. İtfaiyecilik okuluna gittikten sonra, geçimle-rini sağlamak için Colorado Windland'da itfaiyeci olarak çalışmaya ve gereken durumlarda yerel arama kurtarma ekibinde görev almaya başladılar. Cedar Tepesi'nde on-lara gerçekten ihtiyaç duyuluyordu. Kaybolan yürüyüş-çülerden aşırı hevesli avcılara, ne yaptıklarından habersiz rafting meraklılarına kadar bir sürü kişiyi kurtarmak için çağırılmışlardı.

Bu gece gelen arama, adliye sarayının çatısından at-layarak intihar etmek isteyen birisiyle ilgiliydi. Beş katlı bina, kasabadaki en yüksek yapıydı.

Yaklaştıkları zaman bir kadının beşinci kattaki pence-reden dışarı çıktığını gördüler. Binanın dış cephesindeki, otuz santimden daha geniş olamayacak denizliğin üzerin-de duran kadının üzerinde sadece sütyen ve külot vardı.

"Nicky en azından bu defa üzerine Victoria's Secret çamaşırlarını giymiş," dedi Mitch.

Nicky sık sık sorun çıkaran birisiydi.

Ve Mitch doğru söylüyordu. Geçen sefer Nicky, bir-likte olduğu meclis üyesinin, çalışma masasının üzerinde asistanıyla da birlikte olduğunu öğrenmiş ve çıldırmıştı. Kendisini yapışkanlı not kâğıtlarıyla kaplamadan önce tamamen soyunmuştu. Aidan, Nicky'nin bu defa neye si-nirlendiğini merak etmeden edemedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Fikrimi değiştirdim,” diye bağırdı kadın onlara parmağını gösterirken. “lmek istemiyorum! O buna değmez!”

Bu defa yapışkanlı not kâğıtları yoktu. Bonus. Polis trafiği durdurmuş olmasına rağmen, görüntü hâlâ karışıktı.

“Birisi buraya gelip beni kurtarsın!” diye seslendi Nicky. “Eğer düşüp de ölürsem bu kadar yavaş olduğunuz için hepinizi mahkemeye veririm! Tanrı akşına, burada kurtarılmak için ne yapmamız gerekiyor?”

“Fikrini değiştirmiş,” dedi kaptan. Aidan ve Mitch birbirlerine baktılar. Kimse ona içeriden ulaşamazdı. Denizliğe tırmanmak da bir seçenek olamazdı. Hem çok dar hem de üzerine çıkılamayacak kadar rkt. Bina ve tepe yüzünden kamyonları da işe yarayacak kadar içeri giremiyordu.

Hepsi bunun ne demek olduğunu biliyordu. Aralarından birinin bu yarı çıplak deli kadını takip edip oraya gitmesi gerekecekti. Ama bu konuda da birkaç problem vardı.

Aidan ve takımı soğukkanlı olmalarıyla nllerdi ama onların da sinirini bozan şeyler vardı. Beş katlı bir bina- nın pencere denizliğinde duran yarı çıplak kadın da onlardan biriydi. Yapılması gereken ortadaydı ve ne olursa olsun yapılacaktı.

“Eğlence başlasın o zaman,” dedi Mitch.

A planı; Kaptan’ın binaya girip, Nicky’yi pencereden içeriye girmesi için ikna etmeye çalışmasıydı. Plan A’nın başarı ihtimali düşük olduğundan, Plan B eş zamanlı işleyecekti. Çatıya çıkılacak ve çatıdan kurtarma işlemi için gerekli teçhizat kurulacaktı.

Tüm bu planlamalar esnasında Nicky onlara bağırma-ya ve hakaret etmeye asla ara vermedi.

Ardından telsizden bir ses duyuldu: “Evet, basın henüz ortalıkta olmadığından içeri girmeyi reddediyor. Geçen sefer birinci sayfa haberi olmuştu da...”

Bir sonraki adım. Takım çatıda demir atacak iyi bir yer bulmuştu. Mitch ve Aidan takımın en deneyimlileri olduğundan, en önden her zaman onlar giderdi. Mitch, Aidan’a baktı. “Tamam. Şimdi örümcek adam gibi ol ve git o acı içindeki küçük hanımı kurtar.”

“Neden ben?” dedi Aidan.

“Çünkü sıra sende.”

“Kızın çamaşırlarını beğenen sensin ama,” diye karşı çıktı Aidan. Birilerini kurtarmaya karşı değildi elbette, herkesi kurtarmak isterdi ama bu defakinde bir rezillik çıkacağı belliydi.

“Ben senden daha ağırım,” dedi Mitch mantıklı olarak.

Bunun tek sebebi Mitch’in boyu 1.93 iken Aidan’ın boyunun 1.87 olmasıydı. Takım her şeyi hazırladı ve Aidan koşum takımını giydikten sonra kendisini iplere kan-caladı. Mitch tedbir amaçlı olarak ikinci ipe tutunurken takımın geri kalanı harekete geçmeye hazırlandı.

Aidan kendini bıraktı. Plana göre onu Nicky’ye yak-laştıracaklardı ve takımı Aidan’ın kendini binadan uza-ğa itirmesiyle birlikte onu biraz daha aşağı salacak ve Nicky’nin altına getirecekti. Bir kancaya Nicky’yi bağ-layacaktı ve takım da onlara beraber aşağı inebilecekleri kadar esneklik sağlayacaktı.

Takım Aidan’ı gerçekten de Nicky’nin tam altına in-dirdi. Aidan kendini binadan uzaklaştırdı. Ama her zaman olduğu gibi, hiçbir şey plana uygun ilerlemedi. Aidan tam

binaya doğru savruluyordu ki Nicky bir rakun gibi atladı ve kendini ona sarmaladı.

Elli kilodan fazla olmayan kadın, hızla duvara yaklaştıkları sırada ona bir maymun gibi sarıldı. Aidan onu sıkıca tutmayı ve duvara çarpan kişi kendisi olabilsin diye havada dönmeyi başardı.

Nicky hafifti ama yine de aldığı darbe Aidan'ın canını yakmıştı. Aidan, biri yukarıdaki, diğeri aşağıdaki pencerede olan Mitch ve kaptanın aynı anda, "Aman Tanrım," dediklerini duydu.

Aidan'ın çektiğinin yarısını bile anlayamazlardı. Bacaklarını onun beline saran Nicky, elleriyle adamın kafasını üzüm gibi sıkıyor ve göğüsleriyle onu kelimenin tam anlamıyla boğuyordu. Aidan bir şekilde başını yana çevirip nefes almayı başarmıştı ama hâlâ bir şey göremiyordu. "Tuttum seni," dedi. "Seni bırakmayacağım ama beni bu kadar sıkıştırmamalısın."

Nicky, Aidan'm kulağının dibinde çığlık atmakla o kadar meşguldü ki, adamı rahat bırakmak adına hiçbir şey yapmıyordu. "Aman Tanrım! Sakın ola beni düşürme, yoksa en çok seni mahkemeye veririm!"

Nicky, Aidan'm sırtına atladığı an, Mitch de ipe atlamıştı. Gülmesine engel olamadan, elinden geldiğince hızlı bir şekilde aşağı iniyordu. Aidan onu tam olarak görmese de, bir şekilde duyabiliyordu.

"Olay yerine ulaştım," dedi Mitch onunla aynı hizaya gelince. Hâlâ gülüyordu. "Gerçi Aidan'm nerede bittiğini ve Nicky'nin nerede başladığını tam söyleyemiyorum ama."

Aidan kendi kendine, *onu daha sonra da öldürebilirsin*, dedi. Sonra da Nicky'ye, "Beni dinle," diye seslendi.

“Ben seni tutuyorum. Kulağımın dibinde bağırmanı kes ve beni dinle.”

Nicky yutkundu ve onu sadece Aidan’a bakabilmesine yeterli olacak kadar serbest bıraktı. Rimeli yüzünden kap-kara olmuş gözleri kocaman ve ıslaktı.

“Seni bırakmayacağım,” dedi Aidan, Nicky’nin gözlerine bakarak. “Duydun mu, Nicky? Bugün kimse düşüp ölmeyecek.”

Nicky başını sallayarak onayladı ve ağlamaya başladı. Aidan çılgılık atan versiyonunu tercih ederdi.

“Kadın hiçbir şeye bağlı değil,” dedi Kaptan telsizden.

“Bu konuda endişelenme Kaptan,” diye cevap verdi Mitch. “Aidan’a gayet sıkıca tutunmuş durumda.”

Hayır, bu tutunmak değildi. Tırnaklarını onun etine geçirmiş ve bacaklarını onun belinde birbirine kilitlemişti ama Aidan en azından nefes alabiliyordu. “Bizi aşağı indirin,” dedi Aidan.

Takım onları indirirken, Mitch de onlarla birlikte iniyor, destek oluyordu.

Yere indiklerinde Nicky, Aidan’dan ayrılmış ve sorgulama için başka bir yere götürülmüştü. Aidan kurtarma işlemi başladığından beri ilk derin nefesini aldı. Varlıklarından haberinin bile olmadığı kasları ağrırken ekipmanlarını topladı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Kaptan. “Yukarıdayken birkaç sert darbe aldın.”

“İyiyim.” Yarın nerelerinin moraracağını biliyordu; ayrıca duvara çarptığı için sırtının yara bere içinde kaldığına da emindi ama başına daha kötüsü de gelmişti.

Mitch ona sırtıttı. “Dostum, az önce kemiklerin neredeyse çıplak bir kadın tarafından ezildi. Seni hayata dön-

dürmek zorunda kalabilirdik. *Göğüslerle Boğulan İtfaiyeci*, saat on bir haberlerinde olabilirsin.”

Kaptanları Mitch’e ve Aidan’a baktı. “Birbirimizi öldüremeyeceğimize dair sıkı kurallarımız olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Aidan istemeyerek başını salladı.

Kaptan başıyla Mitch’i işaret etti. “Bir defaya mahsus olmak üzere o kuralı fes ediyorum Aidan,” dedi.

Mitch’in gülümsemesi soldu. “Hey!”

Kaptan oradan uzaklaştı.

“Her neyse,” dedi Mitch. “Eğer beni öldürürsen, neler bildiğimi asla öğrenemeyeceksin.”

Aidan ona bir bakış attı. “Sen hiçbir şey bilmezsin ki.”

“Çok şey bilirim. Mesela geçmişten bir darbe almak üzere olduğun gibi.”

“Ne?”

“Evet. Lily Danville’in geri döndüğünü duydum,” dedi Mitch.

Aidan uzun süredir duymadığı o ismi duyunca donakaldı. Yıllardır, hatta net söylemek gerekirse on yıldır bu ismi duymamıştı.

Mitch bir kaşını kaldırdı. “Gray sana söylemedi mi?”

Hayır. Aidan’ın abisi ona hiçbir şey söylememişti. Ve bu da akılda bir soru uyandırıyor.

Neden?

“Sen nereden duydun?” dedi Aidan.

“Lenny söyledi. Tatil köyünde bir dedikodu dönüyor-muş. Orayı senin ailen işletiyor, nasıl duymamış olabilirsin?”

Lenny onlarla birlikte liseye gitmişti ve şimdi Kincaid Tatil Köyü’nde çalışıyordu. Aidan, Mitch’e baktı. Kendi-

sinden başka herkesin bunu biliyor olmasını sindirememiştir.

Lily Danville... Kahretsin. Aidan dönüp uzaklaşmaya başladı.

“Çok da abartılacak bir durum değil,” dedi Mitch. “Shelly ile görüştüğün falan da yok nasıl olsa, değil mi? Özgür birisin. Yani Lily’yi geri kazanmak isteyecek olursan... Hey, beklesene.”

Aidan beklemedi. Ve Shelly ile görüşmedikleri de doğrudur. Teknik olarak birbirlerini o anlamda görmüyorlardı zaten. Sadece ikisi de istediği zaman ortaya çıkan fiziksel bir ilişkileri vardı ve bir aydan uzun bir süredir ikisi de bunu istememiştir. Aidan, o zamandan beri bir kere bile onu düşünmemiştir.

Ama Lily Danville...

Onu yıllardır görmemiştir ama hâlâ sık sık düşünürdü.

“Bekle,” diye seslendi Mitch. “Ekipmanlarının yarısı hâlâ—” Aidan yürümeye devam ederken Mitch’in sözünü kesti.

“Gerçekten mi?”

Aidan dönüp bakma zahmetine bile katlanmayınca, Mitch küfretti ve etraftaki yeni yetmelerin de yardımıyla ekipmanları topladı. Merkeze dönerlerken sessizdi, çünkü hem yalnız değillerdi hem de telefonunda bir oyun oynuyordu.

Aidan uzandı ve parmağını Mitch’in ekranına vurdu.

Mitch küfretti ve neredeyse telefonunu camdan uçuruyordu. Dönüp dik dik Aidan’a baktı. “Bana bir Candy Crush canı borcun var.”

“Bana Lily’nin geri dönmesiyle ilgili daha fazla bilgi ver.”

“Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Surat asmalara bir son mu verdin yani?”

Aidan ona birazdan-kıçma-tekmeyi-basacağım bakışı atınca, Mitch sırttı. “Surat astığını biliyorsun.”

“Tüm Facebook bunu konuşuyor,” dedi arkadaki çocuklardan biri. “Lily ile ilgili haberleri yani.”

“Aidan şifresini unutmuş,” dedi Mitch. “Bir yıl kadar önce.”

Aidan onu görmezden geldi. Beyni yeterince meşguldü. Lily. Kasabaya geri dönmüştü...

Aidan kendisini yıllar önce, Lily’ye karşı duyduğu hislerin aptal bir ergen oğlan tutkusu olduğu konusunda ikna etmişti.

Görünüşe göre, buna hazır olsa da olmasa da bu teoriyi test etme fırsatı doğmuştu.

← 2. BÖLÜM →

Gerçekten öyle olana kadar öyleymiş gibi yap.

Lily Danville'nin yaşam felsefesi buydu. Ve her zaman işe yaramıştı.

En azından o güne kadar... Evet, o gün... Yaşam felsefesinin ilk defa işe yaramadığı o gün.

Kendisini benzinsiz, parasız ve onursuz bir şekilde Colorado Dağları arasında ilerlerken bulmasının nedeni de o gündü.

Bundan gerçekten nefret ediyordu.

Ama kendisine acıma işini daha sonraya bırakabilirdi. O an yapması gereken şey, güçlü olarak hayatta kalmaktı fakat olması gerektiği kadar güçlü değildi.

Bu konu üzerinde çalışmayı planlıyordu.

Cedar Tepesi'ne çıkan dar ve kıvrımlı yollarda araç kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Net olmak gerekirse, on yıl diyebilirdi. Ama yolları ezbere biliyordu. Özellikle de ileride bulunan S şeklindeki korkutucu ve tehlikeli kıvrımı iyi hatırlıyordu.

Sol tarafında limitsiz mavi gökyüzüne doğru çıkan sarp kayalıklar ve sağ tarafında yamaç ile kesin ölüm arasında duran incecik bir korkuluk bulunuyordu.

Bir zamanlar aralarındaki en kötü şöhretli yer olan Dead Man's Cliff¹ de dahil olmak üzere, buralardaki her

1 Ölü Adamın Uçurumu (ç.n)

tepeyi adı gibi bilirdi. Bir defasında o tehlikeli tepenin arka tarafına tırmanmış ve o yaşlarda kendisinde pek bulunmadığını kabul etmesi gereken akli dışında başka hiçbir ekipmanı olmadan oradan aşağı inmişti.

Neyse ki tehlikeyi fark edebilecek yaşa gelmişti artık. Yakın zamanda ekipmansız dağ tırmanışı yapmak gibi bir planı yoktu. Yürüyüş tabii ki yapılabilirdi. Ama hayatını tehlikeye atmak? Asla olmazdı.

Kasabaya girmeden önceki son virajı dönen Lily, penceresini açtı ve dağ havasını içine çekti. Evet, haziran ayında bu dağlar hâlâ sedir, çam ve temiz hava kokuyordu. Yine de bu, Lily'nin içini acıtıyordu.

Ya da belki de bu acı, on yıl sonra ilk kez geri dönmüş olmasından kaynaklanıyordu. Bu düşünce ve beraberinde getirdiği her şey içini burktu. Hissettiği şeyin hüznün değil, açlık olduğunu söyleyerek kasabaya doğru ilerledi. İçinde insandan çok hayvan bulunan bu vilayette bin kişi yaşıyordu. Tabii bu rakam, kış sezonlarındaki çılgın akınları kapsamıyordu. O dönemlerde buranın nüfusu kendisini üçe katlıyordu. Çoğu turist vaktini yamaçlarda geçirirdi.

Lily'nin, dağın daha da yukarılarına çıkmak gibi bir planı yoktu. Hem de hiç.

Hiçbir zaman.

Kasabadaki üç benzin istasyonunun ilkinde durdu ve aynada kendisine baktı.

Saçları günün ilk saatlerinde düzleştiriciyle şekillendirildiği için iyi görünmüştü ama California ve Colorado arasında bir yerde sıcak basmış ve o da saçlarını kafasının üzerinde toplayarak tabletinin kalemıyla sabitlemişti. Bazı teller aradan kaçmış ve isyan ederek ait oldukları noktadan aşağı sarkmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hımm. Podyuma çıkmaya pek hazır sayılmazdı ama kimin umurundaydı ki? Muhtemelen kimse onu hatırlamayacaktı bile.

Böyle düşünüp rahatladıktan sonra kırıksıklıkları düzeltmek için kıyafetlerini çekti. Yazlık bir elbise ve sevimli bir ceket giymişti. San Diego Güzellik Salonu'nda böyle yapıldı. Üst seviyedeki müşterileriyle aynı kalitede giyinmeleri gerekirdi. Bir çeşit üniforma anlayıştıydı bu.

Artık iyi giyinmek onun için kahraman pelerini takmak gibiydi. Dışarıdan bakıldığında düzgün görünürse, insanlar içinin de öyle olacağını düşünürdü.

Fakat öyle olmuyordu.

Uzun bir seyahatin ardından gerinirken kendisine baktı. Kahretsin. Önceki saatlerde yediği Cheetos'ların bir göstergesi olabilecek olan dört şüpheli lekeyi ovuşturdu. Kendi kendine not aldı: ya Cheetos yeme ya da yanında ıslak mendil taşı. Ceketini kaldırıp elbisesine baktı. Kahretsin! Kalçasının yan kısımlarında iki leke daha vardı. Parmağını yalayıp lekeleri silmeye çalıştı ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Belli ki Cheetos izleri ve keder kolayca düzeltilemiyordu.

Güçlkle kazandığı o medeniliğini anbean kaybediyor, darmadağın ve maceracı dağcı kız benliğine geri dönüyordu. Arabadan çıkmaya hazırlanıyordu ki çocukluk arkadaşı Jonathan'ın aramasıyla titreyen telefonu onu durdurdu.

"Daha gelemedin mi?" diye sordu Jonathan.

Fiziksel olarak gelmişti. Yani o konu üzerinde çalışıyordu... "Sayılır," dedi.

"Bu ne demek oluyor?" Lily'nin sessizliği karşısında

susup kaldı. “Bunu yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Sen o her istediğini yapabilecek olan ender insanlardan-sın.”

Doğruydı. Bu yeteneği küçük yaşlarda edinmişti, hem de zor olan yoldan. Fakat ihtiyacı olan şey ona fazla geliyordu ve hayatının tekdüzeliğine bir son verecekti. “Bu defa limitime ulaşmış olabilirim,” dedi ve bu, günün ve hatta *yılım* en yetersiz kalan ifadesiydi.

“Kendine gel, Lily,” dedi Jonathan. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

“Evet.” Başını iki yana salladı. “Peki, bu tam olarak nasıl olacak?”

“Çünkü şimdi arkanda ben varım,” dedi Jonathan, sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. “Güven bana.”

Lily kendi kendine, ona güvenebileceğini hatırlattı ve iç çekti. Hem başka ne seçeneği vardı ki? “Pekâlâ, ama haklı olsan iyi edersin.”

“Ben her zaman haklıyım,” dedi Jonathan. “Hem de her zaman. Yakında görüşürüz.”

Lily telefonu kapattı ve arabadan çıkacak oldu ki ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Etrafına bakındı ama görünüşe göre şehir kadınlığının yanında dolgu topuk ayakkabılarından birini de kaybetmişti. Belki de ayakkabı görünmezlik pelerini giyiyordu. Aramaları küfürler ve arka koltuktaki bavulunda gerçekleştirdiği uzun süreli didiklemelerin akabinde bulduğu diğer şeyle sonuçlandı.

Bir çift Ugg botu.

Ayakkabıları ayağına geçirdiğinde güldü. Yazlık bir elbiseyle gerçekten çok uyumluydular. San Diego’da bu görüntü insanlardan tepki görebilirdi ama Cedar Tepesi’nde ortalama bir görüntüydü. Ya da en azından bir zamanlar

öyleydi. Bir şeylerin hem değiştiğini hem de değişmediğini umup tanıdığı kimseye görünmemeyi planlayarak bir markete girdi.

İçeride birkaç müşteri daha vardı ama hiç kimse tanıdık gelmemiştir. Bunun için kendini minnettar hissederek en sevdiği iki yiyecek grubu olan çikolata ve tuzu alıp ödeme yapmak için ön kasaya yöneldi.

Aldıklarını tezgâha koyduğu esnada kasa görevlisi kaşlarını kaldırdı ama ya kız kardeşleri ya da sevgilisi olduğundan dolayı onunla ilgilendiği esnada hiçbir şey söylemedi.

Onu tanımamıştı ama bu Lily'yi şaşırtmadı. On yıl uzun bir süreydi. Bu düşünce gerginliğini arttırarak tezgâh sergisinde duran ve ihtiyacı olmayan bir şey daha almasına neden oldu: bir paket kurabiye.

“Güzel,” dedi görevli sesindeki hafif alaycı tonla. “Dükkândaki tüm abur cubur piramidi ürünlerini alabilmiş olmandan gerçekten etkilendim. Bu kolay bir şey değil.”

Bir paket halka çörek, biri limonlu ve biri vişneli olmak üzere iki tarta, bir kutu karamelli dondurma, bir aile boyu paket cips ve en son olarak da kurabiyeler.

“Kötü bir ayrılık mıydı?” diye sordu.

“Hayır.” Sadece birazcık yalan söylemişti. Çünkü kötü ayrılık vardı ve kötü ayrılık vardı. Ve Lily'ninki kesinlikle ikinci tipteki kötü ayrılıklardan biriydi.

“Çok fazla mı tutturuyorsun?”

Lily adamın neden böyle düşünmüş olabileceğinden yüzde yüz emin olamasa da başını iki yana salladı. Hayır, bu abur cubur festivalini üç hafta öncesine kadar çalışmakta olduğu San Diego Salonu'ndan kovulması şerefine düzenliyordu.

Bu durum hakkında hissettiği her şeyi yiyecek gibi görünüyordu.

Adam, “Belki de parti vereceksindir,” dedi sırtarak. “Bu arada benim adım Cliff ve partileri severim.”

“Üzgünüm,” dedi Lily. “Parti falan yok.” Bir an kasa sergisindeki şekerlemelere baktı.

Cliff güldü. “Bak, yanlış anlama ama sende düzenli müşteri tipi var. Yirmi dört saat açık olduğumuzu bil istedim. Yani tüm bu aldıklarının hepsini bir arada almana gerek yok. Ayrıca gece yarısında bu şekerlemeler indirim giriyor, iki alıp bir ödeyebilirsin.”

“İndirimdeki şekerlemeler için gecenin bir yarısı dışarı çıkacak birisi gibi mi duruyorum?” dedi Lily.

“Evet.”

Lily iç çekerek kartını uzattı. Arkasında bir sıra oluştuğunun farkındaydı. Arkasına bakmadan kartının bir keredede çalışmasını diledi ve kart tam olarak öyle yapınca rahat bir nefes aldı.

Kovulmak, stilinde sıkıntılar yaratmıştı elbette.

“Poşet ister misiniz?” diye sordu Cliff. “Artık onlar da ücretli de. Her biri 10 sent.”

Arabasının arkasında en az bir düzine poşet vardı. Normalde onları hiç hatırlamazdı. “Gerek yok.” Poşetleri her zaman unuttuğu için bu konuda bir uzmandı ve aldıklarının hepsini kucakladı. Cips paketi hariç her şey sığmıştı kucağına.

Cliff yardımcı olarak paketi abur cubur yığınının tepesine yerleştirdi. Lily ona teşekkür edip kıymetli yiyeceklerini düşürmemek için çenesini bastırdı. “Tamamdır,” diyerek Cliff’e onay verdi.

Cliff elini çekti ve Lily kasaya yaklaşan müşterilere

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

değmemeye çalışarak ayrılmaya yeltendi. Yolun yarısına gelmişti ki bir şey tekrar kasaya bakmasına neden oldu.

Gördüğü, bir kadının asfalt leşi gibi görüldüğü ve dudaklarında parlaticısının olmadığı bir anda görmek isteyebileceği en son kişiydi...

Bir zamanlar rüyalarının erkeği kategorisindeki tüm fantezilerinde rol alan adam: Aidan Kincaid. Üzerinde kargo pantolon ve Arama Kurtarma amblemlili koyu renk bir tişört vardı. Kalçasındaki telsizle kirli, yorgun ve çok çekici görünüyordu.

Kalbi ağırdan atmaya başlayınca başını çevirip tekrar önüne baktı.

"Lily? Sen misin?" dedi tam önündeki kadın.

Lily gözlerini kırptırdı.

"Bayan Myers," diye kendini hatırlattı ellili yaşlarındaki kadın. "Lisedeki edebiyat öğretmenin." Gözleri parıldadı. "Seni yıllardır görmedim. Nasılsın canım?"

Lily'nin beyni çalışmayı reddediyordu. Gitme istediği bir cevap verme isteğine baskın geliyordu. Edebiyat dersinden nefret ederdi. Kitapları okuması ve kompozisyonları yazması için kız kardeşine para öder, onun matematik ve fen ödevlerini yapardı; üstüne üstlük babalarının işlettiği tatil yerindeki vardiyasında da onun yerine çalışırdı. "Şey..."

"Annen hâlâ seyahat edip duran mutlu bir emekli mi?" diye sordu Bayan Myers. "Olan biten her şeyin ardından iletişim kuramadık." Bakışları sempati doluydu.

O anda Lily üzerindeki yazlık elbise, Ugg botları ve darmadağın saçlarıyla orada duruyor ve Aidan muhtemelen bu sohbeti izliyorken, Bayan Myers öylece Lily'yle, hayatının en kötü olaylarından birini tartışmak istiyordu.

Çenesiyle dengede tuttuğu dağ gibi dandik yiyecekleri

vardı kucağında. Ve o Cheetos lekeleri de hâlâ oradaydı...

Neyse ki Bayan Myers'in telefonu çaldı ve kadın Teksas eyaleti büyüklüğündeki çantasında telefonunu aramakla meşgul oldu.

Lily bir soluk verdikten sonra hızlıca Aidan'a baktı ve onu görmediğini görünce neredeyse sevinçten bayılacak gibi oldu.

Mucize diye bir şey gerçekten vardı...

Şansını daha fazla zorlamadan hızlıca, "Sizi görmek güzeldi," dedi ve koşa koşa kapıya gitti.

← 3. BÖLÜM →...

Lily Danville gerçekten de geri dönmüştü. Aidan kendine hakim olamadı. Onun bir kucak dolusu abur cuburu dengelemeye çalışarak kapıya koşuşunu izledi. Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzeldi.

Lily'nin, Aidan'dan gizlenmeye çalıştığı çok belliydi ve bu Aidan'ın da işine yarıyordu. O da hatıralarla dolu bir yolculuğa çıkmak istemiyordu. Özellikle de yol hiçbir kurtulanın olmadığı bir kazaya sebebiyet veriyorsa...

Fakat aradan geçen tüm o senelere rağmen Lily hâlâ aynı görünüyordu: mükemmel derecede kırılgan ama aynı zamanda oldukça güçlü. Bunun sebebi o zarif, kıvrımlı vücudu ve içinde boğulmaya değer yeşil gözleriydi.

Neredeyse kaçmayı başaracaktı ki birisi kapıda ona çarptı. Lily geri sendeleyerek Colorado Rockies kartpostallarının sergilendiği yüksek standı çarptı.

Her şey sallanmaya başlamıştı.

"Olamaz!" derken abur cuburlarını feda etme pahasına da olsa standı uzandı. Standı tutmaya çalışırken cips paketi yere düştü ve ardından bir paket çörek de kollarından kayarak cipsin yanındaki yerini aldı.

İşte bu kadardı. Domino etkisi harekete geçmiş ve vişneli turta da düşmüştü.

Son düşen şey ise kartpostal rafının kendisiydi. Dra-

matik bir görüntüyle yere devrilerek Lily'yi kollarındaki ve yerdeki bir ton abur cuburla ortada bırakmıştı.

"Kahretsin," dedi Cliff. "Bu her zaman oluyor."

"Çok üzgünüm!" dedi Lily eğilip kartpostalları toplarken.

"Önemli değil," diye karşılık verdi Cliff. "Gerçekten. Ben toparlarım."

Aidan'ın olduğu tarafa bakmamaya özen göstererek Cliff'e minnettar bir edayla güldü. Ardından o kadar hızlı bir şekilde oradan ayrıldı ki, Aidan bile tüm olayı hayal etmiş olduğunu sandı. Tabii etrafa saçılmış kartpostallar farklı bir şey söylüyordu.

Göğsündeki garip ağrı da öyle.

Geçen sene evinde yanlışlıkla yangın çıkarmış olan Cliff'e yardım etmek için ilerledi.

Ortalığı topladıkları sırada Cliff sırttı. "Kız aslında iyiydi. Üstü başı tam bir karmaşa örneğiydi tabii ki ama ateşli cinsinden, değil mi?"

Aidan yorum yapmadı ve almak için gelmiş olduğu soğanın ücretini ödemek için para çıkardı.

"Bekle," dedi Cliff, Lily'nin ardında bıraktığı kurabiyelere uzanarak.

Bir de anahtarlar vardı.

"Ateşli kız bunları unutmuş," dedi. "Bunları benim için ona ulaştırabilir misin?"

Kahretsin. Aidan'ın en son istediği şey onunla yüz yüze gelmekti. Özellikle de onun da Aidan ile konuşmak istemediği bu kadar barizken.

"Buradan ayrılamıyorum, dostum," dedi Cliff. "Sen bir itfaiyecisin ve insanları sürekli kurtarıyorsun. Git o ateşli kızı da kurtar. Muhtemelen sana minnettar kalacaktır." Cliff tek kaşını kaldırdı. "Bir şey değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kahretsin. Aidan, Lily'nin anahtarlarını ve kurabiyelerini alarak mekândan çıktı. Beklendiği üzere, Lily hâlâ park yerindeki aracının içindeydi ve başını direksiyona dayamış, Aidan'ın kapalı cam nedeniyle duyamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

Aidan başını iki yana sallayıp kendini hazırladı ve cama vurdu.

Lily olduğu yerde sıçradıktan sonra dönüp ona baktı. Aidan elini kaldırıp anahtarlarını gösterdi.

Lily bir süre ona baktıktan sonra başını tekrar direksiyona koydu.

“Daha ne kadar beni görmemişsin gibi davranacaksın?”

“Sonsuza kadar mesela?” diye seslendi Lily.

“Bunlar sadece anahtar.”

Lily hâlâ tereddüt ettiğinden, Aidan diğer elindeki kurabiyeleri gösterdi.

Tahmin ettiği gibi, bu işe yaramıştı. Lily sürücü kapısını sadece elinin geçebileceği kadar açtı.

Aidan anahtarları da kurabiyeleri de onun eline bıraktı ve ardından hareketini yaptı. Kolunu hızlıca açık kapı ve koltuk arasına yerleştirdi ve Lily'nin kapıyı kapatmasını engelledi.

• • •

Kahretsin, diye düşündü Lily. Aidan her zaman hızlı olmuştu. Kar ya da su üzerindeki kayaklar konusunda da, kendi iki ayağı üzerinde de oldukça hızlıydı. Kısa mesafe koşularında üç kez Colorado şampiyonu olmuş adam nasıl hareket edileceğini biliyordu elbette. “Yolumdan çekil.”

“Burada ne işin var, Lily? Ziyarete mi geldin?”

“Hayır.”

“O zaman neden?”

Başına gelenleri kabulleneceği yoktu tabii ki. Hayır. Bunu sesli bir şekilde ifade etmeyecekti. Hem de hiç. “Çekil.”

Gözlerini ona odaklayan Aidan başını iki yana salladı. Hareket etmiyordu.

Lily, Aidan’ın o sabah tıraş olmadığını fark etti. Hatta belki birkaç sabahtır olmamıştı. Sakalları kare çenesine bir sertlik katmış ve bir zamanlar tanıdığı ergenin artık bir erkek olduğunu ortaya koymuştu. O sırada Colorado Wildland İtfaiyesi arması taşıdığını gördü. Aidan’ı en son gördüğünde, itfaiye akademisine girmek istiyordu.

Birisi hayallerini kavuşmuştu anlaşılan.

“Çekil oradan yoksa ezip geçerim,” dedi ve ciddi olduğunu kanıtlamak için anahtarı deliğe yerleştirdi.

“Ezip geçer misin?” dedi Aidan bir kaşını kaldırarak. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Cedar Tepesi’ndeki nüfusun yarısının neden ona âşık olduğunu anlamak güç değildi. Diğer yarısı ise ya erkekti ya da ölü.

“San Diego’dayken pençelerin büyümüş bakıyorum,” dedi düşük ama eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla.

Bu eğlenir hali Lily’nin gerçekten canını sıktı. Kendi- ne onun ne düşündüğünü önemsemediğini söyledi ama bu koca bir yalandı. Derin bir nefes aldı ve *Gerçekten öyle olana kadar öyleymiş gibi yap* kuralına geri döndü. Tek yapması gereken ondan etkilenmemiş gibi davranmaktı. Kolaydı, değil mi? Emniyet frenini serbest bıraktı.

“Ve hâlâ oldukça sabırsızım.” Aidan vücudunu yavaş- ça dikleştirdi.

Bir zamanlar karşı koyamadığı bu gülücük onu derin- den yaralamıştı. Ama Lily artık büyümüştü. Artık zekiy-

di. Tabii ki ona direnebilirdi. Tıpkı uzattığı kurabiyelere de direndiği gibi.

Tek sorun o kurabiyeleri nefes almaktan daha fazla arzu etmesiydi. Ve en kötü tarafı da, Aidan'a direnecek yeteneğin illüzyonuna bile sahip değildi.

Zaten bu da, Aidan'dan, bir veba virüsünden korunmaya çalışır gibi kaçması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve maalesef bu hiçbir zaman başarabildiği bir şey değildi. Onu birlikte yaşadıkları apartmanın arka tarafında yaşça büyük bir kızı öperken gördüğünde de böyle olmuştu. Hem de öyle küçük bir öpücük değildi. Gerçekten işi götürüyorlardı ve kız sanki hayatında yediği en iyi cipsi yiyormuş gibi inliyordu.

Abisi Gray ile birlikte yine aynı yerde üstsüz ve düşük bel pantolonlar giyerek arabalar üzerinde çalıştıkları, kavga edip bira içip terli vücutlarını sergiledikleri zamanlarda da ondan uzak duramamıştı.

Ve tabii ki mezun olduğu yaz, gölün orada her sene düzenlenen festivalde dans ettikleri zaman da uzak duramamıştı. Müzik bittikten sonra bile dans etmeye devam etmişlerdi ve Lily vücutlarının oluşturduğu sıcaklık karşısında şaşkına dönmüş, onun da böyle hissedip hissetmediğini merak etmişti.

Ardından Aidan onu öpmüştü. Ve Lily onun da öyle hissettiğini fark etmişti çünkü o öpücük... Ah, o öpücük. Rüya gibi, duygusal ve erotik... Dudaklarını onun dudaklarına bastırmış, verebileceği her şeyi almak istemişti.

Ama Aidan geri çekilmişti. O zaman Lily bunun sevimli olduğunu düşünmüştü. Aidan'm ona baskı yapmak istemediğini, bir şeyleri ağırdan alabileceklerini belirtmek istediğini sanmıştı.

Ta ki bir sonraki güne kadar. Lily'nin kardeşi Ashley mutluluktan uçarak odasına gelmiş ve asistan kayak kocauna tutulduğunu anlatmıştı.

Koçu da o seksi Aidan Kincaid idi.

Ashley onun da kendisinden hoşlandığından emindi.

Bu berbat bir durumdu ama sonraki olaylara göre hiçbir şeydi.

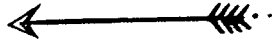
Hepsini aşmayı başardım, dedi kendi kendine. Aidan'm çikolata gözlerine bakarak içinden, *Geçmiş geçmişte kaldı. Geçmiş geçmişte kaldı*, diye tekrarladı. Aidan'm gözlerine bakmaya devam ederek motoru hızlandırdı. Arabasının motorunu tabii, içsel motorunu değil. Çünkü o kısım bir daha Aidan için asla hızlanmayacaktı.

Hem de hiç. Bir kez daha ona âşık olacak olsa kendisine tahammül edemezdi.

Hâlâ o çarpık gülücükle ona bakan Aidan dalga geçer gibi elini çekti ve bir adım geri attı.

Bu da Lily'nin onu ezip geçemeyeceği anlamına geliyordu. Bunun yerine sanki cehennem köpekleri tarafından kovalanıyormuş gibi bir hızla otoparktan ayrıldı. Çünkü bir bakıma, durum aynen öyleydi.

← 4. BÖLÜM →...

Lily küçük Honda marka arabası ile otoparktan çıkarken Aidan onu izledi. Her zamanki gibi ardında bir kaos bırakmıştı. Bir de Aidan'ın içinde... Belki de kalbinde. Ama Aidan bunu asla kabul etmeyecekti. Bir zamanlar Lily'yi sadece görmek bile onu gülümsetirdi ve Lily komşu tatil köyünün sahibinin kızı olduğu için, onu sık sık görürdü.

Lily sessizdi ama utangaç değildi. Zekiydi ama berbat bir öğrenciydi. Dağcılık yetenekleri Aidan'ın yetenekleriyle yarışırdı. Ve bunları babasının yanında çalışarak kazanmıştı.

Hiçbir zaman şikâyet etmezdi.

Aidan onun bu özelliğini seviyordu.

Lily adeta bir yığın zıtlıktan oluşuyordu ve Aidan bunu da seviyordu. Lily'nin ailesi için yaptıklarını da seviyordu. Fiziksel ve zihinsel olarak güçlü oluşunu takdir ettiğini söylemesine gerek bile yoktu.

Kız kardeşi Ashley ondan sadece bir yaş küçüktü ve her konuda yarışarak birbirlerini zorluyorlardı. Ashley daha dışa dönük ve daha konuşkandı. Fakat Lily'nin çekiciliği daha içseldi ve o maceracı ruhunun ardındaki sıcaklığı Aidan'ı kendisine çekmeyi başarmıştı.

Şimdi ise Aidan, o maceracılığın ve sıcaklığın tek bir zerresini bile görememişti.

Lily'nin o yeşil gözlerinde görebildiği tek şey, Aidan'a

yöneltilmiş öfkeydi. Hem de büyük bir öfke. Ona neden bu kadar öfke duyuyor olabileceğini bilemiyordu. On yıl önce Aidan'ı ardında bırakıp kalbini parçalara bölen oydu.

Aidan o an bunu hatırlayınca kendisini aptal gibi hissetti ama o dağda bir çeşit bağlantı kurduklarını hissetmişti. O bağı başka hiçbir kız ile hissedemedi.

Lily'den sonra asla.

Onlar iki maceracı ruhtan ibaretti. Ya da Aidan öyle olduklarını düşünmüştü. Aidan her zaman ailesini bir arada tutan tutkal olmuştu ve Lily ile birlikteyken bir şeyler için çaba harcaması gerekmiyordu. Her şey çok kolaydı ve gönlü çok rahattı. Lily ile birlikteyken rahatlayabilir ve olduğu gibi davranabilirdi. Ama Lily çekip gittiğinde, Aidan her şeyi kaybetti ve bir daha hiçbir şey ona kolay gelmedi.

Tabii artık bunların hiçbir önemi yoktu. Onu unutalı çok uzun zaman olmuştu ve Lily arabasının eski tekerlekleri üzerinde otoparktan ayrılırken bunu kendine birkaç kez tekrar etmek zorunda kalmıştı. Sürdüğü bir şehir arabasıydı. Colorado Dağları için uygun değildi.

Belki burada işlerin nasıl yürüdüğünü unutmuştu. Belki de uzun süre kalmayacaktı ama Aidan ona ziyarete gelip gelmediğini sorduğunda şüpheli bir şekilde, "Hayır," demişti.

Önemi yoktu. Lily'nin yaptıkları onun derdi değildi.

Telefonunu çıkardı ve cevapsız araması olup olmadığına baktı. Yangın departmanında bugün tatil günüydü ama Arama Kurtarma'nın böyle bir günü yoktu. Bildirildiği takdirde oraya gitmesi gerekiyordu ve yangın alarmı olmadığı takdirde derhal oraya yöneliyordu.

Cevapsız bir şey yoktu. Abisini aradı. Gray, Cedar Tepesi tatil merkezini yönetiyordu ve kasabadaki herkes hakkında her şeyi biliyordu. Kendisi, otuz bir yaşında bir erkeğin vücuduna saklanmış seksen iki yaşındaki bir kadının gibiydi –mahallede olan biten her şeyi bilen o kadınlardan biri gibi. Ve Aidan’a yapması gereken bir açıklama da vardı. Ne de olsa Lily’nin geri döndüğünü biliyordu ama ona bahsetmemişti.

“Annem iyi mi?” diye sordu Gray telefonu açar açmaz.

Anneleri Char, geçen hafta düşüp kalçasını incitmişti. Tabii ne kadar acı içinde olduğunu onlara belli etmiyordu. Kadın dışarıdan narin görünse de içten içe bir kayaydı.

“Annem için aramıyorum,” dedi Aidan. “Konu–”

“Eğer annem için aramadıysan, iki saniyen var,” dedi Gray. “Penny yirmi dakikalık molasında. Onu tüm hafta görmedim ve o yirmi dakikanın her bir saniyesi için planlarım var.”

Aidan, Penny’nin hafif gülüşünü duydu. Gray lise aşkıyla evleneli yedi sene olmuştu. Evleneli çok olmuş insanlar gibi davrandıklarından endişelenerek, evliliklerini biraz renklendirmeye karar vermişlerdi. Daha geçen hafta, Aidan kapıyı çalmadan Gray’in ofisine dalmıştı ve onları ‘*Grinin Elli Tonu*’nu oynarken bulmuştu.

Görmezlikten gelinemeyecek şeyler de vardı hayatta. Aidan ertesi gün, Gray’in ofis kapısına kilit geçirmiş ve onu kullanmalarını istemişti. Kullanmış olmalarını ümit ediyordu. “Telefonu kapatmadan şunu söyleyeyim,” dedi Gray. “Lenny tam bir salak. Dün gece madde kullanmış şekilde araç kullanırken yakalandı.”

Hay aksi. Bu Lenny’nin ikinci hatasıydı. Birincisi gece vardiyasındaiken makinelerinden birinde seks yaparken yakalanıştıydı. Daha kötüsü, madde etkisindeyken araç

kullanımı ehliyetine en az doksan gün boyunca el koyulacağı anlamına eliyordu. Aidan başını iki yana salladı. Lenny ekipmana bakmak konusunda ellerindeki en iyi adamdı ama bu tutuklanma geçmişi karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu. “Ehliyetini geri alana dek onu uzaklaştırmak mı istiyorsun?”

“Hayır, bir salak olmamasını istiyorum.” Gray iç çekti. “Evet. En azından uzaklaştırma almalı. Bunu önerdiğim için şanslı. Ben sadece kötü halleri yüzünden bile onu kovmak istiyordum.”

“Ben bununla ilgilenirim.”

“İyi. Ben sevişmeye gidiyorum.”

“Dur,” dedi Aidan. “Bana söylemeyi unuttuğun bir şey daha var.”

“Şu anda tahmin oyunu oynamak istemiyorum.”

“İpucu vereyim o zaman. Lily Danville.”

Gray sessizleşti.

“Lanet soruyu cevapla,” dedi Aidan.

“Bana bir soru sormadın ki.”

“Bana neden söylemedin?”

“Meşguldüm,” dedi Gray. “Ve bu gerçekten sormak istediğin soru değil.”

Doğruydı ama Aidan bunu söylemek istemedi. Bunun yerine başını kaldırıp göğe baktı. Hiçbir yerde Colorado’daki gibi geniş ve güzel bir gökyüzü yoktu. Her şey bir göz kırpana dek değişebilirdi ama o anda gökyüzü bir tane bile bulut bulundurmayan, göz kamaştırıcı bir görüntüye sahipti. Dağların keskin kenarları ilerisini görmeyi engelliyordu. “Bunu ne zamandır biliyorsun?”

“Birkaç haftadır.”

Bu, Aidan’ın sabrını taşırdı. “Dalga mı geçiyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

“Bak. Her şey seninle ilgili değil, tamam mı? Ve şunu net bir şekilde söyleyebilirim ki, bunun, yani onun burada bulunmasının seninle hiçbir ilgisi yok.”

“O halde neden bana söylemedin?” dedi Aidan.

“Ben—” Gray duraksadı ve Aidan, Penny’nin arkadan bir şeyler mırıldandığını duydu. Ne yazık ki seks içerikli kelimeleri anlayabilmişti.

“Pen,” dedi Gray sesini sadece onunla konuşurken yaptığı gibi yumuşatarak. “Onu henüz çıkarma. Kıpırda-
ma. Bir santim bile.” Ardından Aidan’a döndü. “Gitmem lazım.”

“Onun neden burada olduğunu söyleyene kadar olmaz.”

“Bunun için gerçekten vaktim yok.”

“Gerçekten yok,” dedi Penny. “Geriye kalan zamanın her saniyesini başka bir şey yaparak değerlendirmeli. Detaylarla ilgilenmediğini bildiğimiz için telefonu şimdi kapatıyoruz. Ayrıca yarım saat sonraki yönetici toplantısını ve Tough Mudder etkinliği için yapılacak personel toplantısını unutma.”

“Geliyorum,” dedi Aidan.

“Ben de,” dedi Penny gülerek ve ardından telefonu kapattı.

Aidan başını iki yana salladı ve Gray ile Penny’nin görüntülerini zihninden silmeye çalıştı ama bunu yapmak için muhtemelen bir koca şişe çamaşır suyuna ihtiyaç duyacaktı.

Akşamdan kalma bir sesi olan Lenny’yi aradı.

“Ne var?” dedi Lenny arkadaş canlısı olmayan bir tavırla.

“Konuşmamız gerek,” dedi Aidan.

“Şimdi olmaz. Yatağımla bir randevum var.”

"Bu önemli," dedi Aidan. "İş hakkında."

"Bugün hasta izni aldım. Saatle işim yok."

"Hasta mısın yoksa akşamdan kalma mı?"

Bir duraklama oldu. "Bir zamanlar ikisinin de aynı şey olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Bu, sorumluluk üstlenmediğimiz zamanlardaydı," dedi Aidan.

"Kahretsin," diye gürledi Lenny. "Benimle böyle konuşma adamım. Daha hiç kafein almadım. Bu konuşma kafein olmadan fazla ağır geliyor."

Aidan eliyle yüzünü sildi. Lenny bunu ciddiye almıyordu ama Aidan büyük bir sorumluluk hissediyordu. Bir işe ihtiyaç duyduğunda Lenny'yi buraya getiren oydu. "Toplantılardan sonra yanma geliyorum," dedi. Bunun yüz yüze görüşme teklifi olduğunu sonradan fark etti Lenny.

Bir kez daha sessizlik olduktan sonra Lenny'nin sesindeki tüm ciddiyetsizlik silindi. "Sadece söylemen gerekeni söyle."

"Söylemek *istediğim* bir şey yok," dedi Aidan. "Ama söylenmesi gereken bir şey var. Dünkü ikinci hatan—"

"Sayıyor muydun?" dedi Lenny inanamayarak. "Hem de sen? Ot bulundurmaktan tutuklanmış olan bir insan?"

Aidan o zamanlar on altı yaşındaydı ve aptaldı. Ama o zamandan beri akıllanmıştı.

Hem de çok.

"Lenny! İşin büyük ekipmanları taşımak olduğu halde madde kullanıp araç sürmüştün. Sigorta şirketimiz—"

"Hukuksal konuları geç," dedi Lenny. "Anladık. Kimsenin yapmayacağım yapıp beni işe aldırдын. Tam bir azizsin, ben de dünyanın en dandik varlığıyım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

“Sen öyle biri–”

“Lütfen bir şeyleri kibarca söylemeye çalışmayalım,” dedi Lenny. “Dün gece her şeyin içine ettim ve bunu biliyorum, tamam mı? Bir daha olmayacak.”

“Lenny–”

“Sana söz veriyorum, A.”

Aidan gözlerini kapattı. Lenny zor zamanlar geçirmişti. Kötü bir baba yarısı olmayı seçen amcasıyla birlikte büyümüştü. Yakın zamanda kız arkadaşı tarafından terk edilmişti. Lenny tatil köyündeki işine ve Aidan’ın arkadaşlığına ihtiyaç duyuyordu. Zaten bu çok zor bir şey değildi çünkü Aidan, Lenny’nin onun yanında olduğu zamanları hatırlıyordu. Yedinci sınıftayken kopya çekmekle suçlandıklarında yanındaydı. Yerel polisle ufak bir kaza yaşadığında da öyle... İki küçük erkek kardeşi ve bir kız kardeşi daha olduğunu öğrenip babasının pisliğin teki olduğunu fark ettiğinde de. “Bu yaptığının sonuçları var,” dedi tedirgin bir şekilde. “İşin gereği bir ehliyetin olması gerekiyor.”

“Kahretsin.” Lenny derin bir soluk verdi. “Yasal sınırın çok az üzerindeydim–”

“Bu benim elimde olan bir şey değil,” dedi Aidan. “Olması gereken bir şey.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Beni kovuyor musun?”

“Hayır,” dedi Aidan. “Ama ehliyetini alana kadar uzaklaştırılman lazım ve bunun bir daha yaşanmaması gerek.”

“Biliyorum. Bu durumu düzelterip işi bitireceğim.”

Aidan bunun doğru olmasını umdu. Aramayı bitirip saate baktı. Bir şeyin onu oyalamasını ve yönetim kurulu toplantısına katılamamayı umdu ama bu gerçekleşmeyince kamyonetine bindi ve Cedar Tepesi Tatil Merkezi’ne

doğru yola çıktı. Kışın yirmi dakika ya da daha fazla süren yol, yazın başında oldukları için beş dakika sürmüştü.

Colorado'daki aileler tarafından yönetilen dağ merkezlerinin sonuncularından biri olan tatil merkezinin günlük yönetimini Gray yapıyordu. Merkeze tam olarak "sahip oldukları" da söylenemezdi. Çok sevgili babaları sağ olsun, gelecek yıl yapılması gereken bir dolu ödeme vardı ve bu durum onların rahat bir nefes almalarına engel oluyordu.

Eğer batacak olurlarsa, ev dedikleri tek yeri de kaybedeceklerdi. Sezona bağlı olarak Cedar Tepesi'nin yarısına iş verdiklerini söylemeye gerek bile yoktu. Böylesine büyük bir işsizlik Kincaidlerden daha fazlasını incitecekti.

Kasabadan yardım alacakları da yoktu. Cedar Tepesi o kadar büyük bir yer değildi ama içinde yaşayanların geniş bir hafızası vardı ve Aidan yıllar içinde hepsini duymuştu.

O Kincaidler hiçbir şeyi başaramazlar.

O Kincaidler kendi annelerini bile satarlar.

O Kincaidler şeytanla dans ederler.

Gerçekler konusunda tartışmak zordu. Eğer durum sadece Aidan'dan ibaret olsaydı, tatil merkezinin yerle bir olması bile umrunda olmayacaktı. Ona göre bu emanet ve babalarının hatırası, yine babalarının ihaneti ile lekelenmişti. Aidan'ın babasına hiçbir bağlılığı yoktu. Fakat çok acı çeken annesi ve kardeşleri için her şeyi yapardı. Kincaidler sözlükle *işlev bozukluğu* kelimesinin anlamı için yer alabilecek olsalar bile, zor zamanlarda bir arada kalmak en iyi yaptıkları şeylerdendi.

Her zaman.

Finansal zorluktan kurtulmak için kolay yolu seçip yeri satabilirlerdi ve hisse alabilirlerdi fakat onlar ortak bir karar alıp zor yolu tercih ettiler.

Tam Kincaidlerin yapacağı şeydi bu.

Bugünkü sözde yönetim toplantısı da muhtemelen yine onların yapacağı bir şey olacaktı ki bu da Gray, Aidan ve babalarının diğer çocuğu Hudson'ın birbirlerine bağırıp duracağı, babalarının diğer kızının da o esnada telefonundan Youtube'a girip bir şeyler izleyeceği anlamına geliyordu. Aidan aracı tam otoparka getirmişti ki telefonu titredi.

Arama Kurtarma'dan aranılıyordu. Onu bu toplantıdan sadece bir şey kurtarabilirdi ve şimdi o şeye sahipti.

Palisade Zirvesi'nde kaybolan bir dağcı vardı.

Aidan mesaja cevap verdi ve kamyonu tekrar çalıştırdı. Kasabaya giden yolun üstünde yerel itfaiye merkezi vardı ve burayı vilayetin Arama Kurtarma ekibi ile paylaşıyorlardı.

Aidan'ın ikinci eviydi burası.

Beş dakika içinde hazırlanmıştı ve ekibiyle birlikte oradan ayrılıyordu. Yönetim kurulu toplantısını, annesi ile ilgili endişelerini ve özellikle de Lily Danville adındaki geçmişten gelen ateşli darbeyi aklından çıkarmış, sadece kendi hayatına, yani işine odaklanmıştı.

← 5. BÖLÜM →

Kalbi her atışta daha da hızlanan ve ağırlaşan Lily, Pine Pass Yolu'ndan yukarı çıktı. Navigasyon cihazındaki adrese yüzüncü defa bakıp doğru yolda olduğunu görünce sürüşüne devam etti.

Navigasyon cihazı tepeleri ve vadileri göstermiyordu. Ekranda her şey tamamen düzdü. Sokağın adını görmüş ve salonun, kasaba merkezindeki yerlerden biri olduğunu düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Hem de çok yanıldım, diye düşünürken son durağın nasıl olacağını bilmediği noktaya doğru ilerlemeye devam etti.

Uzun zamandır ne bu dağa ne de herhangi bir dağa çıkmıştı. Ashley'nin öldüğü o korkunç günden sonra bunu yapamamıştı.

Ardından babasını da kaybetmişti.

Ki bu kayıplar, Colorado'dan ayrılmasının birinci ve ikinci nedeni olmuştu.

Fakat problemleri pişmanlıklarından ve eskiden sevdiği mekânlardan uzak durmaya çalışmasından çok daha derinlere uzanıyordu. Fark etmemiş olduğu şey –Jonathan'ın ona söylemediği şey– ise Mane Attraction Güzellik Salonu'nun kasabada falan değil Cedar Tepesi tatil merkezinin içinde olduğuydu.

Yani dağdaydı

Ama asıl sorun bu bile değildi. Hayır. O onur Aidan Kincaid'indi ve kendisi Lily'nin buradan ayrılıp bir daha ardına bakmamasının üçüncü nedeniydi.

Şimdi de adamın ailesinin mülküne gelmişti.

Bu geçici bir şey, diye hatırlattı kendisine. *Bu iş, burada olmak, bunlar sadece özgeçmişinle birlikte buradan başka bir yere çağrılana dek katlanman gereken şeyler.* Yine de aracı kenarı çekti ve Jonathan'ı aradı. "Salonun gerçek konumuyla ilgili eksik bilgi vermişsin," dedi oldukça sakın bir tavırla. "Kasabadakinden bahsetmiyordun."

"Evet. Orası beş yıl önce kapandı."

"O halde tatil merkezine gidiyorum, değil mi?"

"Aynen."

Lily elini küt küt atan kalbinin üzerine götürdü. "Aman tanrım. Jonathan, bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun." Ama bunu söylerken bile yapması gerektiğini biliyordu. Geçen haftalarda yaklaşık otuz adet özgeçmiş göndermişti ve postalarını saat başı kontrol ettiği halde kimseden bir cevap almamıştı. Hiçbir şey yoktu. Sıfırdı.

Nedenini de biliyordu. Evet, San Diego'nun en iyi salonlarından birinde çalışarak besin zincirinin en üst tabakasına ulaşmıştı ama aynı zamanda tüm bunları şok bir olayla kaybetmişti.

Patronuna güvenip gizli bir müşteri bilgisini, ünlü bir müşterinin bilgisini basma sızdırma isteğini gerçekleştirmişti. Ve bu ünlü, göz kamaştırıcı saçlarıyla ünlüydü. Bunu daha önce birçok kez yapmışlardı. Çok bilindik bir uygulamaydı. Hiç düşünmeden kabul etmişti ancak olay geri tepmiş ve kabak Lily'nin başına patlamıştı. Magazincilerin katkıları sağ olsun, bir sonraki işini ise ancak

iki eyalet ötede, Colorado'da bulabilmmişti. Cedar Tepesi'ndeki günlerinden tanıyıp görüşmeye devam ettiği tek kişinin ona acıdığı için önerdiği işi kabul etmişti.

Bu kişi Mane Attraction'u yöneten Jonathan'dı.

"Şimdi, beni dinle," dedi Jonathan kibar bir şekilde. Histerik tavırları olan kadınlarla bir geçmişi olduğu belliydi. "İyi olduğunu biliyorsun. Tanıdığım en iyi güzellik uzmanısın. Ve benim en iyisine ihtiyacım var, Lily. Tabii bu önceden yürüttüğün gibi bir yönetim işi değil, çünkü bu işi ben yürütüyorum. Ama Cassandra doğum yaptığı zaman sana ihtiyacım olacak. San Diego'daki müşterilerin ve işinle kıyaslarsan, buradaki iş senin için parkta çıkacağın bir yürüyüş gibi olacaktır. Ve Cass geri dönmeye hazır olduğunda, umarım sen de asıl olmak istediğin yerlerden beklediğin aramaları almış olacaksın."

"Ama--"

"Ama şimdilik buradasın," dedi Jonathan. "Sahip olduğun tek şey benim ve kötü biri olmak istemem ama bunu her şekilde kullanacağım. Sana ihtiyacım var."

Lily gözlerini kapattı. "Onunla karşılaştım."

"Kiminle?" Jonathan sorusunu sorduktan sonra ani bir derin nefes aldı. "Olamaz."

"Oldu bile."

"Ve sen artık California kızı olduğun için bu çok da büyütülecek bir şey değildi, değil mi? Harika kıyafetlerin ve makyajın var. Tamamen karşı konulamaz görünüyorsun ve o da seni bıraktığı güne lanet etti, öyle değil mi?"

Lily iç geçirdi.

"Bundan bir anlam çıkarmalı mıyım?"

"Çıkarmalısın," dedi Lily. "İlk olarak, kimse beni bırakmadı, ben buradan ayrıldım. İkincisi, burada olmak..."

Güçlkle yutkundu. "Bilemiyorum, Jonathan," diye fısıldadı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Çoktan yapıyorsun." Jonathan sesini yumuşattı. "Dinle. Seni anlıyorum. Senin kapı komşundum, hatırlıyor musun? Çok uzun zaman oldu tatlım. İleriye bakmakta bir sorun yok. Kendine bir hayat kurmanda bir sorun yok. Burada mutlu olabilmek ve belki de buraya olan sevgini keşfedebilmek yanlış bir şey değil."

Lily'nin karşı çıkamayacağı çok şey söylemişti. Çünkü hepsi doğrudu. Lily de kontrol edebileceği kısma odaklanmayı seçti. "Ama ya San Diego'da olanlar beni takip ederse—"

"Etmez. Sen patronun ve erkek arkadaşın tarafından otobüsün altına itildin. Sana bunu burada kimse yapmaz. Benim gibi bir fırsatçı bile. Ben senin arkadayım. Sen benim tanıdığım en tatlı, en zarif insansın, Lily."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın," dedi Lily iltifattan rahatsız olarak.

"Şşşş. Ne dediğimin farkındayım. Peki... Nasıl görünüyordu?"

"Kim? Aidan mı?"

"Yok, dış perisi," dedi Jonathan. "Evet, Aidan tabii ki. Nasıl görünüyordu?"

"Olabilecek en çekici adam gibi," dedi Lily, acınası bir tavırla kabullenerek. "Pislik herif."

Jonathan ona katılarak güldü. Konu cinsel şeyler olduğunda Jonathan serbest oyuncuydu ve o an hangi takım ona uyuyorsa ona oynuyordu.

"Sanki zaman kendini başa sarmış," dedi Lily. "Beni alıp... buradan ayrıldığım zamana götürdü. Onu suçlamak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

istiyorum ama yapamıyorum tabii. Özellikle de her şey benim hatamken.”

Jonathan artık çok da eğleniyormuş gibi değildi. “Olanların hiçbirisi senin suçun değildi,” dedi sert bir tonla. “Ne Ashley’nin dağda ölüşü, ne de babanın kalp krizi. İkisi de senin suçun değildi.”

Lily başıyla onayladı. Aptalca bir hareketti tabii, sonuçta Jonathan onu göremiyordu. Fakat boğazı konuşamayacak kadar kuruydu.

“Lily? Lütfen bana bunca zaman buradan uzak kalma sebebinin tüm bunlardan sorumlu olduğunu düşünmen olduğunu söyleme.”

Lily ağzını açtı ama hemen ardından kapattı.

Jonathan öfkeyle sert sözler savurdu. “Sen de en az dağın kendisi kadar suçsuzsun,” dedi.

“Bu doğru değil.” Lily ve Ashley arasındaki her şey bir bahisti, bir yarıştı. Diğer birçok çocuk gibi oyuncak bebeklerle oynamak ya da çay partileri yapmak onlara göre değildi. Birbirlerinin hayatlarını tüm hızıyla iteklerlerdi ve ailelerinin dikkatini çekmek için notları, kaya sporunu, tırmanışları ve hatta bir defasında Aidan’ı kullanmışlardı.

“Lily—”

“Dinle, şimdi kapatmam lazım,” dedi Lily konuyu tartışma gücü bulamayarak. “Tünele giriyorum, hat iyi çekmeyecek.”

“Cedar Tepesi’nde tünel yok.”

Yalanına uymaya devam eden Lily, “Alo?” dedi. “Üzgünüm Jonathan, sesini tam alamıyorum.”

“Hı-hı,” dedi Jonathan sakince. “Sesinde biraz daha cızırtı olmalı bebeğim.”

Lily yüzünü buruşturarak telefonu kapattı.

Yola devam etti ve birkaç dakika sonra oldukça yoğun görünen tatil merkezini geçti.

Yoğun yaz sezonunun ortasındaydılar ve bu bisikletçilerden, kanoculara ve hatta tırmanışçılara kadar herkesin tatil için akın ettiği anlamına geliyordu.

Tatil merkezini geçmişti ki navigasyon cihazı öttü ve ona Jonathan'ın kalacağı yer olarak verdiği adrese geldiğini belirtti. Ona bu dairenin iş ile birlikte geldiğini söylemişti ve Lily geniş tuğlalarla örülmüş binayı görünce nedenini anladı.

Burası tatil merkezinin çalışanları yerleştirdiği bir apartmandı.

Lily'nin kalacağı yer ikinci kattaydı ve tek odalı bir daireydi. Lily dairesinde yatak odası da olur diye umuyordu ama hayır, ona verilen yer tek odalı bir daireydi. Yani mutfak, yemek odası, salon ve yatak odası kocaman bir odanın içinde hep birlikteydi.

Arka tarafa bakan pencereden göl görünüyordu. Ön camdan gördüğü ise tatil merkezinin ve binanın otoparkıydı.

Bir de dağ tabii...

Burada Cedar Tepesi'nin çoğu kısmını görebiliyordu ve buna *Ölü Adamın Uçurumu* da dahildi. Teknik olarak Cedar Tepesi tatil merkezinin bir parçası değildi. Hatta orası 1960 yıllarından beri tehlikeli olduğu gerekçesiyle tırmanıcılara ve kayakçılara kapalıydı. İzin verilen tek şey yolu takip ederek yürüyüş yapmaktı.

Ama bu bile bazılarının kafalarına göre tırmanış yapımalarına engel olmuyordu. Fakat adına sadık kalan mekân birden fazla macera arayan aptalın ölümüne neden olmuştu.

On yıl önce o aptallardan biri, kendi kız kardeşiydi.

Lily'nin göğsü daraldı. Ne bekliyordu ki? Buraya ge-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lerek tüm duygularını yeniden canlandıracağını biliyordu. Fakat yine de bu düşündüğünden daha zordu.

Pencereden uzaklaşarak ayakkabılarını değiştirdi. Birdenbire dağa, ondan korkmadığını göstermesi gerektiğini düşündü. Bir dağ yürüyüşüne çıkacaktı. Tırmanmayacaktı. Sadece basit bir yürüyüşe çıkıyordu. Ve Ashley'nin yoldan çıkıp Ölü Adamın Uçurumu'na tırmanmaya çalışarak düşüp öldüğü noktaya gelecek olursa da, o yere bakacak ve... Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hazırlandı ve dışarı çıktı.

Yolda ilerlemek beklediği kadar kolay bir şey değildi. İki defa arkasına döndü ama ikisinde de kendini durdurdu.

Bunu yapabiliirdi.

Yolun ikiye ayrıldığı o bilindik noktaya gelmesi iki saatini almıştı.

Karar noktasındaydı.

Sola dönerse o çok popüler yürüyüş yoluna gidecek ve tepelere çıkıp mükemmel bir manzarayla karşı karşıya kalacaktı.

Sağa dönerse Ölü Adamın Uçurumu'na gidecekti. Yolun başında bir uyarı levhası vardı:

YALNIZCA DENEYİMLİ DAĞ YÜRÜŞÇÜLERİ GİREBİLİR
BU YOLDAKİ ŞARTLAR OLDUKÇA TEHLİKELİDİR
TIRMANIŞ YAPMAK YASAKTIR
KAYALARDAN UZAK DURUN

Çoğu kişi için bu yeterli bir uyarıydı. Fakat aptal olanlar için sadece bir bahisti.

Ve tabii ki uyarıyı dikkate almayanlar için bir ölüm fermanıydı...

Genç ve aptal olduğu zamanlardaki Lily gibi. Bir zamanlar kendisine bir macera ararken bu dağın her yerini gezmiş ve aradığını bulmuştu. Ölü Adamın Uçurumu'na tırmanmıştı. Serbest tırmanış yapmış olmak Ashley'nin yapamadığı ama Lily'nin yapabildiği tek şeydi. Bu konuda nasıl övündüğünü hatırladığında derin bir nefes aldı.

Tabii Ashley hiçbir meydan okumayı reddetmeyeceği için her zaman olduğu gibi yine Lily'yi yenmeye çalışmıştı.

Ve bu yüzden ölmüştü.

Lily'nin kalbi ağırlaştı ve hızla atmaya başladı. Levhaya bir kez daha baktıktan sonra bir adım geri çekildi.

Belki o zamanlar korkuları yoktu ama artık değişmişti. Hem de çok. Kız kardeşinin ölümünden kendini sorumlu tutmak bir insana bunu yapabiliyordu.

Babanın ölümünden de, dedi içindeki ses. Onu unutma.

Sanki unutulabilirmiş gibi... Ashley'nin cenazesinde kalp krizi geçirip yere yığılmış ve hastaneye giderken hayatını kaybetmişti.

İkisini de kaybeden annesi kasabayı terk etmenin, tüm bunların üstesinden gelmenin tek yolu olduğunu düşünmüştü. Emekli olup evi satmıştı. Lily de oradan ayrılmış ve annesiyle yılda bir kez ya da yolları kesiştikçe görüşür olmuştu ki bu zor bir durumdu, çünkü annesi gezmeyi seven birisiydi. Lily'nin, Cedar Tepesi'ne dönmüş olmasının tek nedeni bir işe ihtiyaç duymasıydı. Ama o an yolun başında dururken başka bir nedeninin daha olduğunu fark etti: kendini affetmek.

Belki o zaman, nihayet huzur bulabilirdi.

Telefonu çaldığında hâlâ orada duruyordu. Numarayı
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tanımayınca meşgule attı. Bir dakika sonra aynı numara-
dan bir mesaj geldi:

Eğer sana iyi gelmeyecek bir şey istiyorsan, onun yerine
beni dene.

Lily durakladı. Bunun kim olduğunun söylenmesine
gerek yoktu, okurken Aidan'ın sesini duyar gibi olmuştu
zaten. Ama nasıl...? Nereden...?

Etrafına bakındı ve orada olduğunu fark etmediği bir
güvenlik kamerası olup olmadığını görmeye çalıştı. Aslın-
da mantıklıydı. Son on yılda Cedar Tepesi'nin popülaritesi
artmıştı. Diğer çok bilindik Colorado kayak merkezlerin-
den daha sadeydi ama çok meydan okuyucu, sert ve normal
olmayan maceralar isteyen kişiler için biçilmiş kaftandı.

Kamerayı bulamadı ama izlendiğini fark ettiği için
mesaja cevap yazdı.

Numaramı nereden aldın?

Saniyeler için de cevap geldi. *Jonathan'dan.*

Lily kükredi ve sil tuşuna basarak oradan ayrıldı. Bir-
kaç dakika sonra bir mesaj daha geldi.

Doğru tercih.

Bunu söyleyenin Aidan olması komikti. Onu tanıdığı
zamanlarda doğal olarak risk seven bir tip değildi. Kes-
kin, her şeye hazırlıklı ve istekliydi ve kardeşleriyle başı
sık sık belaya girse de konu vahşi tarafa geldiğinde her
zaman dikkatli birisi olmuştu.

Doğruyu söylemek gerekirse Lily'nin tamamen zıttıydı.

Hâlâ öyleydi. Artık risk alan birisi olmuştu, sonuçta itfaiye ve arama kurtarma ekibiyle çalışıyordu ama hâlâ oldukça dikkatliydi.

Ve bir yerlerde güvenlik kamerası görüntülerini gösteren monitörlerin önünde oturmuş onu izliyor, başarısız olduğunu biliyordu.

Parmağı sil tuşu üstünde dolanıyordu ama nasıl olduysa bir anda cevap yazmaya karar verdi: *Buralara tekrar alışabilmek için dışarı çıkmak istedim.*

Aidan hemen cevap vermişti: *Sen bunlara alışık olduğun zaten.*

Evet, belki de haklıydı. Ama Lily artık onun bir zamanlar tanıdığı, öptüğü ve eksik bulduğu kız değildi.

Ve Lily de en büyük macerasına atılıyordu. Artık bir evinin olmadığı topraklara gelmişti, neden oradan ayrıldığı hatırlatılıp duruyordu ve hüznleriyle yüzleşmeye zorlanıyordu ki?

Ardından bir de kalbini ilk çalan adamla karşılaşması gerekmişti.

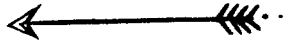
Kalbini ilk çalan.

İlk parçalayan.

İlk ezen.

Ve bunların tümü tek bir anlama geliyordu: belki de içinde bir yerlerde bir parçası risk almak için hâlâ çok hevesliydi.

← 6. BÖLÜM →...

O akşam Aidan uzun bir günün ardından kamyonetine yürürken gözleri yorgunluktan solmuş ve midesi açlıktan kükrer hale gelmişti.

Kayıp yürüyüşçü haberinin yanlış alarm olduğu ortaya çıkmış ve Aidan yönetim toplantısına katılmak zorunda kalmıştı. Ölü Adamın Uçurumu'nda yürüyen Lily'yi de bu sayede görmüştü.

Şaşırmaması gerektiğini biliyor olsa da oldukça şaşırmıştı.

Eğer kardeşlerinden birini bir dağda kaybedip hemen ardından kasabayı terk etmiş olsaydı, geri döner dönmez onun da gideceği ilk yer orası olurdu.

Ama Aidan bunu tek başına yapmak istemezdi.

Tam onun arkasından gidecekken arama kurtarma ekibinden bir çağrı almıştı. Üç yaşında bir çocuk evin arka kapısından çıkıp ormana girmiş ve kaybolmuştu.

Yedi yürek hoplatıcı saatin ardından çocuğu evden üç yüz metre ileride, sarp bir kayalıktan birkaç metre geride kalan bir sedir ağacı altında uyur vaziyette bulmuşlardı.

Aidan nihayet eve dönüyordu. Bir fırtına geliyor ve Rockies'de her zaman olduğu gibi oldukça hızlı ilerliyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu sodayı almak için durakladığı beş dakika içinde gökyüzü inkâr edilemez biçimde kararmıştı. Fırtına, yağmuru da beraberinde getirmişti ve

dünyanın titremesine neden olacak şekilde kükrüyordu. Yollar çoktan ıslak ve tehlikeli bir hal almıştı ama bu onu duraklatmadı. Cedar Tepesi hoyrat, her yere uzak, izole bir yerdi ve burada yalnızca güçlü insanlar yaşayabilirdi.

Lily'nin hâlâ güçlü olup olmadığını merak etti. Gerçi bunun pek bir önemi yoktu. Daha önce bunları yaşamış ve arkada bırakılan kişi olmuştu. Hem de iki kez. İlk terk eden babası olmuştu. Ama Aidan bir şeyleri çabucak öğrenmiş ve bir daha aynı hataları yapmamak için çok çalışmıştı.

Tekrar Lily'yi düşünmesi tam olarak da bu olurdu: büyük bir hata.

Şimşek çaktı ve hemen ardından arabasının tekerleklerinin altındaki zemini titreten gök gürültüsü duyuldu. Yoldaki diğer araçlar da onun gibi temkinli yol alıyordu. Evet, etrafındakiler güçlü kişilerdi. Aidan ve ailesi de ilk geldikleri günkü gibi güçlülerdi. İnsanlar onların uslanmaz ve doğuştan baş belası olduklarını söylerdi.

Her açıdan da haklıydılar.

Akşam havası soğuk bir hal aldığı anda, Aidan penceresini kapattı. Bu, baharın daha henüz bittiğinin ve kısa zamanda kendini yeniden gösterebileceğinin bir hatırlatıcısıydı. Mevsim bu sene ağır ve ıslak geçmişti. Dağlar yeni yetişen bitkilerle beraber nemli ve yeşildi. Her şey kuruduğunda ise çılgın bir yangın sezonu olacaktı.

Tercih edeceği başka bir iş yoktu tabii. Belki içindeki adrenalin tutkunu yüzünden, belki de sadece sürekli devam eden macera arayışı yüzündendi ama çılgınca sevdiği tek şey vahşi alan yangınlarıyla ilgilenmekti.

Tatil merkezinin otoparkını, çalışanların evlerini ve ofislerini geçerken aklına Lenny geldi. Aidan kontrol etmek için onu tekrar aramıştı.

Lenny çağrıyla meşgule atmıştı.

Aidan kafeteryayı, kiralık ve satılık dağ ekipmanları dükkânını, marketi ve güzellik salonunu geçti. Merkezi çevreleyen servis yoluna girdi. Kamyoneti çamur yolda ilerleyerek kayak ve çıkış kontrol merkezini, ilk yardım noktasını ve en son bina olan kayak okulunu geçti.

Üç katlı ağaç kabin aslında kayak pansiyonu olarak dizayn edilmişti. 1920’de inşa edilen yapının kendine has bir kişiliği ve eski, rustik bir havası vardı. Ailesinin yeni bir kayak pansiyonu için bu binayı terk etmesinin bir nedeni vardı ama bina tarihi bir yapı olduğu için yıkılamıyordu.

Aidan ve kardeşleri burayı evleri yapmıştı. Ya da sahip oldukları ve ev demeye en müsait olan şey.

Ev kelimesinin belirttiği rahatlığa sahip bir yer değildi. Ne de olsa onlar Kincaidler idi ve Aidan ile kardeşlerinin rahatlıkla pek ilgileri yoktu. Ama önceden olduklarından çok daha az vahşilerdi.

Cedar Tepesi Tatil Merkezi Aidan iki yaşlarındayken babası fazla seyahat etmeye başladığı zamanlar sıkıntılı günler geçirmişti. Aidan öfkeli bir ergene dönüştüğü zamanlarda da gerçek ortaya çıkmıştı. Richard Kincaid iş için seyahat etmiyordu. Başka bir kadınla evlenmiş ve ikinci bir aile kurmuştu.

Ardından da üçüncü.

Bu keşfin annelerini çok üzdüğünü söylemek durumu hafife almak olurdu. Olayların ortaya çıkmasıyla etrafı kaplayan sis bulutu dağıldığında, Richard çekip gitmişti. Hepsini ardında bırakmıştı.

Char tatil merkezini elinden geldiğince devam ettirmeye çalıştı ama yaraları hiçbir zaman tamamen iyileşme-

miş ve bu da dağı yönetmeyi zor hale getirmişti. Ayrıca kadın vahşi ve isyankâr oğullarını okul boyunca kendi çatısı altında tutup onları öldürmemeye ya da birbirlerini öldürmelerine izin vermemeye çalışıyordu. İkizler 12 yaşında ortaya çıkmışlardı ve Richard'ın üçüncü ailesinden olan Kenna birkaç yıl sonra, on iki olmasına sayılı günler kala gelmişti. Tüm çocuklar Char'ın birinci önceliği idi ve kadın elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Gray, yarı kardeşlerinin hepsini bir araya toplayarak, mümkün olan en erken zamanda annesinin yerini almıştı.

Hepsi bir arada kalmıştı. On sekiz yaşına bastığında orduya katılan Jacob dışında tabii. Jacob o zamandan beri ne görülmüştü ne de haber alınmıştı ve bu durum Hudson'ı deli ediyordu.

O arada Gray altın dokunuşları ve ticaret diplomasıyla birlikte çılgınlar gibi çalışmıştı. Bir yandan diğerlerini de kendisi gibi olmaya zorlamadan edememişti tabii. Kan ter içinde geçen zaman boyunca, kabul edecek olmasalar da birkaç damla göz yaşı eşliğinde durumu idare etmişlerdi.

Güçlkle.

Bu bir başlangıçtı. Ve Gray hâlâ etrafındaki herkesi azarlıyordu. Hep öyle yapmıştı ve muhtemelen hep de böyle kalacaktı. Aidan'ın tanıdığı en sağlam adamdı ve yalnızca bir zayıflığı vardı.

Penny.

Tamam, Penny kendisini onların kalbine yerleştirdiği için hepsinin zayıflığıydı.

Hepsi bir yavru kedi sürüsü gibiydi. Birlikte olmaya katlanamazlar ama tek başlarına da yapamazlardı. En sonunda, her gün kavga etseler de birlikte olmak için can atan kardeşler olarak binayı dört yaşam ünitesine bölmüş-

lerdi. Aidan ve Hudson alt kattayken Kenna üst katın yarısını almıştı; diğer yarısını da ıvır zıvırla doldurmuşlardı. Üçüncü kat ise evli bir çift olan Gray ve Penny içindi.

Char kasabadaki mülkte yaşıyor ve dağa çok nadir çıkıyordu çünkü mekân kötü anıları hatırlamasına sebep oluyordu. Aidan da aynı anıları zihninde taşıyordu ama onları kilit altına almak konusunda iyiydi.

Kamyonetini park edip ön basamaklardan çıktı. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra bir yandan kazağını ve ayakkabılarını çıkararak salondan geçti.

Önceden binanın lobisi olan yeri salon/ikincil ofis/büyük oda olarak kullanıyorlardı. Odunların yandığı soba karşısına V şeklinde dizilmiş olan büyük, fazlasıyla doldurulmuş eskimiş deri koltukların üstünde çeşit çeşit battaniyeler vardı ve bir tanesi bile katlanmış değildi. Salon da aynı zamanda bir geniş ekran televizyon, ses sistemi ve bir zamanlar onu evcilleştirmeye çalışan eski kız arkadaşı tarafından verilmiş iki saksı ölü bitki vardı.

Bir de kahve masası vardı. Üstü darımadığın ticaret dergileriyle ve birkaç bardakla kaplanmıştı ancak kimse o bardağı orada bıraktığını kabul etmeyecekti çünkü bir şeyi ardınızda bıraktığınızı kabul ettiğiniz takdirde tüm evi toplamak size kalıyordu.

Bu Penny'nin kuralıydı. Ve hepsi Penny'den korkardı. O yüzden akıllı olan hiç kimse bardakları orada bıraktığını kabul etmeyecekti.

Aidan'ın ilk duyduğu şey bağırışlar oldu. Bu onu pek şaşırtmadı. Kincaidlerin ses kontrolü konusunda uzman olduğu söylenemezdi. Gece gündüz birbirlerini tepelerlerken yaptıkları tek şey bağırmaktı. Birlikte çalışıp birlikte yaşamadıkları zamanların geleceğini umuyor olsalar da, şimdilik kimse oradan taşınmayı düşünmüyordu. Bel-

ki de düzgün bir aile hayatıyla büyümedikleri için kaybettikleri zamanın acısını böyle çıkarıyorlardı. Belki de sebep tamamen tembellikti.

Evim. Güzel evim.

Eşyalarını bıraktı. Salonun, mutfağı da görebildiği bir kısmında durduğunda bağrıışmalar son bulmuştu. Gray buzdolabına bakıyor, Kenna da koltukta yayılıyordu. Aidan anahtarlarını, Penny'nin kahve masasının üzerine koyduğu süslü kâseye attı. "Kendi katlarınızda bulunan kendi mekânlarınızda bir sorun mu var?" diye sordu.

"Henüz bir koltuğum yok," dedi Kenna.

Hud ve Jacob gibi Kenna da Cedar Tepesi'nde büyümemişti. Annesi onu kayak yapması için Colorado'ya getirmişti ve uzun süre geçmeden kendisi profesyonel kar kızağı turuna katılmış, on beş yaşına geldiğinde belli başarılar elde etmişti. Bundan sonra köklerini herhangi bir yere salmamıştı ancak bu durum, önceki sene, hayatı oldukça açık bir şekilde patlayana kadar sürebilmişti.

Kenna yine de insanlarla çok iyi anlaşamıyordu. Sosyalleşmek için sadece kardeşlerini tolere ediyordu ama aslında onlarla bile güçlkle iletişim kuruyordu.

"Sen kalabilirsin," dedi Aidan, Kenna'ya. Ardından Gray'e döndü ve, "Ama sen kalamazsın," dedi.

Gray kaşlarını çatı. "Ben neden kalamıyorum?"

"Benim yemeklerimi yiyorsun."

Kenna güldü. "Çünkü Penny'ye akşam yemeğinde ne olduğunu sordu ve Penny de ona akşam yemeğinin yemek kitabının herhangi bir sayfasında olabileceğini ve malzemeleri de markette bulabileceğini söyledi."

"Ben de buraya geldim," dedi Gray bir elinde salam ve çedar peynirini tutarak. "Sen ve Hud hep iyi şeyler alıyorsunuz."

“Ona şarküteri deniyor,” dedi Aidan. “Ayrıca markette de bulabilirsin.”

“Penny salam ya da hayvansal herhangi bir ürün alma izin vermiyor,” dedi Gray. “Gaz yapıyormuş. Buzdolabımızdaki şeyleri görmelisin. Hepsi yeşil ve o bağırsaklarımızı iyi çalıştıran ‘sağlıklı hayat’ zırvalıklarından.”

Aidan yüzünü buruşturdu. “Bu çok—”

“İğrenç,” dedi Kenna onun sözlerini tamamlamak için. “Şu anda halka açık bir anons yapıyorum ve ciddi anlamda fazladan bilgi paylaştığını bilmeni istiyorum.” Kenna ayağa kalktı.

Gray ona bakarak, “Otur,” dedi.

“Hmm, evet, merhaba. Benim adım Kenna ve kendi kendimin patronuyumdur. Senin işçin değilim.”

“Lanet olası,” dedi Gray. “Bir gece de mağarana gidip kuyu kazmayıver.”

“Yine söylüyorum,” dedi Kenna buz gibi bir ses tonuyla kapıya doğru ilerleyerek. “Ne istersem onu yaparım.”

“Bekle,” dedi Aidan o kaçamadan elini tutarak. “Neler oluyor?”

Kenna ona *Gray’e sor* dercesine bir bakış attı.

Gray onun arkasından parmağını kulağının arkasına sararak uluslararası delilik hareketini yaptı.

Tanrım. “Bugünlük anaokulu öğretmeni rolünü üstlenmeyeceğim,” dedi Aidan ikisine de. “Birisinin kelime kullanarak konuşması lazım.”

Gray bir defada üç dilim salamı ağzına attı ve inledi. “Aman tanrım bu gerçekten mükemmel. Yağı ve her şeyi yerinde. Neredeyse tadını unutuyormuşum...” Ardından daha fazla inleme duyuldu.

Aidan başını iki yana salladı. “Bir çeşit pornodan fırlamışsın gibi sesler çıkarıyorsun.”

“Çünkü bu salam da en az seks kadar iyi,” diyen Gray o anda etrafına bakınıp Penny’nin orada bir yerden seks hayatlarını bir salamla karşılaştırdığını duyup duymadığından emin oldu.

Kenna başını iki yana salladı. Aidan’ın elinden kurtuldu ve, “Tamam, ben gidiyorum,” dedi.

“Ne bu acele?” diye sordu Aidan. Onun için endişelenen tek kişi Gray değildi.

Kenna iç geçirdi. “Başka bir kavga daha kaldıracak ruh halinde değilim.”

Aidan, Gray’e baktı. Kardeşinin çenesi, kızgın olup kendisini kontrol etmeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi sımsıkı duruyordu. “Gerçekten,” dedi ikisine de. “Neler oluyor?”

“Yorgunum,” diye karşılık verdi Kenna. “Sadece yatağa gitmek istiyorum. Ama Gray yaşlı bir kadın gibi davrandığımı ve şehre inmeme gerektiğini düşünüyor.”

Geçen seneki kendine zarar verme durumunun ardından Kenna kendini eve kapatır olmuştu. Hepsi onunla birlikte bu konuda uğraş vermeye çalışıyordu ama aslında istedikleri tek şey onu düzeltmekti ve Kenna’nın düzelmek için bir acelesi yoktu. “Seni götürebilirim,” dedi rahat bir tavırla. “Bir şeyler içmek ister misin?”

“Tabii ki hayır,” dedi Kenna. “En son bir şeyler içtiğimizde benimle o seks konuşmasını yapmaya çalışmıştın.”

“Hayır, sana tüm erkeklerin düşünce organının—”

“Yeter!” dedi Kenna ender görülen bir şekilde gülüp kulaklarını kapatarak. “İlk seferinde yeterince kötüydü zaten.”

“Peki seni Hennessy Dağı’na götüreyim desem?” diye öneride bulundu Aidan.

Bir zamanlar onunla birlikte Hennessy Dağı’na gitme-

ye can atardı. Ne kadar hızlı giderlerse Kenna da o kadar zevkle kakhaha atardı. En tepeye vardıklarında kenara oturup bacaklarını uçurumdan sarkıtır ve öylece dururlardı. Çok nadir görülen bir kendini açma anında, Kenna ona, o anların kızağıyla kaymak ve Cedar Tepesi'nde derece yapmak dışında en sevdiği şey olduğunu söylemişti.

Ama şimdi umursamazca omuzlarını silmişti.

"Hadi ama," dedi Aidan. "Hatta yine uçuruma doğru bağırırım ve Hud tarafından tutuklanırım bile. Sadece senin için."

Kenna, Aidan'ın onu geçen sene oraya çıkardığını hatırlayıp hafifçe gülümsedi. Sıra sıra bağırılmışlar ve seslerinin ekolarına kakhahalarla gülmüşlerdi. O kadar sesliydiler ki birileri onları polisler'e şikâyet etmişti ve birisinin cinayet işlediğini söylemişlerdi. Çağrıya cevap veren Hudson olmuştu ve kardeşlerinin kargaşa çıkardığını görünce küplere binmişti.

"İyi zamanlardı," dedi Aidan, Kenna'nın omzuna hafifçe dokunarak.

Kenna'nın gülücüğü soldu ve iç çekti. "Belki başka bir zaman." Bakışları Aidan'ın kollarıyla buluştu. "Oldukça yorgun görünüyorsun, A."

Aidan, Gray'in de ona uzun baktığını hissetti ve "Ben iyiyim," dedi.

"Değilsin," diye karşılık verdi Kenna hafifçe gülerek. "Sen de benim kadar batmış haldesin ve bunu hepimiz biliyoruz." Hafifçe Aidan'ın yanağına dokundu. "Her zaman bana göz kulak olman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Biraz kendine de bakabilirsin."

Gray hâlâ ona bakarken Aidan, Kenna'yı atkuyruğu yaptığı saçından tuttu ve hafifçe eğilip gözlerine baktı. "Sana göz kulak olmam gerektiğini biliyorum. Göz kulak olmak istiyorum."

Kenna yine iç geçirdi. Aidan onun gözlerini devireceğini sandı ama kız onu şaşırtarak kollarına atıldı. Geri çekilmeden önce ona sıkıca sarılmasına izin bile verdi.

Henüz dokunma işleriyle arası da pek iyi değildi.

Ardından oradan ayrıldı.

“Kahretsin,” dedi Gray kapıya bakarak. “Hiç de iyiye gitmiyor.”

“Evet ama kötüye de gitmiyor,” dedi Aidan. Bunu içten söylüyordu.

Ön kapı yeniden açıldı ama gelen Kenna değildi. Hudson’dı. Üniformalıydı ve elinde yarım ekmekle kahvesi vardı.

Gray kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Hudson dişlerini sıkı.

“Evet mi hayır mı?” dedi Gray. “Oynarsan bedelini ödersin.”

“Kahretsin,” dedi Hudson acı dolu bir ifadeyle. Ayak-kabıllarını iterek çıkardı, ekmeği ağzına tıktırdı ve hâlâ kahvesini tutarken gömleğinin düğmelerini açtı. Düzgün kasları vardı. Gerçekten düzgündü. Gömleği pantolona sıkıştırmadığı takdirde pantolon kalçalarından sarkıyor ve altındaki pembe saten çamaşırı ortaya çıkarıyordu.

Kadın çamaşırı.

Gray sırtı.

Hudson başını iki yana salladı. Ya kadın çamaşırı giyecek ya da iddiayı kaybedecekti. Kincaid kardeşlerin Gray’in saçma bir kravatı hediye olarak aldığı zamandan beri süregelen bir şakası vardı. Kravatın üzerinde penisler vardı. Gray onu Hud’a ya da Aidan’a da vermeyi çok istemişti ve kural ise alıcının hediyeği diğerlerine vermeden önce giyerken görülmesiydi.

Bu durumun destekçisi olmayan Penny ise kravatı ofisteki kâğıt öğütücüye atıp imha etmişti.

Bundan sonra olayı iç çamaşırına taşımışlardı. Aidan neden olduğunu tam olarak hatırlayamasa da bunu komik buluyordu. Artık ayda bir defa, en son keklenen her kimse, oldukça utanç verici bir iç çamaşırını alıyor ve onu giyerken görülüyordu.

Bu çamaşırını gönderen Gray başını iki yana salladı. "Dostum, pantolonunu yukarı çeksene. Ya Penny içeri girerse?" O âna kadar Penny'yi bu iç çamaşırını işinden uzak tutmuşlardı. Canını sıkmanın bir anlamı yoktu...

Gray'in sorusuna Hudson omuz silkerek cevap verdi ki bu da *Penny burada değil, neden endişeleneyim ki?* demek oluyordu. Bu hareketle pantolonu kalçalarının altına kadar indi. Hudson pantolonu hâlâ ayak bileklerindeyken yürüdü ve odasına girerek kayboldu.

Aidan'ın karnı gürültülü bir şekilde guruldayınca Gray salam paketini ona uzattı. "Karnını doyur. Son gelen çağrı ne oldu? Çocukla ilgili olan?"

Aidan etin bir kısmını ağzına soktu. "Çocuğu histerik annesine tek parça halinde teslim ettik. Babası için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Annesi alışverişe çıktığı zamana çocuğu izlemesi gerekiyormuş. Adam maça dalmış ve çocuk o sırada arka kapıdan çıkıp gitmiş."

Gray irkildi. "Adamın canı çok yanacak." Salamı Aidan'dan kaptı ve bir ekmekle bıçak aldı. Hardal, peynir, marul ve biraz da domates ekleyerek sandviçi Aidan'a uzattı.

Ailenin koruyucusu sadece Aidan değildi. Sandviçe küçümseyerek baktı. "Kenarları da kesmeyecek misin anne?"

"Hadi oradan."

"Lily olayını açıkla artık," dedi Aidan.

"Açıkladım zaten."

"Mantıklı bir açıklamadan bahsediyorum."

“Güzellik salonunun deneyimli bir stiliste ve güzellik uzmanına ihtiyacı vardı,” dedi Gray. “Jonathan’ın birisini aradığından sana bahsetmiştim.”

“Evet, ama Lily’yi işe alacağından bahsetmemiştin.”

“Çünkü bana dönüş yapmadın.”

Aidan başını iki yana salladı. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce,” dedi Gray, Aidan’ın dolabına dalış yapmadan önce. “Eagle Peak yangını gibi bir şeyle uğraşıyordun.”

“Dokuz gün boyunca günde yirmi dört saat çalışarak binlerce ev ve sayısız yaşam stokuyla birlikte üç yüz dönümlük alanı kurtarmaya çalıştığım zamandan mı bahsediyorsun?”

“Olabilir.” Gray önceki günlerden kalma Çin yemeği çıkardı. Yemeği kokladı, yüzünü buruşturdu ve yerine bıraktı. Ardından bir tabak çikolatalı kek buldu ve gözleri parladı. “*Ve gol.*”

“Kuralımıza ne oldu?” dedi Aidan. “Eski sevgililerle çalışmama kuralından bahsediyorum.” Tabağı Gray’in elinden aldı. “Ve onlar bana ait. Bir kadın bunları itfaiyeye getirdi. Benim için.”

“Eski sevgililerle çalışmama kuralı Lily’yi de içerdiği için çoktan son buldu,” dedi Gray ve ardından tabaktan bir dilim kek çalıp yalayıp dilimin kendisine ait olduğunu ilan etti.

“Şu an ciddi misin gerçekten?” dedi Aidan. “Kaç yaşındasın sen?”

Gray sırtıttı. “Ayrıca, Lily gerçek bir eski sevgili sayılmaz. O daha çok hayali eski sevgili.”

Bunun doğru olması Aidan’ı öfkелendirdi. Evet, tamam, Lily’ye kısa zamanda çok fazla âşık olmuştu. Ne yazık ki Sevgili Aidan diye başlayan bir mektup bırakıp ayrılmış olmasının acısı o kadar kısa sürmemişti.

“Ölü Adamın Uçurumu’nda ne yapıyormuş öğrenebil-din mi?” dedi Gray ağzını kekle doldururken.

“Ne yaptığını ikimiz de biliyoruz. Ashley’in son görül-düğü yeri görmek istedi.”

“Ama görmedi. Yolu bile tam olarak yarılamamıştı.”

“Ama yapacak,” dedi Aidan kesin bir dille. Lily ilik-lerine kadar sert bir kadındı ve hemen vazgeçmezdi. En azından eski Lily vazgeçmezdi. “Anlamadığım şey bunca yıldan sonra neden Cedar Tepesi’ni tercih ettiği.”

“Sosyal medya sitelerini takip etsen bilirdin,” dedi Gray parmaklarındaki çikolataları yalarken.

“Nasıl yani?”

Gray başını iki yana salladı. “iPad’ini arada bir porno dışındaki şeyler için de kullanmalısın. Lily, San Diego’da zengin ve ünlülerin gittiği ünlü bir güzellik salonunda ça-laşıyordu. Sadece saç değil, botoks ve kimyasal cilt soy-ma işlemi de yapıyordu.”

“Kimyasal cilt soyma da nedir?”

Gray omuzlarını silkti. “Hayret verici bir şey ama hep-si yapıyor. Lily güzellik uzmanlığından müdür yardım-cılığına kadar yükselmişti. Sonradan şampuan reklamlarında falan oynayan ünlü bir müşterinin saçlarının takma olduğu ortaya çıktı ve söylenene göre bu bilgiyi dışarı sızdıran Lily’miş.”

“Takma saçlar yüzünden işinden mi oldu yani?”

“Ünlü kadın saçlarındaki yumuşak buklelerle bilimi-yormuş. Saçlarının gerçek olmadığı haberi hem onu hem de salonu vurdu yani.”

Aidan kaşlarını kaldırdı. “Bukle mi?”

“Kes sesini,” dedi Gray. “Ben evli bir adamım. Tabii ki bu tip kelimeleri bileceğim. Ve evet, Lily kovuldu. Sa-dece bununla kalmayarak bir de kara listeye alındı. Holl-

ywood'un elleri uzak yerlere bile ulaşabiliyor. Her neyse, bu işe ihtiyacı var. Bir sürü yere özgeçmiş göndermiş ama kimse ona dokunmuyormuş. Ve Jonathan bunun Cassandra bebeğini doğurup doğum izninden dönene kadar olduğunu söyledi.”

“Bu saçmalık. Lily asla böyle bir şey yapmazdı.”

Gray omuzlarını silkti.

Aidan sandviçin son parçasını da ağzına attı ve Lily'nin nasıl hissediyor olabileceğini düşündü. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Evet. Shelly senin yatağında.”

Aidan neredeyse boğuluyordu. “Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

Gray omuzlarını silkip bir kek daha kaparak kapıya yöneldi. “Uyuyor.”

Shelly yerel barmen kızdı ve geçen sene ayak bileğini kırana kadar onların arama kurtarma ekibinin bir parçasıydı. O ve Aidan aynı zamanda uzun süredir arkadaşlardı ama bu daha çok cinsel bir arkadaşlıktı. Bir görüşür bir görüşmezlerdi –gerçi çoğunlukla görüşmezlerdi.

Neden orada olduğu hakkında bir fikri yoktu ama tahmin edebiliyordu. Gray'i kovduktan sonra koridorda ilerledi. Belki de Shelly ile yapacağı seks ve sekiz saatlik bir uyku tam da ihtiyacı olan şeydi.

Kapısını açtı ve eşikte durdu.

Üzerinde çarşaflardan başka hiçbir şey olmayan Shelly yatağın ortasında oturdu. Sana neden kızgın olduğumu unuttum,” diye mırıldandı.

“Çünkü çok çalışıyorum,” dedi Aidan.

“Ah, evet.” Hafifçe dudak büktü. “Ama şimdi saçma görünüyor, sence de öyle değil mi? O aramayı ve geçen hafta nehirden kurtardığın kızla ilgili haberi okudum.

Çok basit bir şeymiş gibi köprüden atladın. Bu çok... etkileyiciydi,” dedi biraz nefesi kesilerek. “Sanırım benim de aranmam ve kurtarılmam gerekiyor.”

Aidan kendi kendine oyuna girdiğini söyleyerek ayak-kabıllarını ve tişörtünü çıkardı ama ardından tereddüt ederek oyalanma gereği duydu. “Önce bir duş alayım.”

Shelly dizlerinin üzerine çıktı ve ona doğru uzanarak parmağını Aidan’ın pantolonunun kemer kısmına geçirdi. “Önce beni ara ve kurtar,” diye fısıldadı, “ondan sonra duş alırsın.”

Bunun çok seksi olması gerektiğini düşünen Aidan onu öpmek için öne doğru eğildi ama... öpemedi. *Kahretsin.*

Shelly ona baktı ve ardından yataktan çıktı. Kıyafetlerini almak için eğildi ve toplamaya başladı. “Biliyorsun,” dedi ve artık nefes nefese değildi, “eğer gerekli ruh halinde değilsen, mesajıma cevap verebilirdin.”

Aidan saatlerdir ilk kez telefonunu çıkardı ve ondan gelen okunmamış mesajı gördü. Bir kez daha, “Kahretsin,” dedi.

“Tam bir pisliksin, bunu biliyorsun değil mi?”

Aidan elini yüzünde gezdirdi. Lily kasabaya geleli yirmi dört saat bile olmamıştı ama çoktan beynini bulandırmaya başlamıştı bile. Ne kadar sevişmek istiyor olsa da gözlerini kapattığında gördüğü tek şey onun yosun yeşili gözleri oluyordu. “Özür dilerim, Shelly.”

Shelly şaşkın bir şekilde ona baktı. “Özür dilerim ama git diyorsun yani?”

Aidan hiçbir bağ olmadan gerçekleşen seks arkadaşlığı olan bu durumdan uzaklaşmak üzere olduğuna inanmıyordu. “Evet. Bu benim için yürümüyor artık.”

Shelly duraksadı. “Tam olarak anlamama izin ver. Yani gelişigüzel ve kolay seks senin işine gelmiyor, öyle mi?”

“Evet,” dedi Aidan. “Gelmiyor.”

Shelly artık öfkeli görünüyor ve öfkeli konuşuyordu. “Senin işin senin hayatın, Aidan. Bunu anladım. Gerçek bir ilişki için zamanın olmadığını söyledin, bunu da anladım. Bunu ben de istemiyorum. Ama dürüstlük gerçekten istediğim bir şey. Bence bu kadarını hak ediyorum.”

Shelly, Aidan’ın işinin hayatı olduğu konusunda haklıydı. Ama Aidan bir ilişki istiyordu da... bir gün. Ve birçok ortak noktaları olsa da ilişki yaşamak istediği kişi Shelly değildi.

Tıpkı Aidan’ın onun ilişki yaşamak istediği kişi olmaması gibi.

“Dürüstlüğü hak ediyorsun,” dedi. “Ve tamam. Evet, bu işimden fazlasıyla alakalı. Ama ne ile alakalı olduğunu tam olarak ben de bilmiyorum. Doğru olan bu,” dedi ve Shelly ona şüpheli gözlerle baktı.

Shelly öylece bakarken gözlerindeki öfke ortadaydı. “Komiksin. yatakta ateşli ve büyüleyicisin ama ben ikinci planda oynamam, Aidan. Senin için olsa bile.” Sandaletlerini giydi ve kapıya yöneldi. “Beni özleyeceksin. Bunu biliyorsun.”

Ama Shelly gittiğinde boş yatağına bakan Aidan, tüm yatağın kendisine kalmasının verdiği rahatlık dışında bir şey hissetmedi.

← 7. BÖLÜM →...

Ertesi gün, Lily erkenden uyandı çünkü ayak parmakları yok olmuştu. Ardından kafasını topladı ve hâlâ on parmağı olduğunu, sadece hepsinin donuk olduğunu fark etti. Gece hava sıcaklığı düşmüştü; öyle ki, Lily odanın içinde kendi nefesini görebiliyordu.

Kahretsin. Colorado'da normal karşılanan bu denli yüksek sıcaklık değişimini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Örtülerin altında dönerken onu sıcak tutacak büyümlü bir battaniye olmasını diledi. Ya da gerçekten sıcak bir adam...

Ama bu sefer gözünün önüne gelen resim her zamanki fantezileri olan Channing Tatum ya da Chris Hemsworth değildi.

Daha da utan vericiydi.

Aidan. Çıplak. Sıcak. Ve o sıcaklığı paylaşmaya istekli...

Ah.

Telefonuna uzandı ve standart sabah rutinine koyularak başvurularından birine bir cevap gelip gelmediğini görmek için e-postalarına baktı. Herhangi bir cevap iş görcekti. Ama dünkü gibi, hatta ondan önceki günkü gibi hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes alıp yataktan çıkınca yüzleşeceği soğuğa hazırlandı. Pencereye giderek onunla alay ediyor gibi görünen tatil merkezinin ardındaki dağlara baktı.

Perdeyi aşağı çekti.

D  n eşyalarını arabadan odasına ta  mı  tı ama bavulu-
nu bo  altmamı  tı. Uzun kollu bir tişört bulup üzerine ge-
  irene dek kıyafetlerini ayıkladı. Ardından y  n çoraplarını
da giydi ve kollarını kendine sararak dairenin orta yerinde
durdurdu. Merkezi ısıtma sistemi yoktu, yalnızca soba vardı.

Ama bir tane bile odun yoktu.

Tezg  hın üzerinde bir not vardı ve şöyle yazıyordu:

*Ek hizmetler ücretlidir.    p konteynerinin yanındaki
odunlar ücretsizdir. İnternet de   yle.*

*Umarız tatil merkezimizin bu yaz sunduğu bisiklet s  r-
me, tırmanma, rafting, kano ve halat kursu gibi firsatlar-
dan yararlanırsınız... Tek limit gökyüzüdür.*

Burada geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın.

Hâlâ geceleri buz gibi soğuk olmayan San Diego'da
olsaydı bu çok daha kolay olurdu. Hatta orası hiçbir za-
man soğuk olmazdı. Oradayken kendisiyle Cedar Tepesi
ve anıları arasına net olarak binlerce kilometre koyabili-
yordu.

Bu anılara Aidan Kincaid de dahildi.

Tekrar   rperen Lily, Ugg botlarını giydi. Ardından ka-
pıyı açıp odunların ne kadar uzakta olduğunu görmek için
kafasını dışarı uzattı. Sol tarafa doğru en az otuz metre
ilerideki iki büyük    p konteynerinin yanındaydılar. Lily
kendisine baktı; bol ve uzun kollu bir tişört, kap   on,
kalça kısmında   P BEN   yazan pembe pijama, dizlerine
uzanan y  n çoraplar ve Ugg botları vardı. *Yapacak bir şey
yok*, diye düşündü ve odunlara doğru koşmaya ba  ladı.

  lk parça tahmin ettiğinden daha ağırdı.   ki parça daha
aldıktan sonra olabilecek en kötü şey oldu.

Elindeki odunların birinin arkasından bir şey çıktı. Ve Lily öyle bir çığlık attı ki, gören bir ayının onu yemek için saldırıya geçtiğini düşünürdü. Ama hayır, bu bir ayı değildi.

Daha kötüsüydü.

Bu bir yılandı ve koluna dokunmuştu.

Odunları fırlatan Lily bir kez daha çığlık attı ve onu daha çok bir nöbet geçiriyormuş gibi gösteren yılan dansını yaptı. Kendine çeki düzen verene kadar tam bir dakika geçmişti.

Yılanı ve onu gören birisi olduğu takdirde düşeceği utanç verici durumu düşününce arada kaldı ama rezil olmanın daha kötü olduğunu düşünerek kendisini sakince kıyafetlerini düzeltmeye zorladı. Evet, burada görülecek bir şey yoktu... Rahatça arkasına dönüp yılanı bir bakış atmak istedi.

Ama yılan gitmişti.

Kahretsin. Artık daha büyük bir problemi vardı. Yılanın orada olduğunu, cam gibi gözleriyle onu izlediğini ve ona ikinci bir kalp krizi geçirtmek için orada beklediğini bilerek nasıl başka bir odun alabilirdi ki?

Odunlardan birine ayağıyla vurdu. Bir şey olmamıştı. *Peki o zaman*, diye düşünüp cesurca odunu aldı. Ardından bir tane daha. Odunları sanki her biri birer bombaymış gibi dikkatle diziyordu. "O çoktan gitti," diye fısıldadı kendi kendine merdivenlere yönelirken. "Tatile çıktı. Hem de sıcak bir yere."

Fakat odunların arasından çıkıp botlarının üzerine düşen şey bunun yalan olduğunu kanıtladı.

Oyun bitmişti.

Öncekinden de yüksek sesle bağırarak odunları fırlattı ve titreyen bacaklarıyla koşmaya başladı.

“Lily!”

Şokla irkildi. *Olamaz*. Arkasını döndüğünde gördüğü kişi ise tabii ki sabah aydınlığında göz kamaştırıcı görünen Aidan’dı. Güneş gözlükleri vardı. Üstünde Cedar Tepesi Tatil Merkezi yazan uzun kollu bir tişört giymişti. Solmuş kot pantolonu kalçalarından sarkıyordu ve Lily dizindeki deliğin gerçek olduğundan, pantolonun o şekilde üretilmediğinden emindi. Kamyonetine yaslanıp kollarını göğsünde bağlayan Aidan onun yılan dansını oldukça eğlendirici bulmuş ama orada olmasından pek hoşlanmamış gibiydi.

Lily bu hislerin karşılıklı olduğunu düşündü.

“Yılan araması yapayım mı?” dedi Aidan.

Evet. Dürüst olması gerekirse, ciddi bir yılan araması yapmasını ve bu aramanın Aidan’ın ellerinin onun üzerinde dolaşmasını içermesini çok isterdi. “Hayır.”

Verdiği net cevap Aidan’ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Lily. Sesindeki öfkeyi gizleme gereği duymadı. Öfkeliydi, terlemeye başlıyordu ve hatta biraz tahrik bile olmuştu. Hep o aptal seksi erkek pantolonları yüzündendi.

“Ofise gidiyordum,” dedi Aidan.

Lily tatil merkezinin ofis binasına bir baktıktan sonra yeniden ona döndü. “Sen de mi burada çalışıyorsun?”

“Gray’in burayı işletmesine yardım ediyorum.”

Bu merak uyandırıcıydı. “Önceden babanın işinde çalışmak için ölü olman gerektiğini söylüyordun. Ya da onun ölü olması gerektiğini.”

Aidan omuzlarını kaldırdı. “Her şey değişebilir.”

Bu sözler bir süre havada asılı kalarak geçmiş ile şim-

diki zamanı huzursuzluk verici biçimde birbirine karıştırdı.

“Dün o dağda ne yaptığını bulabildin mi?” diye sordu Aidan normal bir şekilde.

Bu çocukta Lily’nin aynı anda onu hem öpmek hem de ona bağırarak istemesine sebep olan ne vardı? *Çünkü bir zamanlar sen onu istedin ve o... senin kız kardeşini istedi.* Ah, evet, artık her şeyi hatırlıyordu ve sırtını bir anda düzeltirdi. “Sana söyledim,” dedi. “Sadece geziyordum.”

Aidan sadece başını sallayıp bu yalanı görmezden gelecek kadar kibar değildi. “Ya da Ashley’yi düşünüyorsun,” dedi ve bunu öylesine açıkça söyledi ki, Lily’nin kalbi kırıldı.

Lily bir an duraksayarak yutkundu. “Sanırım sadece hoşça kal demek istedim,” dedi en sonunda.

Aidan’ın yüz ifadesi sertleşti. “Oraya gidip tırmanış mı yapacaktın?”

“Hayır. Tırmanış yapacak durumda değilim,” dedi Lily. “Buna alışık da değilim. Sadece zirveye kadar yürüyecektim. Ama görünüşe göre onu da yapacak durumda değilmişim.”

Aidan bir süre onu gözlemledi. “Şaşırdım.”

Lily buna ne diyeceğini bilemedi. “Stresten dolayı çok yiyorum ve yapmam gereken sporu yapmıyorum-”

“Hayır,” dedi Aidan. “Geri döndüğüne şaşırdım. Giderken bir daha asla dönmeyeceğini söylemiştin.”

Ah. O mesele. “Her şey değişebilir,” dedi hafifçe. O zamanlar dışarı çıkabilmek için yaşıyordu. Okulda ve işte işkence çekiyor, serbest kalana kadar dakikaları sayıyordu. Kış zamanı babasının ayarladığı bir kayak takımında olması istenmişti ve bu kulağa geldiği kadar eğlenceli de-

gildi. Hatta öylesine rekabet dolu ve öylesine azim isteyen bir şeydi ki, Lily yaşayamaz hale gelmişti.

Fakat sezon bittiği zaman özgür oluyordu.

O da yürüyüşe çıkmış ve ilk büyük zevkini fark etmişti; dağda yalnız kalmak. Yollardan hemen sıkılmıştı ve kendisine kaya tırmanışlarıyla meydan okuyordu. Halat kullanmadan, yalnızca parmaklarıyla ve ayaklarıyla, Ölü Adamın Uçurumu hariç Cedar Tepesi'ndeki her yere tırmanmıştı.

Şimdi o zamanlara baktığında tüm bunları anlatabilmek için hayatta kalabilmesinin bir mucize olduğunu düşünüyordu. Ama orada yalnız kalmayı seven tek kişi o değildi.

Orada sık sık Aidan ile karşılaşırđı. Hatta orayı Lily'den daha iyi bilen biri varsa o da Aidan'dı. Yaz festivalindeki o akşamdan sonra dağı birlikte keşfedebileceklerini düşünmüştü.

Ondan sonra da birbirlerini keşfederlerdi.

Fakat ardından onu kendinin ilan eden ilk kişi Ashley olmuştu ve Aidan, Lily'nin kardeşi ile yarışmak zorunda olmadığı bir şey olmasını istiyordu. Özellikle de Ashley öldükten sonra.

Aidan onu gözlüklerinin ardından izliyor, düşüncelerini saklıyordu fakat Lily kendi düşüncelerinin Aidan için gün gibi ortada olduğunu düşünüyordu. "Bana tatil merkezinden bahsetsene," dedi Aidan başka bir soru sormadan.

Aidan omuzlarını silkti. "Söylenecek pek fazla bir şey yok. Gray işletmeyi üstlendi. Birkaç senemizi aldı ama Gray gemiyi iyi kullanabiliyor ve onu tekrar su yüzüne çıkartabildik."

"Çıkartabildik mi?" dedi Lily.

Aidan acı bir şekilde güldü. “Görünüşe göre Kinca- idler kendilerini kurtarabiliyormuş. Tıpkı kediler gibiyiz. Dokuz can falan.”

“Ve tekrar ayaklarınızın üzerine düşmekte de iyisiniz,” dedi Lily.

Aidan sessiz bir şekilde başını salladı.

“Meşgul bir adamsın,” dedi Lily. “Yangınlarla uğraşı- yorsun, bir de burası var.”

“Arama Kurtarma da var.”

Bunların tümü Aidan için çok mantıklıydı. Dağ konu- sunda her zaman çok iyi olmuştu ve bundan kendine bir hayat çıkarmış olması Lily’ye hem Aidan için bir sevinç hem de kendisi için henüz nedenini tam olarak anlayama- dığı bir sızı veriyordu. “Peki diğerleri?” diye sordu Ai- dan’ın diğer kardeşlerini kastederek.

Aidan gülümsedi ve, “Hudson kışın kayak güvenliğin- de ve benimle birlikte Arama Kurtarma’da çalışıyor. Se- zon bittiğinde ise polis—”

Lily kendini tutamayarak güldü. Cedar Tepesi’nin be- lalısı Hudson polis olmuştu.

Aidan da kocaman sırıttı. “Evet, biliyorum. Baş belası Hudson kanun adamı oldu. Bu konuda sürekli laf yapılı- yor ama sanırım Hud bundan hoşlanıyor.”

“Peki Jacob?” dedi Lily. “Onun da polis olduğunu söy- leme.”

Aidan’ın gülümsemesi soldu. “Hayır. En azından öyle sanmıyorum.” Durakladı ve elini saçlarına götürdü. “Bir süredir evde değil. Uzun bir süredir.”

Şimdi bakışlarında acı ve pişmanlık vardı. “Bunu duy- duğuma üzüldüm,” dedi Lily ve kendisine vazife olmayan konuyu değiştirerek dikkatini tekrar odunlara verdi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” dedi Aidan.

İhtiyacım var mı? *Hayır*. İster miyim? *Evet*. Lily bunu kabullenmekte hiçbir zaman iyi olamamıştı. “Böyle iyiyim.” Bakışlarını Aidan’dan kaçırıp oduna baktı. Bir kere daha tekmeledi. Hem de iki kere.

Yılan yoktu.

Cesurca odunları tekrar topladı.

“Burada nasıl hayatta kalınacağını unuttun mu?” dedi Aidan.

Lily omzunun üzerinden ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Aidan onu baştan aşağı süzdü. Gözleri açık bacaklarına ve görünmemesi gerektiği halde görünen vücut kısımlarına kayd.

“Odun toplamak için...” Ona tekrar baktı ve sırttı. “Pijamaların var ve eldivenlerin yok. Hatırladığım Lily gibi değil.”

“Doğru olan bir şey varsa, o da artık eskiden olduğum kız olmadığımındır.” İkinci parçayı da iki kez tekmeledi.

Yılan yoktu.

Odunu dikkatlice aldı çünkü Aidan haklıydı. Eldiven giymesi gerekiyordu. Odunlarda yılanlar kadar örümcekler de vardı ve Lily’nin istediği son şey bir ısırıktı. İki parça odunu merdivenlere taşıyordu ki hafif kıkırdamayı duyunca neredeyse düşecek gibi oldu.

“Öp beni mi?” dedi Aidan.

Pijamasında yazan hatırlayan Lily yüzünün alev aldığı hissetti. Durumu ve Aidan’ı görmezden gelerek ön kapısına doğru ilerledi, odunları bırakarak daha fazlasını almak için arkasına döndü ve—

Kolları odunlarla dolu olan Aidan ile çarpıştı. “Kapı,” dedi Aidan.

Lily bu patronluk taslayan ses tonunun onu nasıl hem sinir edip hem de baştan çıkardığını bilmiyordu ama itaat-kâr bir şekilde kenara kayarak kapıyı açtı. Aidan hepsini içeri taşıdı ve düzgünce yerleştirdi. "Daha fazla ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Aidan ayağa kalktığında adamın boyuna baktı ve yine bazı yerlerinde titreşimler hissetti. "Teşekkürler."

"Her zaman."

Aralarındaki hava yoğunlaşmış gibiydi. "Yani," dedi Lily. "Beni gördüğüne şaşırдын demek."

"Evet. Seni gördüğüme şaşırdım."

"Kimse sana geleceğimi söylemedi mi?" diye sordu.

Aidan'ın bakışları onunkilerle buluştu. "Hayır. Ama bunu senden duymak güzel olabilirdi."

"Biz görüşmüyorduk ki şeyden beri..." derken sesi kısıldı. Ashley'nin ölümünden beri.

Hayır, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Aidan cenazeden sonra ona ulaşmaya çalışmıştı. Lily aramalarından birini cevaplamıştı ama ikisi de ne demeleri gerektiğini bilmiyordu.

O konuşmanın garipliği Lily'nin tüm bağları koparmasına yetmişti.

"Boulder'a girmiştin," dedi Aidan, Colorado Üniversitesi'ni kastederek. "Kayak takımına. Bu çok büyük bir olaydı."

"Evet," dedi Lily, Ashley'nin kayak yapmak istediği tek takıma kabul edildiği gerçeğiyle yüzünü buruşturmayaya çalışarak. Oraya katılmamasının tek nedeni suçluluk duygusuydu. Açık ve netti. "Ne olmuş?"

"Gitmedin. Bunun yerine güzellik uzmanı oldun."

Lily duraksadı ve bir kaşını kaldırdı. Konuyu farklı

yere götürecekti. “Bir güzellik uzmanı olamayacak kadar kötü müyüm yani?”

“Sadece değişimin nedenini merak ettim,” dedi Aidan basitçe.

“Boulder’ın bana uygun olmadığına karar verdim.”

“Neden?”

Lily sorulara alışık değildi. Birisiyle onun özel hayatını bilmek isteyecek kadar yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Evet, bir zamanlar Michael vardı, eski sevgilisiydi. Ama onunla sohbetleri genellikle iş üzerine olurdu ve birbirlerinin geçmişlerine pek girmemişlerdi. Ve şimdi Aidan’ın sorusunu nasıl cevaplaması gerektiğini bilmiyordu. “Hiçbir zaman harika bir öğrenci olmadım, bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Eğer oraya gitseydin Ashley’nin üzüleceğini mi düşündün?” diye sordu Aidan.

Lily onun bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama Aidan her zaman doğru yere parmak basıyordu. “İlk başta belki.”

“Lily,” dedi Aidan üzücü bir naziklikle.

“Oraya gitmek isteyen oydu, Aidan. Oraya gitmesi gereken de oydu, ben değildim.”

“Saçmalık.” Kapıya dayanmış, bacaklarını çapraz yapmış ve ellerine cebine sokmuş şekilde duran Aidan oldukça rahat görünüyordu ama yüz ifadesinde rahatlıktan eser yoktu.

Lily’nin bu argümanla gittiği noktadan hoşlanmamıştı.

“Burada bir düşünceyi belirtmiyorum,” dedi Lily. “Gerçek bir şeyi dillendiriyorum.”

“Yani Ashley zekiydi,” dedi Aidan. “Ne olmuş peki? Sen de öylesin. Yoksa Boulder seni kabul etmezdi. Bunu şimdiye kadar zaten fark etmiş olduğunu söyle, Lily.”

Lily omuzlarını silktilti. "Biraz zaman aldı ama güzellik uzmanlığı okulundayken tam zamanlı olarak bir spada çalıştım. Olabileceğim en alt kademe yerdi ve bu beni çok kızdırdı," dedi. "Tüm saçma işleri yaptım ve sonrasında daha fazlası verildi ama hiçbir zaman yaptığım iş için teşekkür almadım. Ben de geceleri ticaret okuluna gidip birkaç ders aldım. Sonuna geldiğimde ise spayı resmen ben işletir olmuştum." Bunun için de teşekkür almış sayılmazdı.

"Umarım sen ayrıldığında onların da canı acımıştır," dedi Aidan.

Lily'nin canı acımıştı...

"Orayı seviyor muydun? San Diego'yu?"

Lily öyle olduğunu sanıyordu. Ta ki buraya geri dönene dek. Onca yıl boyunca hiçbir zaman evde hissetmediğini henüz fark etmişti. "Karı yağmasını özledim."

Aidan kıkırdadı. "Sürdüğün araba öyle demiyor ama."

"Evet tabii, sen her zaman bir araba delisiydin." Duraksadı. "Başka bir arabaya ihtiyaç duymamı gerektirecek zamanlarda burada olmayı planlamıyorum."

"Daha yeni geldin," dedi Aidan. "Ayrılmak için neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Sadece kalıcı bir iş gelene kadar buradayım. Buna kısa bir ara olarak bakıyorum."

"Kötü medyaya bir ara demek istiyorsun."

Lily iç çekti. Aidan'ın da duymuş olması onu şaşırtmamalıydı.

Aidan'ın gülümsemesi soldu. "Haksız yere ceza mı aldın, Lily?"

Lily ona baktı. Bu konudan gerçekten sıkılmıştı. "Bana müşterilerimden birini para karşılığı satıp satmadığımı mı soruyorsun?"

Aidan başını iki yana salladı. “Senin bunu yapmayacağını biliyorum.”

Bu kelimeler Lily’nin ciğerlerindeki nefesi alıp götürdü. “Artık beni tanımıyorsun,” diye hatırlattı.

“Yeteri kadar tanıyorum.” Bunu kesin bir dille söylemişti.

Aidan’daki saf inanç Lily’nin boğazını yaktı. Hatta gözlerini de. Bir süre konuşamayan Lily ardından zavallı bir şekilde gözyaşlarına boğuldu. “Ama bunu yapan *ben-dim*,” dedi yavaşça. “Patronum salonun isminin medyada geçmesi için bunu sızdırmamı istedi. Ama olay ters tepti ve...” Omuzlarını silkti.

“Yani kabak senin başına patladı.”

Lily başını sallayarak onayladı.

“Patronun gerçekten de destekleyici bir tipmiş o zaman.”

Lily en başta öyle sanmıştı. Salonu Michael işletiyordu. Bazen arkadaşı, bazen âşığı, bazen de erkek arkadaşıydı. Fakat ona arka çıkmamakla kalmamış, işten kovmuş ve bir de kara listeye almıştı. “Bu aslında çokça yapılan bir şey,” dedi Lily. “Bir ünlü salona geleceği zaman basına önceden haber verilir. Salona vardıkları ya da salondan çıktıkları sırada görüntülenirler. Bu onların halkın gözü önünde kalmak için uyguladıkları bir yöntem.”

Aidan gözlerini ondan ayırmadı. “Peki senin patronun neden kendini aklamadı? Kadın böylece seni birçok sıkıntıdan da kurtarmış olurdu.”

“Kendisi bir erkek, Michael,” diye düzeltti Lily. “Ve bilemiyorum. Ama Michael düşündüğümden farklı biri çıktı.”

Aidan bir an onu inceledi. “Bu adam senin patronundan fazlasıydı.”

Bu Lily'yi ürpertti.

"Görünüşe bakılırsa hâlâ seni okuyabiliyorum," dedi Aidan hafifçe.

"Ne şanslıyım ama."

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin peki?"

"Yılanlar ve beni pijamalarımın görmüş olman dışında mı? Bir şey yok." Çenesini kaldırdı ve ona zıt gitmesi için Aidan'a meydan okudu.

Bunu yapmamalıydı. Aidan da Ashley gibi kendinden emin olmadığı meydan okumalara olanak sağlamıyordu.

Aidan onun kişisel alanına doğru bir adım attı.

Lily bir adım geri giderek duvara yaslandı.

Bu Aidan'ı durdurmadı. Dip dibe gelene dek öne doğru ilerlemeye bir son vermedi. Ve Lily biraz şaşkınlık ve biraz da başka türlü hislerle orada öylece beklerken, Aidan iki elini de onun başının iki tarafında duvara dayadı.

Bu Lily'nin hem kalp atışlarını hızlandırmış hem de ciğerlerinin çalışmasını durdurmuştu. "Şey—"

"Sorunun ne olduğunu söyleme şansın vardı," dedi Aidan. "Geçtin. Şimdi de ben sana benim sorununun ne olduğunu söyleyeceğim."

Tanrım. Konuşmak kötü bir fikir olacaktı. İyi bir fikir olarak ise bir tek fikri vardı ve Lily sonuçları düşünmeye fırsat bulamadan onu tişörtünden yakalayıp kendine çekti ve öptü.

Aidan bir an duraksadıktan sonra hızlıca moda girdi ve başını istediği tarafa eğebilmek için eliyle Lily'nin saçlarını kavradıktan sonra öpücüğün gidişatını devraldı.

Lily'nin fark ettiği ilk şey kendi inlemesi oldu ve bir anda ondan ayrıldı.

Aidan'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Beni susturmak için mi öptün?"

Lily iç çekti. “Bunun daha mantıklı olduğunu düşündüm.”

Aidan sırtıttı. Lily’nin karnının alt tarafında bir şeylerin titreşmesine neden olacak cinsten bir sırtıttı bu. Biraz alana ihtiyaç duyan Lily tüm hisleri ona Aidan’ı tutup kendine çekmesini söylemesine rağmen onu ittirdi.

“Benle ilgili soruna gelecek olursak,” dedi Aidan hâlâ eğleniyormuş gibi görünerek. “Sorunum sensin.”

Lily ağzını açıp bir şey söyleyecek olduğu anda Aidan parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Benim sıram,” dedi ve başını eğip onu öptü.

Ah... Bazı adamlar nasıl öpeceğini ve bir kadını nasıl sersemleteceğini biliyordu işte. Tüm problemleri, farkındalığı ve *her şeyi* alıp götüren bir öpücük... Onu binlerce parçaya bölebilecek bir öpücük. Vücudunu ve ruhunu sakinleştirirken daha fazlasını istettiren bir öpücük.

Aidan tam da öyle bir adamdı. Lily yıllar önceki ilk öpüşmeleriyle o anki öpücük arasında geçen zamanlar boyunca bunun gibi başka bir şey yaşamadığını fark ederek şaşırdı.

Aidan bir an kendini geri çekip gözlerini açtı ve onun gözlerine baktı.

Lily de ona baktı çünkü görüntü çok güzeldi. Çok çok güzeldi ve Lily bir an dudaklarını onun dudaklarına değdirerek Aidan ile ilgili tüm anı ve hislerinin onu kaplamasına izin verdi.

O anılar hep masalsıydı.

En sonuna kadar.

Lily kendine gelip onu tekrar itti. Aidan bir an hiç kıpırdamadan sadece onun gözlerine baktı.

Ardından kendi isteğiyle bir adım geri çekildi.

Bir kaşını kaldırdı.

“Olanları boşver,” dedi Lily. “O kısımlara hiç girmeyelim.”

Aidan’ın gülücüğü acı doluydu ve tamamen neşesizdi. “Kabul.” Fakat ardından onu parmak uçlarına yükseltip yeniden öptü.

Ve yeniden.

Lily nefes nefese kalmıştı ki Aidan onu nihayet bıraktı.

“Bu da neydi?” dedi Lily.

“Ben de bilmiyorum.” Aidan elini saçlarına götürürken garip bir şekilde şaşkın görünüyordu.

Lily ona baktı. Aidan’ın da bunu en az kendisi kadar istemediğini fark ettiğinde irkildi. Onu terk ettiğinde onu gerçekten incitmiş miydi? “O halde bunu tekrar etmek gibi bir hataya düşmeyeceğiz,” dedi Lily. Kelimeleri söylemenin zor gelmesi onu şaşırtmıştı. Bir defasında ondan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu ve Lily bunun yaşanabileceğini biliyordu.

Fakat sonrasında Ashley ölmüştü ve Lily tepetaklak olan dünyasında yere sağlam adımlarla basamamıştı. Cedar Tepesi’ni ve Aidan’ı terk etmişti. Bu durum neredeyse Ashley’nin ölümü kadar canını yakmıştı. Bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyordu, hem de hiç. Aidan’ı sessiz bir şekilde evden çıkmaya davet ederken kapısını açtı.

Aidan dışarı çıkmadı. Sadece bakışlarını Lily’nin bakışlarına odakladı ve ne düşündüğünü hiçbir şekilde belli etmedi. “İnatçı olduğunu ve yardım istemek yerine orada durup soğuktan öleceğini biliyorum,” dedi. “Ama yine de soracağım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

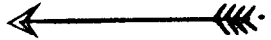
“Hayır,” dedi Lily net bir şekilde ve ardından iç çekti. “Hayır,” dedi daha yumuşak bir tonla. “Teşekkürler.”

Aidan bakışlarına odaklanmaya devam etti, başını iki yana salladı ve ardından oradan ayrıldı.

Lily onun arkasından kapıyı kapatıp sobaya birkaç odun yerleştirdi.

Ve işte o zaman fark etti. Bir şeye ihtiyacı vardı. Kibrit. Ama Aidan haklıydı. Lily kapıyı açıp kamyonetine doğru ilerleyen Aidan'a kibriti olup olmadığını sormaktansa soğuktan donmayı tercih ederdi. Hayır. Salona gidene kadar sıcak kalabilmek için Aidan'ı öpme anlarını tekrar yaşaması gerekecekti. Bunun düşüncesi de en az bir ateş kadar onu ısıtmaya yetmişti.

← 8. BÖLÜM →...

Aidan, Lily'yi öptüğü anları rüyasında tekrar tekrar yaşarken telefonu çaldı. O gerçekten hatırladığı kadar tatlıydı. Kendini geri çekmek onu neredeyse öldürmüştü.

Öpücüğün ardından öylece beklemesini, şaşkınlık ve merakla ona bakmaya devam etmesini ve sanki tadını daha uzun süre hissedebilmek için dilini çıkarıp alt dudak-
gım yalamasını çok sevmiştir.

Onu bırakmak için kendini zorlaması gerekmişti. Ama rüyasında bırakması gerekmiyordu. Lily de onu ittirmiyordu. Hatta bunun yerine onu yatağına ittiriyor ve—

Telefonu tekrar çaldı. Kahretsin. Karanlıkta telefonuna uzandı ve ekrana baktı. Arama Kurtarma ekibinden mesaj gelmişti. Kayıp bir kampçı vardı.

Giyindi ve ön kapıda Hudson'a rastladı. Saçları dar-madağın ve gözleri uykusuzluktan halka halka olmuştu.

“Selam Prenses,” dedi Aidan. “Berbat görünüyorsun.”

Hudson, Aidan'ın kamyonetine yürüdükleri sırada ona orta parmağını gösterdi ve ardından yola çıkıp hâlâ karanlık olan sabahın sisine daldılar.

“Görüş mesafesi çok düşük,” dedi Hudson hava durumu uygulamasına bakarak.

“Belli,” dedi Aidan ön camdan dışarısını izlerken.

Hudson ona kuru meyveli atıştırması uzattı.

“Bu saçma şey de ne?” diye sordu Aidan.

“Ben gırtlığına kadar sokmadan önce al da ye.”

Aidan atıştırması yedi. Hudson’un tehdidinden korkmamıştı ama açlıktan ölüyordu. İşi bittiğinde de boş paketi Hudson’ın kafasına attı.

Hud gözlerini telefondan ayırmadan paketi tuttu. Annesi onu ve Jacob’ı Cedar Tepesi’ne getirdiğinde adam zayıf ve hasta bir çocuktur. Kendi derdiyle uğraşan Char da annelerinin onları destekleyecek durumu olmadığını gördüğünde çocukları yanına almıştı. O günden itibaren Hud, Gray ile Aidan’ı gözlerindeki hayranlıkla sürekli takip eder olmuştu. Dışarıdaki aktivitelere çok alışık olmadığından ya yaralanırdı ya içeride tıkalı kalırdı. Hepsini eşit şekilde seven Char’ın kalbinde Hud için ayrı bir yer vardı. Onunla bebekler gibi ilgilenmiş ve prenses lakabını edinmesine neden olmuştu.

Hudson o zamandan beri oldukça boy atmış ve kas yapmıştı ama takma isim hâlâ kullanılıyor ve canını sıkıyordu.

“Gerçekten berbat görünüyorsun,” dedi Aidan.

“Tüm gece internetteydim,” diye durumu kabullendi Hudson.

Aidan, Hudson’ın ikiz kardeşi Jacob’ı aradığını biliyordu. Bulabilmiş değillerdir tabii.

Son zamanlarda ise daha karmaşık nedenlerden ötürü babalarını da bulmak istiyordu ve Aidan’ın öfkelenmesine neden oluyordu. O şerefsizin bin kilometre yakınında bile olmasını istemiyordu. “Lütfen bana tüm gece internette o çizgi filmleri pornoyu izlediğini ve babamızı aramadığını söyle.”

Çocukluğundan beri yaptığı gibi, Hudson çenesini sıkıttı. Büyük kardeş Aidan da Hudson’un inatçılığıyla karşı

karşıya olduğunu fark edip iç çekti. “Bunu konuştuk, dostum. Ona ihtiyacımız yok.”

“Var,” dedi Hudson. “Ve o porno değil, anime. Bir çeşit sanat.”

Aidan başını iki yana salladı. “Her neyse. Sadece Jacob’u bulmaya odaklan. Babamı boş ver.”

“İkisini de bulabilirim.”

“Ama bulman gerekmiyor,” diye ısrar etti Aidan. “Burada şimdi babama ihtiyacımız yok.”

Hiçbir zaman olmayacak.

Hudson ona bir bakış attı. “Bu konuda daha ne kadar inatçı olacaksın?” dedi Hud.

Aidan ona sertçe baktı.

“Katır kadar inatçıyım diyorsun o zaman,” dedi kardeşi. “Mükemmel.”

Olay komuta merkezine gelince park ettiler ve mücadeleye katıldılar.

“Samanlıkta iğne aramak gibi olacak,” dedi Hudson.

Bundan şüphe yoktu. Yaz aylarında diğer aylarda olduğunda çok daha fazla kurtarma operasyonu yapıyorlardı. Serbest tırmanış noktaları, engebeli yürüyüş yolları ve diklikleriyle Colorado, hafta içi ofiste çalışıp hafta sonu macera arayan hafta sonu yürüyüşçüleri için bir mıknaş gibiydi. Yangın departmanı ve Arama Kurtarma için işlerin her zaman yoğun olmasının nedeni buydu.

Etraftaki nehirlerin akışlarıyla bağlantılı olarak, nehir sarplıkları kolay zorluk seviyelerinden bir anda üst seviyelere yükselebiliyor ve zor durumlara düşmeyi kolay hale getirebiliyordu. Ve yapılan uyarılara rağmen levhalar genelde göz ardı ediliyordu. Sanki insanlar temiz havayı

ve topraklı yolları kokladıkları anda mantıklarını yitiriyormuş gibiydi.

Bugünün problemi, gece de sürececek bir yürüyüş yapmak istemiş olan altı kişilik bir kız arkadaş grubuydu. Aralarındaki tek yalnız kıza şaka yapmaya ve Koca Ayak'ın onu takip ettiğini çünkü bekâretini koklayabildiğini söylemeye karar vermişlerdi. Korkan kız kaçıp ormana girmişti.

O zamandan sonra da onu gören olmamıştı.

Bu olay gece yarısı yaşanmıştı ama kızlar sabaha karşı dörde kadar kimseyi aramamıştı çünkü kızın kaybolmuş gibi yaparak onlara şaka yaptığını düşünmüşlerdi.

Ayrıca başları belaya girsin de istememişlerdi.

Ama ardından karşılarında bir ayı çıkmış ve hepsi çığlık çığlığa gecenin içine koşup başladıkları yere dönmüş ve arkadaşlarının Koca Ayak'a yem olduğunu düşünmüşlerdi.

Aidan ayı görmelerinden pek korkmamıştı. Büyük ihtimalle bir kara ayı görmüşlerdi ki bu ayı sakinlik ve uysallığıyla bilinirdi. Tabii çocuğuyla arasına girmediğiniz sürece. Bu her zaman oyunun kurallarını değiştirirdi. Olabileceklerin en iyisini umarak, Aidan ve Hudson diğerleriyle birlikte giyindiler. Mitch yangın departmanında ekstra iş yapıyordu ve onlara katılamamıştı ama geri kalanlar gün doğumuna doğru yola çıktılar.

Önceki yıllarda haziran ayında birçok kez kar fırtınası yaşamışlardı ve bugün de kesinlikle çok soğuktu ama hava durumunda yağış görünmüyordu.

Küçük iyilikler.

Aramaya başlayalı iki saat olmuştu ki kızın bir daldan sarkan bandanasını buldular. Kız kuzey çıkışına kadar gelmişti.

Fakat sorun şuydu ki, burası bir dörtyola çıkıyordu ve kızın ne taraftan gittiğini bilmelerine imkân yoktu. Karanlıkta tek başına olan korkmuş kız herhangi bir yolu seçmiş olabilirdi.

Takım gruplara ayrıldı ve her grup farklı bir yöne yöneldi. Aidan ve Hud kuzeye devam ettiler. Çeyrek kilometre kadar ileride başka bir dala asılı tişört parçaları vardı.

“Kahretsin,” dedi Hudson ikisi de yukarı baktıklarında -Ölü Adamın Uçurumu.

Kız yolu terk edip kayalara mı tırmanmıştı? Yol birkaç noktada bir hiçliğe çıkıyordu ve arkasını dönüp kaybolması göz kırpmaktan bile kısa sürmüş olabilirdi.

“Burası bir acemiye uygun bir yer değil,” dedi Hudson.

Burası bir uzman için bile uygun değildi. Ölü Adamın Uçurumu birçok can almıştı ve insanlar *hâlâ* uyarı levhalarını yok sayıyor ve kasten yolu terk ederek canlarını tehlikeye atıyorlardı.

Aidan burada birçok ölüm görmüştü ama ona kâbuslar yaşatan ölüm Ashley Danville’inki olmuştu. Bu düşünceyi bir kenara bırakması gerekiyordu, yoksa işini yapması mümkün olmayacaktı. Yeni bilgiyi telsize bildirdiler ve devam ettiler.

Bir saat sonra başka bir ekmek kırıntısı buldular: kayıp kızın ayakkabısı.

“Bu iyiye işaret değil,” dedi Hudson.

“Hızlı hareket ediyormuş,” dedi Aidan. “Muhtemelen çok korkmuş.”

Hudson başka bir BURADAN UZAK DURUN tabelası gösterdi. “Bunları neden yapıyoruz ki?” Başını iki yana salladı. “Belki de *Çılgılık* filmlerini hiç izlememiştir. Hani

tek başına bir yere giden kız her zaman korkunç bir şekilde ölür ya.”

İlerlemeye devam ettiler. Bir saat sonra, Aidan yeniden durdu. Gözlüklerini başının üzerine yerleştirdi ve eğilerek bir çalılığın yanında duran, bir önceki buldukları ayakkabıya uyan bir diğer ayakkabıya baktı. Bu ayakkabının üzerinde kan damlaları vardı. “Kahretsin.”

Hudson da aynı şeyi tekrar etti ve telsizden haber verdi.

Birkaç dakika sonra tepelerindeki arama helikopterinin sesini duydular.

Anons geçilirken telsizler cızırdadı. Kayıp kız Hudson ve Aidan’ın olduğu yerden yüz metre kadar ileride tespit edilmişti. Yoldan çıkmış olan kız görünüşe göre düşmüştü ve bazı köklere tutunuyordu.

Aidan ve Hudson hızla oraya gittiler ve kenarlara baktılar.

Evet, kız oradaydı. Yaklaşık altı metre kadar aşağıdaydı, bilinci açıktı ve hızla nefes alıp veriyordu. “Shannon,” dedi Aidan, Hudson halatı hazırlarken. “Nasılsın?”

Kız yüksek sesle ağlamaya başladı ve bir yandan da arkadaşlarını ilginç bir yaratıcılıkla küfürler savuruyordu.

“Tamam, geçti, biz geldik artık,” dedi Aidan. “Sadece sıkı tutun, birazdan yanında olacağız.” Hudson’a baktı. “Hadi.”

“Ben yapmam,” dedi Hudson takımları Aidan’a uzatarak. “Tellallık benim işim değil. Bu sana ait bir şey.”

Aidan takımları aldı. “Benim tellal olduğumu nereden çıkarıyorsun peki?”

“Sevgili olduğun kadınlarla tanıştın mı sen hiç? Teri, Breanne, Molly, Shelly–” Hudson Aidan’ın eskilerini parmağıyla sayıyordu.

“Ben Shelly ile hiçbir zaman *sevgili olmadım*,” dedi Aidan Hudson’un eline vurarak.

“Seviştiğin kadınlar diyelim o zaman.”

Aidan takımları sıkılaştırıp gözlerini kısarak Hudson’a baktı. “Peki sen nasıl oluyor da delilikten uzak kalabiliyorsun?”

“Seni izleyip yaptıklarının tam tersini yaparak geliştirdiğim bir yetenek,” dedi Hudson.

Takımın geri kalanı da vardı. Hudson onu aşağı indirirken, Aidan gözlerini kızıdan ayırmadı. “Başını aşağı eğ,” dedi kıza. “Yukarı bakma yoksa gözüne kaya tozu kaçacak.”

Kız tabii ki yukarı baktı ve gözüne toz kaçtı. Çığlık attı ve birkaç metre daha aşağı kaydı. “Aman Tanrı’m, eli kayıyor! Ben—”

Aidan tam kız bıraktığı anda onu yakaladı. “Tuttum seni.”

Hâlâ çığlık atan kız ona tutundu ve bir maymun gibi hem kollarını hem bacaklarını ona sardı.

Aidan bu anı daha önce yaşamıştı sanki...

“Shannon,” dedi Aidan. Sesini bilerek kısık tutmuştu, böylece kız dinlemek için çaba gösterecek ve o esnada çenesini kapatmış olacaktı. “Seni tuttum. Güvendesin.”

Kız çığlık atmayı kesti. Burnunu çekerek Aidan’a baktı. Yüzü şişmiş ve rimeli akmıştı. “Sen evli misin?” diye sordu.

“Hayır.”

“Evli olmak ister misin?”

Shannon’ı dağın temeline indirdiklerinde daha fazla insan toplanmıştı. Ölü Adamın Uçurumu’ndaki her kurtarma hikâyesi Cedar Tepesi’de büyük yankı yapardı. *Housewives of Beverly Hill*’in tüm televizyon ekibiyle birlikte kasabaya geldiği zaman dışında, kasabanın meşhur olan tek şeyi bu uçurum ve aldığı canlardı.

Shannon'ın arkadaşları iyi bir sebepten ötürü korkmuş görünüyorlardı. Muhtemelen sorguya alınacaklardı.

Oyun oynarsan, bedelini ödersin, diye düşündü Aidan. Ne de olsa o ve kardeşleri birbirlerine tarihin başından beri eşek şakaları yapıyorlardı.

“Gray'in bizi kilitlediği zamanları hatırlıyor musun?” dedi Hudson. “Çok kötü bir kar fırtınasının ortasında anahtarları bulmuş ve kasabaya sürmüştük. Güzel zamanlardı.”

“Güzel zamanlar mıydı?” dedi Aidan. “Araba hırsızlığı yüzünden neredeyse çocuk hapishanesine gidecektik. Annem Gray'i hâkimin önüne çıkarıp bizi nasıl kilitlediğini anlattırmasaydı hapse girerdik de.”

Hudson sırttı. “O zaman da hepimiz hapyı yutuyorduk. Ama eğlenceliydi.”

“Aylarca cezalı kaldık,” dedi Aidan.

“Evet. Hep birlikte.” Hudson omuzlarını silkti. “Hayatımın en iyi zamanını geçirmiştin. Aracı benim sürmeme izin vermiştin, hatırlıyor musun?”

Evet, Aidan hatırlıyordu. Bunun sebebi de muhtemelen Hudson'un onları Pine Pass Yolu'nda birden fazla kez ölümün eşiğine getirmesiydi. Ama Aidan, Hudson ve Jacob'ın zor çocukluğuna nazaran, serseri bir on dört yaş çocuğu olarak arkasında ağabeyleriyle birlikte hapse girmenin gerçekten yaşadığı en iyi zaman olabileceğini biliyordu.

Kalabalıktan çıktılar ama Aidan diğerlerinden ayrı bir yerde duran, sıkıntılı bir ifadesi olan ve tırnakların yiyen bir kadın gördü.

Lily.

Aidan'ın göğsü sıkıştı. Bu kadınla ilgili hiçbir şey onu etkilememeliydi, hiçbir şey, ama yine de kendisine engel

olamıyordu. Sorun o öpücüktü, aptallığın son noktasıydı. Onun tadına bakmıştı ve bu kafasını karıştırıyordu. “*Bunu yapma, Kincaid,*” dedi kendi kendine.

“Neyi yapma?” dedi Hud, Aidan’ın bakışlarını takip ederek. “Ah. Bunu yapmamış.”

“Bana bir dakika ver.” Onu birden fazla kez hayatta tutan içgüdülerini görmezden gelen Aidan yorgun ve aç olmasına rağmen son kalan enerjisiyle Lily’nin yanına yürüdü. “Hey,” dedi. “Burada ne yapıyorsun?”

Lily başka bir noktaya baktı. Aidan onun yüzündeki endişe ifadesini görmüştü. Bu kurtarma onun için korkunç anıları beraberinde getirmişti, bu belliydi.

“Herkesin iyi olduğundan emin olmak istedim,” dedi en sonunda.

Sesi sakindi ama Aidan yüzeyin gerisinde kalan gerilimi hissedebiliyordu. Onu ve bu dağın getirdiği kâbusları anlıyordu. “Onu kurtardık,” dedi Aidan hissetmek istemediği şeyleri hissederken. “Kız iyi olacak.”

Lily başıyla onayladı. “Güzel.”

Uzaklaş. Sen görevini yaptın. Şimdi ondan uzaklaş. Bunlar yerine, “Sen nasılsın?” dedi Aidan. “Sen iyi olacak mısın?”

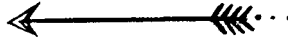
“Her zaman iyiyim ben.”

Aslında iyi olması gerekiyordu. Bakışları sıcak, gergin bir an boyunca tekrar buluştu ve Aidan o anda baştan aşağı batmış olduğunu anladı. Çünkü tıpkı eskiden olduğu gibi, Lily gözleri, sesi, dünyaya gösterdiği sertliği ve saklamak için elinden geleni yaptığı kırılganlığıyla onu kendine çekiyordu.

Ve o anda onu öperek mağara adamı gibi evine götürmek ve her ikisine de neleri kaçırmakta olduklarını gös-

termek istiyordu. Kendisine onların zamanının geçmiş olduğunu hatırlatması gerekti. Lily de bunu, başka bir şey söylemeden göz temasını kesip oradan uzaklaştığında kanıtlamış oldu.

Lily saat dokuzda iş yerine vardı. Resmi çalışma saatin-den yarım saat erken gelmişti. Hazır olmak istiyordu. Aidan'la tekrar karşılaşmanın verdiği hissin tam tersini istiyordu. O konuya çok hazırlıksız yakalanmıştı.

Salon tatil merkezindeki büyük misafir binasının alt katındaydı ve yanında bir ekipman dükkanı ile market vardı. Küçük ve dağınıktı ama sıcak ve samimi bir havası vardı. Sadece ağda için bir özel odası vardı. Geri kalan her şey salonda açıkta yapılıyordu.

Başka bir deyişle gerçek bir mahremiyet yoktu.

"Alıştığın yerler gibi olmadığından eminim," dedi Jonathan ona etrafı gezdirirken.

Yeterince doğrudu. Burası Lily'nin alıştığı yerlerden çok farklıydı. San Diego'da beş yüz metrekaarelik, her santimi ruhu sakinleştirmek ve yenilemek adına dizayn edilmiş bir salonları vardı.

Beş yıldızlı bir salondur ve bundan gurur duyuyorlardı.

Jonathan üç saç yapma bölgesini işaret etti. "Duracağın yeri seç bakalım."

Duracağı yeri mi seçecekti? "Daha fazla çalışanın yok mu?" diye sordu Lily.

"Bugün yalnızca sen ve ben varız."

Lily ona dik dik baktı.

Jonathan iç çekti. "Cassandra'nın yarım saatten fazla

ayakta durmaması gerekiyor ve bu yüzden doğurana kadar burada olmayacak. Bir de yarı zamanlı çalışan Terika ve Rosa var ancak onlar da bugün gelmiyorlar.”

“Ne zamanlar geliyorlar?”

“Şey,” dedi Jonathan yüzünü buruşturarak. “Bu değişiyor. Terika şu sıralar bana kızgın.”

“Neden?”

“Gecenin geç saatleri, çok fazla viski ve bunları takip eden çok garip bir sabahla ilgili bir şeyler.” Derin bir soluk verdi. “Durum karışık.”

Eminim öyledir. “Peki Rosa?”

“O beni korkutuyor.”

Lily güldü fakat Jonathan gülmüyordu. “Sen ciddi misin?” diye sordu Lily.

“Nüdist bir kolonideki bir cüce kadar ciddiym,” dedi.

Lily başını iki yana salladı ve yerini seçip eşyalarını düzenleyerek birkaç dakika geçirdi. Saç yıkama yerini paylaşıyorlardı ve bir resepsiyonistleri olmadığı için herkes telefonu cevaplamak zorundaydı. Beş yıldızlı değillerdi ama burası da California değildi. Burada işler farklı yürürdü. Her şey daha basitti.

Son on yıldır kendisini San Diego hayat stiline fazlasıyla alıştırmıştı. Ama Rocky Dağları’ndaki hayatı hatırlaması on beş dakikasını almıştı. Çakma iyiliklerin olması, rahat atmosfer... hepsini hatırlamıştı.

Mane Attraction’un modernleşmesi gerektiğini fark etmesi de beş dakika sürmüştü. Yeni eşyalara, daha parlak ışıklandırmalara, yeni ekipmanlara ve daha iyi bir sisteme ihtiyaçları vardı.

Ve bu kendisi bir müşterinin saçlarını düzleştirirken bir diğer müşteriyi saç kurutucunun altına oturtması ge-

rektiğinde sigortayı attırınca iyice ortaya çıkmıştı. Jonathan'ı arkadaki ofiste bir şeyler atıştırırken gördü. Sosla birlikte cips yiyordu. Lily'nin ağzı sulandı.

"Kahretsin," dedi Jonathan. "Bir cipsi sosun içinde kaybetmek ve onu başka bir cipsle çıkarmaya çalışırken onun da içeride kırılması gerçekten üzücü bir durum."

"Kes şunu, karnımı acıktırıyorsun," diye karşılık verdi Lily bir cips kaparken. "Ne tür bir sos bu?"

"Çiftlik sosu."

"Az yağlı mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Jonathan. "Hayat sahte tereyağı, sahte sos ya da sahte insanlar için fazla kısa. Atan sigortayla ilgili olarak mal sahibini ara. Numara telefonda kayıtlı."

Mal sahibinin kim olduğunu bilen Lily gözlerini kırıştırdı. "Ben hiç—"

"Açan o olmayacaktır," dedi Jonathan. "Gray ile konuşacaksın."

Lily telefon etti ve cevaplayan gerçekten sakin ve etkili konuşan Gray idi. Lily bunun Gray'in bir sohbet başlatmasından duyduğu paniği sesinde hissettiği için mi yoksa adamın umursamadığı için mi olduğunu bilmiyordu. Her şekilde, aramayı kişiselleştirmede. Basit bir şekilde bir saat içinde birisini göndereceğini söyledi.

Ön kapı açıldı ve Jonathan'ın bir sonraki müşterisi içeri girdi. Gelen Aidan'ın annesi Char Kincaid'di. Lily'ye sıkıca sarıldı ve onu gördüğü için gerçekten mutlu görünüyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Lily.

Jonathan, Char'a gülümsedi. "Çelimsiz yaşlı bir kadına göre iyi görünüyor."

“Jonathan,” dedi Lily dehşet içinde.

Char güldü ve kırk yıldır Colorado’da yaşıyor olmasına rağmen kaybetmediği hafif güney aksanıyla konuştu. “Hayır, sadece oğullarımla dalga geçiyor çünkü onlar böyle düşünüyorlar.”

Lily ona baktı. Char ellili yaşların sonlarındaydı ve kestane rengi saçlarıyla Aidan’ın gözleri gibi kahverengi gözleri vardı. Bir bastonla dolaşması dışında oldukça iyi görünüyordu. “Senin çelimsiz olduğunu mu düşünüyorlar?”

Char güldü. “Onlara da haksızlık etmeyelim, sen beni iyi günümde yakaladın. Tekrardan bir kalça sıkıntısı yaşadım. Düştüm ve ameliyat oldum. İyileşme döneminde değilim. Tabii Aidan ve Gray öyle düşünmüyor. Geçen hafta bir tökezledim ama neredeyse ambulans çağırıyorlardı. İkisi de bir çift yaşlı insan gibi her şeyden endişe duyuyorlar. Tatlım,” dedi Jonathan’a, “bugünlük benimle Lily ilgilense olur mu?”

“Tabii ki,” dedi Jonathan.

Lily içinde bir yer acısa da Char’ın saçı üzerinde çalışmaya giderken gülümsedi. Kincaidler her konuda birbirlerini tutarlardı. Lily son on yıldır kendi başınaydı. Kimse ona güvenmemişti ve o da kimseye güvenerek yaşamadı.

En iyisi buydu.

Ya da kendi kendine böyle söylüyordu. Fakat Kincaidlerin birbirlerine nasıl güvendiğine bakıp birazcık olsun kışkırdığını da inkar etmiyordu. “Endişeleniyorlar çünkü seni seviyorlar ve güvende olmanı istiyorlar.”

Char başını sallayarak onayladı. “Biliyorum ve tabii ki aynı şeyleri hissediyorum. Sorun sadece her şeyin yine çığırından çıkması. Tatil merkezi, geçmiş... Bunu ne durdurabiliyorum ne de onlara yardım edebiliyorum. Ben de onlar için endişeleniyorum.”

Lily, Char'la ayna üzerinden bakıştı. "Çıgırından çıkan ne?"

"Ah, konuşuyorum işte." Char elini sallayarak kelimelerini geçiştirdi. Sanki söylediklerinden pişman gibiydi. "Sadece saçmalıyorum işte. Saçıma güzel şeyler yapıyorsun, tatlım."

Lily, Char'ın yüzüne baktı. Artık dikkatli bir şekilde ifadesizce duruyordu. Belli ki söylemek istediğinden daha fazla şey söylemişti. Lily biraz bastırmak ve... yardım etmek istiyordu. Yardım mı? Kendisine anca yardım edebiliyordu.

Sonra bir de Aidan vardı.

Onun hayatında neler olup bittiğini bilmesine gerek yoktu. Gerçek bir iş çıkana kadar biraz para kazanabilmek için oradaydı.

Hepsi buydu.

Eski anılardan bahsetmek ya da Aidan'ı hayal etmek için orada değildi. Hatta onun hakkında düşünecek olsa bile bu düşünce Aidan'ın ona bakıp yıllar önce nelere sahip olabileceğini görmüş ve bundan üzüntü duymuş olması için hissettiği umut olmalıydı.

Char oradan ayrıldıktan sonra Lily bir anda içeri gelen bir müşteriye aldı. Kapı tekrar açılıp başka bir kadın girdiğinde kesimi bitirmek üzereydi.

"Şu özel şeyden istiyorum," dedi o haftaki gazeteden aldığı kuponları sallayarak. "Gençleştirici yüz maskesi. Otuz yaşında gibi görünmek istiyorum."

"Anne," dedi Jonathan. "O bir yüz maskesi, sihirli değnek değil."

Kadın gazeteyi rulo yaptı ve hafifçe Jonathan'a vurdu.

“Pekâlâ, kırk da olur.” Kadın Lily’ye sarıldı. “Ve sen! Seni yeniden görmek ne kadar hoş!” Ardından Jonathan’a döndü. “Peki... Beni kırk yaşında gibi gösterebilirsin, değil mi?”

“Seni göz kamaştırıcı yapmama ne dersin?” dedi Jonathan annesine. “Göz kamaştırıcı olmak senin için yeterli mi?”

“Ayy.” Kadın oğluna sırtıttı. “Sana her zaman güvenilebilirim. Seni seviyorum, bebeğim.”

“Tabii tabii,” dedi Jonathan. “Bunu söylemek buradan ücret ödemedен çıkmanı sağlamayacak.” Lily’ye bakıp başını salladı. “Uzmanımdan bu işi yapmasını istiyorum. Kendisi bu işi en iyi yapabilecek kişi. Artı, yüz maskesi yapmaktan nefret ediyorum.”

Lily cilt bakımını seviyordu. Aslında yaptığı şeyin tüm farklı yanlarını seviyordu: saç kesmek, saç boyamak, cilt bakımı. Hepsi. İnsanların iyi hissetmesini sağlamak onun da iyi hissetmesini sağlıyordu. Kolay ve kısa sohbetleri de seviyordu. Kendi özel hayatında kısa ve kolay sohbet etme şansı olmuyordu.

Hiçbir zaman olmamıştı.

Jonathan’ın annesine onu gerçekten de çok iyi gösteren bir maske uyguladı. Ardından yıllar önce Lily’nin babası için çalışmış olan bir kadının kaşlarını düzeltti.

“Aramızdan ayrılmış olması gerçekten üzücü,” dedi kadın Lily çalışırken gözlerini kapatarak. “O kalp krizi. Çok aniydi. Hayatının da en güzel zamanlarıydı.”

Lily donakaldı. “Evet,” diyebilirdi sadece. “Çok yazık oldu.”

“İyi bir adamdı,” dedi kadın gözleri kapalı olduğu için Lily’nin durumdan rahatsız olduğunu fark etmeden. “Kız kardeşin de öyleydi,” diye devam etti. “Tam bir trajedi.

Buraya geri dönmek konusunda kafan rahat mı, tatlım?”

Lily kelimelerini seçmekte zorlanıyordu. Ama müşterisi artık gözlerini açmıştı ve beklentiyle ona bakıyordu, Lily de elinden gelen en iyi “ben iyiyim” ifadesini takındı ve başını salladı. Hatta yüzüne iyi bir dokunuş olduğunu düşündüğü bir gülücük bile kondurmuştu.

“Rahat mısın?” diye sordu Jonathan, kadın gittikten sonra. “Burada olmaktan yani.”

“Hiç başlama,” dedi Lily.

“Yani iyi değilsin. Kahretsin, biliyordum.” Bir kolunu ona dolayıp sarıldı. “Ne yapabilirim, Lily? Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Lily de ona sarıldı ve gerçekten ihtiyaç duyduğu gücü aldı. “İyi olmaya çalışıyorum. Gerçekten. Sadece alışmak için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.”

Bir kamyonet geldi. Adam aracı yerin sahibiymiş gibi park yapılamayan yere park etti ve dükkana girdi.

Aidan.

Görmek istemediği tek adam bazı yerleri eskitilmiş soluk bir kot pantolon ve üzerinde KEEP CALM AND SKI ON² yazan bir tişört giymiş karşısında duruyordu.

“Hm-hmm,” dedi Jonathan, Lily’nin kulağına eğilip. “Sana ne diyeceğim, bak. Channin Tatum ve göz kamaştırıcı karısı kalbimin sahibi ama Aidan da onlara yakın. Kızlar hayal kırıklığına uğrayacak. Gray bir şeyleri düzeltmesi için Aidan’ı gönderdiğinde çok seviniyoruz.”

“Ben sevinmiyorum,” dedi Lily öpücüğü suçlayarak. “Ve bu dükkanın her yeri dökülüyor. Ondan en az benim kadar rahatsız olman gerekiyor.”

2 İng. Sakin ol ve kayak yapmaya devam et. (ç.n)

“İmkansız.” Jonathan konu seks olduğunda bir fırsatçı olmanın yanında aynı zamanda oldukça optimistti de. “Birçok şey olabilirim ama rahatsız onlardan biri değil.”

“Ama o—”

“Şşşş.”

Ah, Tanrı aşkına.

“Selam,” dedi Aidan, bakışları Lily’ye kaymadan önce Jonathan’a selam vererek.

Lily, bacaklarının istediği gibi diğer yöne doğru koşmak yerine olduğu yerde durdu.

Aidan sanki daha dün onunla bademcik hokeyi oynamamış gibi başını sallayarak, “Lily,” dedi. “İkinizden biri aramış.”

Lily, Jonathan’a baktı ama Jonathan Aidan’a sanki o güneşmiş, aymış hatta limonlu tartmış gibi bakmakla çok meşguldü. Çok da hafif olmayan bir dirsek darbesiyle onu dürttü ve aralarından birinin Aidan’ın cazibesine kapıldığı belli olduğunda ikisi adına konuşmak zorunda kaldı. “Bizim bazı tamiratlara ihtiyacımız var,” dedi.

Aidan kaşını kaldırdı. “Bizim derken?”

“Jonathan’ın,” dedi Lily başını sallayarak. “Tabii benim de,” dedi oradaki varlığını ortaya koyarak.

Jonathan sırtıttı ve onu öptü.

“Elektrikte sorun var,” dedi Lily. “Aynı anda iki saç kurutma makinesi kullanamıyoruz. Bir güzellik merkezi için oldukça büyük bir sorun.”

“Tabii ki,” dedi Aidan. “Başka?”

“Hiçbir şey,” dedi Jonathan müşteriler için dolu tuttukları mini dolaptan üç soda çıkarırken. “İyiyiz.”

Lily ona baktı. “Özel müşteri odasının su tesisatına bakılmalı. Lavabo akıtıyor.”

“Akıtıyor,” dedi Aidan sodalardan birini alıp açarken.

“Evet. Bu sinir bozucu.”

Aidan gülümsedi. “Sinir bozucu.”

“Müşteri için, evet,” dedi Lily. “Sinir bozucu bir şey. Buraya rahatlamak ve bakım için geliyorlar. Su akıtan bir lavabo rahatlatıcı bir şey değil.”

“Anlaşıldı,” dedi Aidan. “Başka?”

Hah. Lily onun daha önce bu kadar anlaşılabilir biri olduğunu hatırlamıyordu. “Ve ışıklar. Müşterilerin geldiği bölümdelikler yeterince parlak değiller ve buradakiler fazla parlak.”

Jonathan sodasıyla boğuluyordu.

Ama Aidan başını kaldırıp ışıklandırmaya baktı ve başını salladı. “Ayrıca buranın yeniden boyanması gerekiyor.”

“Evet,” dedi Lily şaşırarak. Belki de bu hayal ettiğinden çok daha kolay gidiyordu. “Teşekkür ederim,” dedi içten bir şekilde.

Jonathan da Aidan’a adam sanki Noel’i getirmiş gibi gülümsüyordu. “Bu kız bambaşka biri, değil mi?” dedi Aidan’a.

Aidan, Lily’ye baktı. “Kesinlikle.”

Lily de ona uzun uzun bakınca Aidan sırtıtmaya başladı.

Jonathan da öyle. “Artık ben başta durmak zorunda kalmayayım diye onu başa geçirmeyi düşünüyorum.”

Aidan başını salladı. “Emin ellerde olacağından şüphem yok.”

Böylesine bir iltifat karşısında öfkeli kalmak zordu ama Lily yine de deniyordu.

“Halledilmesi gereken şeylerin bir listesini ver,” dedi Aidan. “Gray ile konuşup ne yapabiliriz bakarız.”

“Belki de Gray ile direkt olarak ilgileniriz,” dedi Lily. Aidan yavaşça başını salladı. “Neden?”

Lily onun tişörtünü ve güçlkle sardığı geniş omuzlarını ya da tişörtün ucunun pantolonundan içeri girdiğini ya da harika koktuğunu görmemeye gayret etti. “Her şeyi kolaylaştırır,” dedi.

“Kim için?”

Lily ona bakakaldı. Hava birden solunamayacak kadar ağırlaşmış mıydı yoksa sorun Lily’de miydi? “Benim için,” diye kabullendi.

Aidan başını kaldırdı. “Belki de bazı şeyleri senin için kolaylaştırmak ilgi alanıma girmiyordur,” derken öyle rahattı ki, bunu sindirmek biraz zaman aldı. Sindirdiğinde ise Aidan atmış olan sigortayı düzeltmiş ve oradan ayrılmıştı.

Jonathan hâlâ sırtıyordu.

“Ne diye öyle sırtıyorsun?” dedi rahatsız bir şekilde.

“Çünkü bu çok eğlenceli olacak.”

Lily bu her ne ise eğlencelinin tam tersi olacağından emindi.

• • •

Bir geri zekâlının 74. Yol’da dışarı sigara fırlatması nedeniyle, Aidan ve tüm yangın departmanı bir sonraki üç gün boyunca, Rose Dağı’ndan üç kilometre ilerisine kadar uzanan bölgede yangınla savaşmak zorunda kalmıştı.

En sonunda bir yağmur fırtınası yardımlarına yetişmişti de yangını yenebilmişlerdi.

Nihayet eve geldiğinde, iğrenç hissediyordu. Banyoya gidene kadar üstündekileri çıkardı ve duş başlığının altında otuz dakika boyunca bekledi. Günlerdir geçirdiği en iyi yarım saatti.

Ardından suyu kapattı ve kendisini bir havluyla sardıktan sonra telefonu Gray'den gelen görüntülü arama çağrısıyla ötmeye başladı. Aidan aramayı cevapladığında karşısında Gray'in yüzü belirir belirmez daha kardeşi konuşmadan, "Hayır," dedi.

"Sana daha bir şey sormadım bile." Gray onun çıplak gövdesine bakıp yüzünü buruşturdu. "Ve lütfen git üzerine bir şeyler giy."

"Duştan henüz çıktım. Ve sen de bana -henüz- bir şey sormadın. Ben de en baştan cevabımı verdim."

"Seni sadece senden bir şey isteyeceğim zamanlarda aramıyorum ben," dedi Gray.

"Evet, öyle yapıyorsun."

Gray ağzını açacak oldu ama sustu. "Kahretsin," dedi en sonunda. "Tamam. Bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Eğer isteğin bir bira ve tüm gece sürecektir bir uyku içermiyorsa şimdiden unut," dedi Aidan.

"Konu annem."

Aidan'ı yerinden kaldırıp kıyafet almak için dolabını karıştırtacak tek şey bu iki kelimeydi. "Sorun nedir?" diye sordu. "Tekrar düşmed--"

"Hayır," dedi Gray hızlıca. "Sağlık açısından iyi."

İkisi de Char'ın fiziksel limitleri hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Babalarının onları terk ettiği akşam büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı. Anneleri babalarına tavayla vurmuş ve adam daha sonra onun peşinden gidip düşmesine, bileğini ve kalçasını kırmasına neden olmuştu. İkisi de darptan tutuklanmıştı ve babası bunun ardından yok olmuş, bir daha da ortalarda görünmemiştir.

Annesi, kalçası hiçbir zaman eskisi gibi olmasa da en

azından sağlık bakımından iyileşmişti. Geçen hafta tekrar incittiğinde ise doktor bir sonraki ay boyunca fiziksel aktivitelerinin kısıtlanacağını söylemişti.

“O... bir randevuya gitmiş,” dedi Gray.

Aidan gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Evet. O düğünler için falan sakladığı mavi elbisesini giymiş. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama o...”

“O ne?”

“Bana güldü,” dedi Gray. “Bana bizim jenerasyonumuzun romantizmi nasıl unuttuğuyula ilgili bir şeyler söyledi. İyi bir şarap gibi olduğunu ve açılıp havalandırılmayı hak ettiğini belirtti.”

Aidan ona bakakaldı.

“Biliyorum, dostum, benim kulaklarım da hâlâ kanıyor. Sıra sende. Ve onunla anlaşmaya çalışma bile. Tamamen anlaşılabilir ve mantıksız. Dans etmeye gidiyormuş.”

“Dans mı?” diye tekrar etti Aidan. “Her şeyi hafiften alması gerekiyor. Dans etmeye falan gidemez.”

“Teşekkürler,” dedi Gray. “Penny benim fazla koruyucu olduğumu düşünüyor.”

Gray’in görüntüsü bir anda kaydı ve ekranda Penny görüldü. Aidan’a dikkatlice baktı ve gülümsedi.

Aidan söylenip telefonu kenara attı ve havlusunu bir pantolonla değiştirdi.

“Şunu bana ver,” dedi Gray karısına. Ardından yeniden ekranda belirdi ve hâlâ o an gülmekte olan Penny’ye dik dik bakıyordu.

“Üzerinde kıyafet var mı artık?” dedi Penny.

“Evet,” dedi Aidan pantolonunu ilikleyip bir tişörte uzanarak. *Tanrım.*

“Ne yazık,” dedi Penny ve ardından ciddileşti. “Şimdi

beni dinleyin. İkinizin de annenizi rahat bırakması gerekiyor. Bu akşam Marcus Dolby ile birlikte The Slippery Slope'a gidiyor. Kendisi yetişkin bir kadın ve kendi kendine göz kulak olabilir."

"Bir dakika," dedi Aidan. "Marcus mu?" Tatil merkezinin ekipman tedarikçisi dışında dansa gidilecek daha kötü birisini düşünemiyordu.

"Evet," dedi Penny. "Marcus teklif etti. Annen de adamın sevimli olduğunu düşünüyor. Yıllardır hiçbir ilgi görmediği için kadınsal bölgeleri kullanılmamaktan çürüyüp ölmeden önce tekrar oyuna dahil olmak istediğini söyledi."

Aidan da Gray de yüzünü buruşturdu.

"Senin sıran," dedi Gray Aidan'a.

"İyi," dedi Aidan. "Ben hallederim."

"Güzel," dedi Gray ve ardından aramayı bitirdi.

Kahretsin. Aidan ayakkabılarını giydi, anahtarlarını aldı ve yağmur altında The Slippery Slope'a doğru yola koyuldu.

İlk önce bara baktı. Evet, annesi en sondaydı. Saçları yapılmış, kırmızı ruj sürülmüştü ve Marcus'un ona söylediği bir şeye gülüyordu.

Aidan oraya doğru yönelmişti ki Jonathan bar kısmından elini uzattı. "Hey, adamım. Yangın kötüymüş diye duydum. Bize katılmak ister misin? İçkiler benden."

Aidan Jonathan'ın yanmdakine döndü ve dondu.

Jonathan'ın yanındaki de öyle.

Lily küçük siyah elbisesinin içinde orada oturuyordu ve gözleriyle ona gitmesini söylüyordu.

Ve tabii ki annesi tam o anda başını kaldırdı ve sadece bir anneye ait olabilecek bir içgüdüyle gözlerini oğluna odakladı.

← 10. BÖLÜM →...

Aidan annesi ve Lily arasında kalmış olmaktansa Rose Dağı'ndaki yangına geri dönmek isterdi. Birisi yeryüzünde öfkesinden korktuğu tek kişi, diğeri ise en seksi can sıkıntısı ve geçmişinden gelen bir darbeydi. Karar vermeden olduğu yerde beklerken arkasında birisini hissetti.

Gray.

"Evden sıvıştım," dedi kardeşi kulağına. "Penny *Supernatural* maratonuna ve elindeki bir kutu patlamış mısır gömülmüş durumda. Yeryüzüne çıkması birkaç saatini alır."

Aidan annesiyle olan göz bağıını koparıp parıldayan bir fener gibi duran Lily'e baktı. "Bunu halledeceğimi söylemiştim," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Gray. "Sadece burada durarak harika bir iş yapıyorsun gibi duruyor. Bir hareket yapacak mısın yoksa görünmezmişsin gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

Barmenlerden birisi yanlarına geldi ve Aidan'ı tamamen görmezden gelerek Gray'e gülümsedi.

Shelly.

Gece gerçekten daha kötü bir hal alabilirdi.

"Sana ne getirebilirim?" dedi Gray'e.

Gray bir bira istedi ve Aidan'a baktı. "Senin için de aynısı mı?"

"Evet, teşekkürler."

"Hayır, ona servis yapmıyorum," dedi Shelly.

Gray ona sıırıttı.

Shelly de ona göz kırptıktan sonra kayboldu.

“Görünüşe göre seni pek seviyor,” dedi Lily.

Gray çok eğlendiğini belli edercesine güldü. “Endişelenme, dostum. Sana da bir bira getirecektir. Bahşişlerini seviyor ne de olsa.”

Aidan bunun doğru olmasını umdu.

“Ama muhtemelen önce içine tükürecektir.”

Aidan iç geçirdi. “Evet. Teşekkürler.”

Barın diğer tarafındaki Char ayağa kalktı. Koridorun ucundaki tuvaletlere yönelmeden önce iki parmağını önce kendi gözüne sonra da çocuklara döndürdü.

Randevuya çıktığı kişi Marcus ise birasını içerken hem eğlenmiş hem de rahat görünüyordu.

“Hadi,” dedi Gray. “Hareketini yap.”

Aidan kardeşine inanmayan gözlerle baktı. “Sen kafayı mı yedin? Annem daha şimdi gözünün üzerimizde olduğunu söyledi.”

“Yap şunu işte,” dedi Gray o sinir bozucu ağabey ses tonuyla.

“Neyi yapacak?” Jonathan öğrenmek istiyordu.

“Konu annemin randevusu,” dedi Gray. “Adamın gitmesi lazım.”

“Adamı korkutmaya mı çalışacaksınız?” diye sordu Jonathan. “Ben Marcus’u tanırım. Pek fazla şeyden korkmaz.”

“Tam olarak korkutmak değil,” dedi Gray. “Belki ürktirmek diyebiliriz. Birazcık.”

“Bu... korkunç,” dedi Lily.

“Randevulaşma durumunda değil,” diye karşılık verdi Aidan. “Annem iyileşme sürecinde.”

“Annen iyi,” dedi Lily. Aidan ve Gray ona bakıp kaldığında ise, “Öyle tabii!” diye ekledi. “Bu akşamki saçını ben yaptım ve aslına bakarsanız kendisi harika.”

Barın diğer tarafına yürürken güldü. "Bu iki dehanın annelerinin kirli işlerle uğraşamayacak kadar yaşlı ve çelimsiz olduğunu düşündüklerini unutma. Kötü durumdaki bir kalça bir engeldir ama caydırıcı değildir."

Aidan ürperdi.

Gray ise... gri görünüyordu. Aidan'ı hafifçe itekledi. "Şunu hallet. Penny'nin patlamış mısırı bitmeden gitmem gerekiyor."

Aidan bar boyunca ilerledi ve Marcus'un yanındaki boş koltuğa oturdu.

Marcus onu başıyla selamladı.

Aidan da aynı hareketi yaptı.

"Ne oldu?" dedi Marcus. "Taş, kâğıt, makas oyununda sen mi kaybettin?"

Aidan'ın bakışları Gray'e kaydı. "Şey—"

Gray *hallet şunu, devam et* dercesine çenesini kaldırdı.

Lily gözlerini devirdi.

Marcus sırttı ve arkasına yaslandı. "Hadi duyalım bakalım."

"Neyi duyacaksın?"

"Annenle birlikte olmamam için geçerli olduğunu düşündüğün tüm bahaneleri. Bunun sizin için çalışıyor olmamla bir ilgisi var mı?"

"Hayır."

"O zaman ne?" dedi Marcus.

"O bunu istemiyor, bu bir," dedi Aidan. "Ona çıkma teklif etmemeliydin. Sen—"

"Öncelikle, o bana teklif etti." Aidan ağzı açık bir şekilde bakıp kaldığında Marcus gülümsedi. "Bu doğru. Ben de şansı görünce atladım. Annen eğlenceli, sıcakkanlı ve harika bir insan. Doğrusunu istersen oldukça seksi de."

Aidan eliyle yüzünü kapattı.

Marcus yavaşça eğilirken hafifçe güldü. "Bazı şeyler zamanla daha iyi hale gelir. Senin annen de onlardan biri."

Aidan gözlerini kapattı. "Susarsan sana para ödeyeceğim."

Marcus tekrar güldü. "Ben de annen tuvaletten gelince de burada oturuyor olman için sana para vereceğim, çünkü biliyorsun ki sana çok kızacak." Aidan öfkeli bir ses çıkardığında Marcus yalnızca sırtıttı. "Sana ne diyeceğim," dedi Marcus. "Şimdi kalkıp buradan gidersen, bundan annene bahsetmem."

"Neyden bahsetmezsin?"

İkisi de Char'ın sesini duyunca durup ona doğru döndüler.

Char ellerini kalçalarına koymuş Aidan'a bakıyordu. "Oğlum," dedi annelere özgü o ses tonuyla.

"Merhaba, anne."

"Dur tahmin edeyim," dedi Char. "Buraya 'iyi akşamlar anneciğim, seni seviyorum,' demeye geldin değil mi?"

"Evet," dedi Marcus, Aidan bir şey diyemeden. "Bana aynen bunu söylemek için burada olduğunu söylemişti." Ardından koca elini Aidan'ın sırtına götürdü ve onu koltuktan kaldırdı.

Aidan ayağa kalktı. Annesine tepeden bakıyordu ama yine de ondan bir metre kısaymış gibi hissediyordu.

"Ayy," dedi annesi yumuşayıp Aidan'a sarılırken. "Bu çok sevimli, bebeğim." Ardından ağzını onun kulağına götürdü. "Artık kardeşinle ikinizin içinde o kadar çok kaka olduğu için gözlerinizin kahverengi olduğunu biliyorum, o yüzden iyi dinle. Eğer benim akşamımı mahvedersen, gazeteye senin evlenmeye ve çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu, tüm bekârların, özellikle de çığırtkanların, yapışkanların ve şiir severlerin başvurabileceğini söyleyen bir ilan vereceğim."

Aidan başını iki yana salladı. "Bu yanını görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Biliyorum. Unutmuş olma ihtimaline karşı söyleyeyim, gerçekten çok korkmalısın." Aidan'ın yanağını yavaşça elinin içine aldı ama pek de yavaşça olmayan bir şekilde dokundu. "Şimdi uzaklaş buradan, tatlım. Yetişkinler randevularına geri dönmek istiyor."

"İyi. Senin istediğin olsun. Ama dikkatli ol, anne, tamam mı?" Hafifçe bir öpücük vermek için eğildi ve annesini gerektenden bir an bile fazla ona tutunmayacağını biliyordu.

Gray'in yanına döndü. Lily ve Jonathan hâlâ oradaydı. Shelly de öyle. Hepsi de bir komedi dizisi izler gibi ona bakıyordu.

"Eee?" dedi Gray. "Annem anladı m—" Aidan'ın omzunun üstünden arkaya bakarken lafını kesti. "Neler oluyor Aidan. Neden Marcus kolunu anneme sarıyor? Şimdi de ona yaklaşıyor ve— kahretsin, onu öpecek! Öpüyor! Ona ne dedin sen?"

Aidan başını iki yana sallayıp Shelly'ye baktı. "Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

Shelly şeytani bir edayla gülümsedi ve iki bira koydu. Aidan birini almak için uzandı.

Shelly onu eline vurarak uzaklaştırdı. "O değil. Diğeri. Bu Gray'in." Shelly içkiyi Gray'e uzattı. Ardından ikinciyi verdi.

Aidan içkiye baktı. "Buna ne yaptığını bilmek ister miyim acaba?" diye sordu.

Shelly gülümsedi. "Hayır."

Kahretsin. Aidan birayı bıraktı.

Lily ayağa kalktı ve Jonathan'ı yanağından öptü. "Pekâlâ, bu oldukça aydınlatıcı bir akşamdı ama ben kaçıyorum."

Aidan onu takip etmeye başladı ama Gray ayağa kalkıp yolunu kesti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Aidan.

“Seni bir gecede iki hata yapmaktan kurtarıyorum.”

“Hey, annemle konuşmak *senin* parlak fikrindi,” dedi Aidan.

“Evet ama içine eden sensin.”

Aidan derin bir soluk verdi. “Her neyse, dostum. Yolundan çekil.”

“Peki.” Gray teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Belli ki bu akşam yeterince belaya bulaşmamışsın. Daha fazlasına ihtiyacın var. Git de al.”

Aidan ön kapıya giderken omzunun üstünden bakıp onu kontrol etti ve tekrar durduruldu. Ama bu defa kardeşi değil, Jonathan’dı onu durduran. “Dinle. Bu Lily’yle ilgili,” dedi.

Kahretsin. Aidan, Jonathan’ı severdi, gerçekten. Ama adam Lily üzerinde hak iddia edecek ve Aidan’dan geride durmasını isteyecekse, bir problemleri olacaktı.

Yalnız bunun hiçbir şey ifade etmediğini fark etti. Lily ile ilgili planları yoktu ve Jonathan’ın planlarının olması onu etkilemezdi.

Ama yine de önemi vardı.

Hem de çok. “Ne olmuş ona?”

Jonathan durakladı, Aidan’m bakışlarını inceledi ve gülümsedi. “Boş ver. Sorumu çoktan cevapladın.”

“Bir soru sorduğunu fark edememiştim bile.”

Jonathan bakışlarını önce başka bir yere, sonra tekrar Aidan’a odakladı. “Sana bir şey söylemek için onunla olan arkadaşlık bağlarımı aşmak üzereyim çünkü bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma, tamam mı?”

Aidan gözlerini kıstı. “Başı bir çeşit belada mı?”

Jonathan omuzlarını serbest bıraktı ve gülümsedi. “Evet, beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Neden geri döndüğünü biliyorsun, değil mi?”

“İşini kaybetti.”

“Ve geçmişiyile yüzleşmek istedi,” dedi Jonathan. “Ki ikimiz de bunun kötü olduğunu biliyoruz. Ashley’ye olanlar için kendisini suçluyor.”

“Suçlamamalı,” dedi Aidan.

“Kesinlikle.” Jonathan ellerini ceplerine soktu. “Ama sen hiç, bir kadını inanmak istediği şeyden başarılı bir şekilde vazgeçirebildin mi?”

Aidan güçlkle gülümsedi. “Hayır.”

“Evet. O halde bu sefer başarılılar.”

“Bir dakika, ne?” Ama Jonathan çoktan bara doğru ilerliyordu bile. Dünya umurunda değilmiş gibi ıslık çalıyordu.

Aidan az önce Lily’yi suçundan arındırmakla görevlendirildiğinden emindi ama bu kötü bir fikirdi.

Kötü fikirlerin en kötüsüydü.

Aidan yaz akşamı sisinde dışarı çıktı ve Lily’yi oto-parkta, sol tekerleğinin arkasındaki düz bijon ile savaşıırken gördü. Bijonu gevşetemediğinden elindeki İngiliz anahtarını tekerleğe vurdu.

“Tam olarak o şekilde tamir edilmiyor,” dedi Aidan.

Lily, arkası Aidan’a dönük bir şekilde başını sisli gökyüzüne kaldırdı. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Sana ne yaptım ki ben?”

“Kiminle konuşuyorsun?”

“Karma. Kader. Tanrı.” Lily yüzündeki yağmuru kolayla silip ona baktı. “Kim dinliyorsan.”

Uzaklaş, dedi kendine Aidan. *Uzaklaş.*

Ama yapamadı. Birincisi, çünkü o bir aptaldı. İkincisi, Lily’nin dizleri çamurlanmıştı ve çamurlu hali üzerindeki elbiseyle birleşince Aidan’ın işi bitmişti. Gerektiği zaman kirlenebilen kadınları severdi.

Ve üç, Lily’nin sesinde Aidan’ın daha önce duymadı-

ğı bir şey vardı. Onu boğazından yakalayan bir üzüntü. Aidan bundan nefret ediyordu. Lily hak etmediği kadar büyük bir yükün altındaydı.

Tanrı aşkına, Kincaid, bunu yapma.

Ama yaptı. Bir adım daha yaklaştı. "Lily—"

"Hayır. Uzak dur benden," dedi Lily parmağıyla işaret ederek.

Aidan donakaldı. "Neden?"

"Çünkü yaklaştığın zaman aptalca şeyler yapıyorum."

"Ne gibi?"

"Beni öpmene izin vermek gibi."

"İzin vermek mi?" Aidan güldü. "Lily, dudaklarıma yapışabilmek için üstüme tırmanacak gibiydin."

Lily gözlerini kıstı. "Dediğim gibi. Aptalca." Arkasını dönüp kollarını kendine sardı.

Ve Aidan kendisini bir numara bir pislik gibi hissetti. "Sorun nedir?" diye sordu sessizce.

"Tekerleğimin düzleşmiş olması, kimsenin iş başvurularıma dönmemesi ve birkaç gün içinde üç kilo almış olmam dışında mı?" diye sordu acı bir kahkahayla. "Hiçbir sorun yok."

"Ben senin tekerleğini tamir ederim," dedi Aidan. "Ve sen de yakın zamanda bir iş bulacaksın. Ve görüntün de..."

Sesi kısıldığında Lily hemen ona baktı.

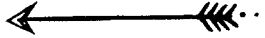
"Mükemmel," dedi Aidan.

Lily'nin yanakları kızardı ve ardından o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Aidan, Lily'nin onunla konuşmaya niyeti olmadığını fark etti. Ardından, Aidan'ın ona daha da yaklaşmasını gerektirecek kadar hafif bir ses tonuyla, "Bugün onun doğum günü," dedi.

Kahretsin. Aidan'ın kimin doğum günü olduğunu sormasına gerek yoktu. Tabii ki Ashley'nin doğum günüydü.

11. BÖLÜM

Lily sık sık parçalara bölünmezdi. Kovularak toplum önünde küçük düşürülmüş ve büyük bir başarısızlıkla memleketine geri dönmüştü ama kendini kaybetmemeyi başarmıştı.

Yani neredeyse başarmıştı.

Ama o akşam herkesi The Slippery Slope'da birbirlerine çok yakın ve rahat gördükten sonra, hepsinin hayatının kendisi olmadan devam ettiğini gördü.

İşte o zaman... kaybolduğunu anladı. Kayıptı ve nereye ait olduğunu bilmiyordu. Özellikle de tam o anda, hayatında tanıdığı en yakışıklı adam yağmurun altında eğilmiş tekerleğine bakarken ve önünde uykusuz ve sonsuz bir gece varken bu daha da belirgin bir hal almıştı.

“Senin için burada olmak bu kadar zor olduğu için üzgünüm,” dedi Aidan.

Lily gözlerini kapattı. “Sorun o değil.” Tabii bir işi ya da bir hayatı olsaydı her şey daha kolay olurdu. Ya da bir şemsiyesi olsaydı. Boğazındaki yumruyu güçlkle yutkundu. “Sorun, onu özlüyor oluşum. Onu çok özlüyorum.”

“Ah, Lily,” diyen Aidan bir soluk verdi. Kollarını açtığında, Lily ona doğru gelecek kadar yıkılmış durumdaydı. Aidan, Lily için ceketini açtı ve Lily onun kuru, sıcak ve cennet gibi kokan gövdesine yaslandı.

O güçlü kollar onu çevrelerken bir iç çekti. Yüzünü

onun gövdesine bastırarak kendisini tutmasına izin verdi. Sadece bir anlığına... "Çok yalnız hissediyorum," diye fısıldadı. Söyledikleri doğru olmasına ve onları içinde tutmaktan yorulmuş olmasına rağmen kelimelerin ağzından çıkmasından nefret etmişti.

Çünkü gerçekten yalnız hissediyordu. Yalnız, üzgün ve huzursuz.

"Ama yalnız değilsin," dedi Aidan, elini onun sırtına koyarak. "Cedar Tepesi'nde seni umursayan insanlar var."

Lily buna bir yorum yapmadı. Çünkü The Slippery Slope'dayken ne kadar dışarıda kaldığını hatırlıyordu. Belki de Aidan kendisinin onu umursamasından bahsediyordu. Bu güzel olabilirdi. Evet, Lily bir deliydi. Aidan'ı çok güzel koktuğu için suçladı ve umut dolu vücuduna onu bir daha öpmeyeceğini söyledi. Öpemezdi. Öptükten sonra kendisine katlanamazdı. "Aptalca bir şey duymak ister misin?"

"Her zaman," dedi Aidan kısık ve çatallı bir ses tonuyla.

"Uzaklardayken Cedar Tepesi'ni hep eski zamanlardaki gibi kalmıştır diye hayal ettim." Başını iki yana salladı ve onun yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Her şeyin aynı olmasını umdum ama öyle değil. Her şey farklı ve herkes değişmiş."

Doğa Ana cümleye bir ünlem işareti koymak ister gibi hafif yağmuru sağanak yağmura dönüştürdü. Lily bir kez daha güldü.

Aidan ceketini çıkardı ve Lily'yi sardı. "Hadi gel, seni eve ben götürürüm."

"Shelly senin eski sevgilin mi?" Sormak istediği soru bu değildi, hem de hiç değildi. Aidan'ın ceketine iyice sarınarak dilini ısırды ama söylediğini geri almak niyetinde değildi.

Aidan soruya şaşırmıştı ama bunu belli etmedi. "Ara sıra görüşürdük ama hiçbir zaman sevgili olmadık," dedi.

"Yani ortada hiçbir zaman... bir ilişki olmadı mı?"

"İlişki yaşayacak vaktim olmadı," dedi Aidan. "Hadi gidelim artık. Geri gelip tekerleğini tamir ederim ve arabayı sana getiririm."

Bu kulağa iyi geliyordu ve Aidan'm bakışlarında Lily'nin beklediğinden daha sempatik bir ifade vardı. Lily, "Neden?" diye sordu.

Bu soru Aidan'm kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. İş gerçek anlamda insanları kurtarmak olan bir adam için gerçekten de anlamsız bir soru olmalıydı. O insanlara yardım etmeye ve durum ne kadar acınası olursa olsun onları kurtarmaya gönül vermiş biriydi.

"Sana neden mi yardım ediyorum?" dedi yavaşça. "Çünkü edebilirim. Çünkü etmek istiyorum."

Ama Lily kurtarılmaya ihtiyaç duymak istemiyordu. Ne onun tarafından ne başkası tarafından. O kendini kurtarabilirdi. Ve eğer o aptal bijonları halledebilseydi, aptal tekerleği de kendisi değiştirebilirdi. "Ama benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Anlıyorum," dedi Aidan sakın ve sessizce. "Ama yağmur yağıyor," diye hatırlattı. "Ve sen güzel bir elbise giymiş ve tekerleği değiştirmeye çalışırken onu mahvetmişsin."

Lily kendine baktı. Güzel giyinmiş olduğunu neredeyse unutmuştu. Dizleri batmıştı. Elbise de biraz bacaklarına yapışıyordu. Artık Aidan'ın kıyafetleri de ayı şeyi yapıyordu. Islakken de güzel görünüyordu. Çok güzel...

"Hadi," dedi onun elini tutarak ve Lily daha onu durdurmayı düşünemediği için çekti. "Hadi."

Kamyonetinin yolcu koltuğunu açtığında onunla göz göze geldi. "Tamam," dedi Lily. "Ama bunun bir kurtarma operasyonu olmadığını belirtmek istiyorum. Bu bir iyilik ve benim bunun karşılığını vermeme izin vereceksin."

"Tabii," dedi Aidan. "Sadece şu yağmurdan kaçıp şu kamyonete binelim artık."

"Hayır, ciddiym, Aidan. Bir şekilde bunu ödememe izin vermelisin."

Aidan başını eğip bir şeyler mırıldandı. Tüm kadınların bir grup Kincaidden daha inatçı olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti. "Tamam," dedi tekrar ona bakarak. "Bana bir iyilik borçlusun. Bin şimdi."

"Ve bunu ödememe izin vereceksin."

Bir kaşını havaya kaldırmıştı.

"Söyle," dedi Lily. Muhtemelen Aidan'ın inatçılıkla ilgili söylediği şeyi kanıtlıyordu ama umurunda değildi. "Söyle yoksa ben gelmiyorum."

Aidan ona uzun ve muhtemelen normalde işe yarayan alfa bakışı attı ama Lily caymadı. Aidan hakkında en net bildiği tek şey, onun her anlamda güçlü olduğuydu. Güçlü iradeli, güçlü zihinli... Ve Lily'nin de ona karşı durmak için aynı özellikleri taşıması gerekiyordu.

Aidan nihayet güldü ve başını iki yana salladı. "Sen başka bir şeysin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Lily. "Eee..?"

Aidan'ın bakışları Lily'nin dudaklarına döndü ve sesi düştü. "Bu iyiliği ödememe izin vereceğim." Onu yeterince şımarttığını düşünüyordu. Tam o sırada Lily'yi resmen kamyonete tıktırdı ve kaçmasını önlemek istermiş gibi emniyet kemerini taktı. Lily içeri hapsediğinde Aidan

da sürücü koltuğuna geçip oturdu. Başını salladı ve etrafa biraz yağmur damlası sıçrattıktan sonra motoru çalıştırdı. “Üşüyor musun?” diye sordu.

Bunu sormayı düşünmesi Lily’yi etkilemişti. “Hayır,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Evinde yeterince odun var mı?”

“Evet,” dedi Lily. Bu da Aidan sayesindeydi. “Çok fazla kullanamadım, istediydim.”

“Ve oradayken annemin saçını yapıyordun,” dedi Aidan ona bir bakış atarak.

“Bu akşam güzel görünmüyor muydu sence de?”

Aidan yüzünü buruşturdu. “Evet.”

“Ve mutluydu.” Lily başını iki yana salladı. “Gray ile birlikte kadının randevusunu sabote etmek istediğinize inanamıyorum.”

“Dışarı çıkmaya hazır değil. O henüz...”

“Güçsüz mü?” diye sordu Lily.

Aidan içini çekti.

Lily kahkaha atabildi. “Aidan, annen harika bir kadın. Gerçekten.”

“Hayatına bir erkek almaya hazır değil.”

“Neden?”

“Neden mi?”

“Evet, neden? Babanı def edeli çok uzun zaman oldu.”

“O... kırılğan.”

“Kalçası yüzünden mi? Söylediğine göre her gün daha da iyileşiyormuş. Ayrıca bu onun randevulaşmasını engellemez.”

“O doğru adamları seçmiyor.”

Lily ona bakakaldı. “Bu onun seçimi. Bunun farkında-

sın, değil mi?" dedi kibarca. "Herkes kendi sonsuza-kadar-mutlu-yaşadılar versiyonunu hak etmiyor mu?"

"Evet," dedi Aidan ona bakarak.

"Ah, olamaz," dedi Lily. "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Konuşmalıyız."

"Ama konuşmuyoruz."

Sessizlik içinde sürmeye devam ettiler. Aidan hayat-taki her şeyi idare ettiği gibi kamyoneti de kolayca ve rahatça idare ediyordu. Bu hiç de adil değildi. Aracı onun kaldığı binanın park yerine çekti ve Lily resmen araç daha durmadan aşağı indi. Kapıyı kapatmak için arkasını döndüğünde ise Aidan çoktan dimdik bir şekilde karşısında duruyordu.

"Acelen mi vardı?" dedi bir kaşını kaldırarak.

"Evet." Onu tekrar öpmek için acele ediyordu.

Aidan gülümsedi. Bir sonraki kelimelerinden de anlaşılabileceği üzere o da bunun farkındaydı.

"Benim etrafımdayken kendine güvenmiyorsun," dedi bundan zevk alıyormuş gibi.

"Ben kendime gayet güveniyorum," diye karşılık verdi Lily. "Güvenmediğim kişi *sensin*."

Aidan serseri ve çekici bir tavırla kahkaha attı. Hem de çok çekiciydi.

"Ben ciddiym," dedi Lily. "Bariyerlerimi aşmak için özel yöntemlerin var."

"Günümüzden mi bahsediyorsun geçmişten mi?"

"İkisi de." Lily parmağıyla onu dürttü. "Ama bunun hakkında konuşmuyoruz."

"Neden?"

Çünkü kız kardeşim sana âşıktı ve ben... oralara gire-

mem. "Onu hiç düşünüyor musun?" dedi kendine gelip çenesini kapalı tutmayı düşünemedi.

"Evet," dedi Aidan kim olduğunu sormaya tekrar gerek duymadan. "Ölü Adamın Uçurumu"ndaki bir olayla ilgili ne zaman çağrı alsam onu düşünüyorum." Göz göze geldiler. "Ve seni, Lily. Doğruyu söylemek gerekirse, çoğunlukla seni düşünüyorum."

Lily derin bir nefes aldı. O da Aidan'ı sık sık düşünüyordu. Ama nedense Aidan'ın da onu düşündüğünü hiç düşünmemişti. Bu çok fazla geldiği için başını iki yana salladı ve geriye doğru bir adım attı.

Aidan ona uzandı ama Lily onu uzaklaştırmak için kollarını kaldırarak tekrar başını iki yana salladı. "Yapma," diye fısıldadı. "Yapamam."

Ardından oradan uzaklaştı. Ya da koşarak kaçtı demek daha doğru olabilirdi. Merdivenlerin sonuna geldiğinde elleri öyle bir titredi ki, anahtarları iki kez düşürdü. Aidan kibarca kendi anahtarlarını kullanarak kapıyı açtı ve eğilip onunkileri yerden alıp iade etti.

"Benim evimin anahtarına da mı sahiptin?" diye sordu Lily şaşırarak.

"Her şeyin anahtarına sahibim."

Kalbimin anahtarı hariç, diye düşündü Lily. Evet. Aidan o organdan dışarıya güzelce kilitlenmişti. Ve hep de dışarıda kalacaktı.

• • •

Aidan onu içeri sokmadan önce, Lily'nin aklının kalbiyle bir savaşa girmesini izledi.

Lily ceketini çıkardı ve iade etti. "Bunun için teşekkür

ederim. Eve getirdiğin için de. Dışarı çıkarken kapıyı kilitle, olur mu?”

“Seni yalnız bırakamam. Onun doğum gününde olmaz.”

“Evet, yapabilirsin. Tek yapman gereken kapının dışına çıkmak.”

Aidan yavaşça başını iki yana salladı.

“Bir de bana inatçı dersin,” dedi Lily ama Aidan, Ken-
na sayesinde öfkeli kadın dilini sökmüştü.

“Onun hakkında konuşmak ister misin?”

“Hayır. Hiç istemiyorum.”

Onu kolundan tutan Aidan yüzleşmek için kendine çevirdi. Yüz ifadesini okumaya çalıştı ama midesinin derinliklerindeki acıyı hissedince öylece kaldı. “Bunun benimle bir ilgisi var mı?”

Ses boğazının derinliklerinden çıkmıştı. Acı? Pişmanlık? Şok olduğunu belli ederek ondan ayrılan Lily ona öylece baktı. “Hayır, tabii ki yok. Bana neden böyle bir şey sorarsın anlam veremiyorum.”

“Belki de hemen gittiğin içindir,” dedi Aidan. “Ve seni aradığım zaman benimle konuşmak istemediğin çok açıktı. O marketteki yiyecek katliamına kadar on yıl içinde senden duyduğum son şey o konuşmaydı.”

Lily gözlerini kapattı. “Sorun sende değil, bende. Ashley’nin kazası benim suçumdu.”

Bu daha kötüydü ve Jonathan’ın haklı olduğunu, Lily’nin gerçekten kendini suçladığının kanıtıydı. Aidan, onun *on yıldır* böyle düşündüğünü fark ettiğinde hissettiği boşlukla başını iki yana salladı. “Neden kendini suçluyorsun ki?”

“Çünkü tıpkı benim gibi olmaya çalışıyordu!” Lily yü-

zünü kapattı. “Ben oradan tırmandım ve patikadan aşağı indim. Ashley de aynısını yapmadan rahat edemedi.” O noktada kırıldı ve eliyle ağzını kapatıp gözlerini de kapatmadan önce güçlkle yutkundu. “Eğer o konuda kendimi övmeseydim—”

“Lily, senin kardeşinle olan ilişkin rekabetçi bir ilişkiydi. Ama onun başına gelenler bir kazaydı. Korkunç ve trajik bir kaza. Ama bu senin suçun değildi.”

Lily gözlerini açtı. Gerçekten şaşkınlıkla doluydu bakışları. Bu hali Aidan’ı neredeyse öldürecekti. Daha önce hiç kimse ona bunu söylememiş miydi? Aidan onun ellerini tutup dudaklarına götürdüğünde, Lily hâlâ şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. “Senin suçun değildi,” diye tekrarladı yavaşça ve ondan sonra her şey bir araya gelip bir anlam ifade etmeye başladı.

Acısından dolayı buradan ayrılmıştı.

Acısında dolayı buradan uzak kalmıştı.

Aidan yüzünden değildi. Bu bilgi onun için bir şeyleri değiştirirken Lily’nin içini burktu. “Ashley zekiydi ama bazı konularda çok iyi sayılmazdı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Senin düşünce yapına sahip değildi ve limitlerini bilme yeteneği yoktu. Dik kafalı ve kendine odaklıydı, her zaman istediğini yapardı. Kimseye gelecek zararı, özellikle de seni düşünmezdi. Ona olanların sorumluluğunu sen taşıyamazsın. Ve daha da önemlisi, o da taşımanızı istemezdi.”

Lily ondan uzaklaşarak sobaya doğru yürüdü. “Haziran ayındayız ve ben ateş yakmak üzereyim,” dedi sırtı ona dönükken. “Kesinlikle San Diego’da değilim.”

Onu kenara iten Aidan sobanın önüne eğildi ve ateş yakmaya başladı.

“Bunu ben yapabilirim,” dedi Lily.

“Biliyorum.” Aidan yapması gerekenleri yapıp odunları tepeye güzelce oturttu ve Lily’nin yarım saatte yapacağı işi bir dakikada halletti.

“Bu işte iyisin,” dedi Lily ama asıl hayran olduğu şey Aidan’ın soba yakma yeteneği değildi. Dengeli bir şekilde duruşuna ve kesinlikle Cedar Tepesi’ndeki en iyi kalçalara tam oturan pantolonuna bakıyordu.

Aidan ayağa kalktı ve onunla göz göze geldi. Lily kızardığını hissedebiliyordu. Ya adam zihnini okuyabilseydi?

“Ben birçok şeyde iyiyim,” dedi Aidan.

Kahretsin.

“Şimdi söyle bana. Nasıl oluyor da tanıdığım en zeki insanlardan birisi oluyorsun ve kendini kız kardeşinin ölümünden sorumlu tutabiliyorsun? Burada kaçırdığım şey nedir?”

Lily ona uzun uzun baktı. “Bir gün öncesinde elimde Colorado Üniversitesi’nin kayak takımına katılmam için gelen burs mektubuyla eve geldim.”

“Prestijli kayak takımı,” dedi Aidan.

“Evet. Katılım aşamasında çektiğim dikkatin ardından yaşananlar Ashley için bardağı taşıran son damlaydı. Boulder onun istediği tek yerdi ve hayallerinin takımıydı ama ben o daha başvuramadan bursu kapmıştım.”

Aidan, Ashley’nin kardeşiyle gurur duymuş olması gerektiğini söylemedi.

Lily başını iki yana salladı. “Ne düşündüğünü biliyorum. Ashley benim için mutlu olmalıydı. Daha sonra. Bu onun için gelmiş olabilirdi, gerçekten olabilirdi ama

o anda tek gördüğü benim onun istediği bir şeye sahip olduğumdu. Ona o şekilde söylememeliydim, ben—" Pişmanlıkla dolu bir ses çıkardı. "Onu Ölü Adamın Uçurumu'na çıkarmamı söylüyordu ve ben de reddediyordum, bu yüzden zaten aramız bozuktu. Orası onun için çok tehlikeliydi. O anca orta seviyeli bir tırmanışçıydı ama beni bir konuda yenmeyi kafasına koymuştu."

"Beni dinle," dedi Aidan. "Tüm kardeşler öyledir, tamam mı? Büyürken Gray ile birbirimizi kaç kere öldürmeye kalktık. Jacob ve Hudson için oluşturduğumuz kötü örneği düşün bir de."

"Bu farklıydı," dedi Lily. "Ben Boulder kabul mektubunun onu inciteceğini biliyordum. Buna hazırlanırken her dönem her dersten A alırdı ve ben..." Başını iki yana salladı. "Ben almazdım. Hem de hiç almazdım. Okulla pek ilgim yoktu. Ben dışarıda olmak istiyordum."

"Dağda," dedi Aidan. "Biliyorum. Elinden geldiğince keşfetmek istiyordun ki bu da yazın her günü anlamına geliyordu."

Lily şaşırmış görünüyordu. "Sen... Bunu nasıl bilebildin? Seni birkaç kez görmüştüm ama... her gün?"

Aidan ona söylemek konusunda tereddüte düştü. O kırık kanatlı, geçmişten gelen yaralarını iyileştirmeye çalışan, kendisini affetmekten korkan ve mutlu olmak isteyen bir kuş gibiydi. Aidan ona yardım etmek, acısını dindirmek istiyordu ama kalbini ve ruhunu ona tekrar kaybetmeden bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Aidan?"

"Gray ve ben sırayla arkandan gelirdik," dedi. "İyi olduğundan emin olmak için."

Lily'nin ağızı açık kaldı. "Neden?"

"Çünkü kimse tek başına orada olmamalı, Lily."

"Ben iyiydim," dedi Lily. "Ne yaptığımı biliyordum. Tüm hayatım boyunca o dağlarda yürüdüm ben."

"Orası benim kaçış yerimdi," dedi Aidan. "Her zaman öyleydi. İkimiz de bunu anladık ve kimse tek başına kaldığın zamanı sabote etmek istemedi."

"Ama beni izlediniz. Bu da aslında hiçbir zaman tek başıma olmadığımı gösteriyor."

Aidan bir elini onun şakağına götürüp ıslak bir saç parçasını kulağının arkasına itti. Saçlarının ipeksiliğini ve dışarıdaki görüntüsünü sevmiştii. Her zaman güneşii kendine çekiyor ve Aidan'm isimlendiremeyeceğı bin farklı renge bürünüyordu. "Hayır, hiçbir zaman yalnız değildin," dedi kelimeleri bilerek değıştirerek.

Lily yumuşayan gözlerle onu inceledi. "Beni izlemenizi istemedim."

"Biliyorum. İzlemek isteyen bendim," dedi Aidan ve elini tekrar şakağına götürdü. "Seni dağda izlemeyi seviyordum. Yürürken de kaya tırmanışı yaparak ömrümden ömür götürdüğün zamanlarda da. Ortak noktamız buydu, Lily. Bunun sadece arkadaşlık olduğunu düşünmüştüm. Ardından o akşamki dansta seni öptüm ve sen de sanki hayatında başına gelen en iyi şeymişim gibi beni öptün..." Bunu hatırlarken gülümsedi. "Hayatımın en iyi günüydü." Diğer elini de kaldırarak parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı.

Ve tekrar onun tadına bakmak istedi. Lily'nin onu her an durdurabileceğini bilerek yavaşça duvara doğru ittirdi ve başını eğdi.

Lily onu durdurmadı.

Hatta onu pazularından tutup kendisine çekerek aradaki mesafeyi de kapattı.

Ve onu öptü...

Yavaşça.

Tatlı bir şekilde.

İsteyerek.

Aidan kendi kendine orada duracağını ve Lily'nin ona istediğini yapmasına izin vereceğini söyledi ama Lily'nin onun kontrolünü alt üst etme hızını hafife almıştı. Yine de onu kucağına alıp yatağa götüreceği kısma gelene kadar bekledi. O noktadan sonra dönüş olmayacaktı.

Ve bunu çok istiyordu.

Hem de çok istiyordu.

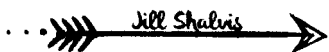
Ama oraya götürmeyecekti. Bunu yapamazdı. Çünkü yakın zamanda Lily oradan ayrılacaktı. Ve Aidan aynı acıyı bir kez daha yaşamak istemiyordu. Pişmanlıkla ağırlaşan kalbiyle onun ellerini tuttu ve öpücüğünü yavaşlattı. Artık bir iyi geceler öpücüğüydü bu. Hâlâ çok seksi bir öpücüktü ama bir yere gitmiyordu.

Lily bir an durakladı. Gözlerini kırıştıtırıp geri adım attı. "Kahretsin. Bu... yaşanmamalıydı." Başını iki yana salladı. "Özellikle de onun doğum gününde." Durakladı. "Artık gitmelisin."

Ashley'nin doğum gününde öpüşmemeleri gerektiğiyle ilgili kısmı anlamamıştı ama Lily bir konuda haklıydı; Aidan'ın gitmesi gerekiyordu. Dışarı bir adım attı ve tam arkasını dönmüştü ki... Lily kapıyı kapattı.

Akıllı kız.

Soğuk, ıslak hava ona bir tokat attığında Aidan merdivenlerden hızla indi ve kamyonetine bindi.

Motoru çalıştırırken yukarı baktı ve Lily'yi pencereden onu izlerken gördü. Fakat ardından ışığı kapatmış olmalıydı çünkü oda karanlığa gömüldü.

Aidan oradan uzaklaştı ve kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi.

Sabah çağrıları olmadığında Aidan ve ekibinin bir rutini vardı. İlk önce antrenman yaparlardı. Bu genellikle tüm ekipmanla birlikte üç kilometrelik koşu anlamına gelirdi. Ardından istasyonu ve ekipmanları temizlerlerdi.

Kaptanları yeniydi ve çocukların saygısını kazanmaya çalışıyordu. Botlarıyla birlikte 1.70 boyundaydı ve tamamen ıslakken 68 kiloydu. Kaptan Tyrant olarak pek de sevgiyle anılmıyordu.

Birkaç gündür çağrılar azalmıştı ve yağan yağmur nedeniyle her yer ıslak olduğundan pek bir şey tutuşmıyordu.

Bu da Kaptan Tyrant'ın rahat olduğu anlamına geliyordu. Bu sabah onları dört kilometre koşturmuş ve duşa gitmeden önce teçhizatları temizlemelerini söylemişti.

Bu çok da popüler bir hareket değildi. Çalışmalar nedeniyle sıcak basan ve terleyen itfaiyeciler hemen şikâyet başlamışlardı.

Ama kaptan söyleyeceğini söylemişti, bu da kararın değişmeyeceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden hep birlikte temizlik yapmaya gittiler. Mitch hariç hep birlikte tabii. Kendisi kaptanı dikkate almayıp duşa gitmişti.

Kaptan akan suyu duyduğunda "pislik herif" gibi bir şey mırıldandı ve duşakabinlerin oraya giderek Mitch'e,

“Hemen dışarı çık ve istasyonu temizlemeye yardım et, yoksa bir dört kilometre daha koşar ve tüm mekânı tek başına temizlersin!” dedi.

Mitch, 1.95 boyu ve 99 kilo ağırlığıyla oldukça ezici bir figürdü. Ayakkabıları dışında hiçbir şey giymeyerek duşakabinden dışarı çıktı.

Biraz da sabun köpüğü vardı tabii.

O şekilde pencerenin yanına giderek cam sileceğini aldı ve camı temizlemeye başladı.

Tüm ekip kahkahalar içindeydi. Kaptan hariç herkes eğleniyor gibi görünüyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Kaptan.

“Söylediğiniz gibi etrafı temizliyorum efendim,” dedi Mitch kibar bir şekilde ve temizlemeye devam etti.

O pencereler tavandan zemine kadar uzanıyordu ve karşısında restoranlar vardı. Restoranlar, kahvaltıya gelenler nedeniyle oldukça kalabalıktı.

Ve Mitch tüm göz kamaştırıcılığıyla orada durmuş camı siliyordu.

Bayağı da izleyici toplamıştı.

“Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun?” diye bağırdı Kaptan.

Mitch’in büyük planı muhtemelen bu değildi ama yüzündeki ifadeye bakılacak olursa buna karşı da gelmiyordu.

Mitch devam ederken ekibin geri kalanı kelimenin tam anlamıyla yerlerde yuvarlanıyordu.

“O kıcını duşa geri sok!” dedi Kaptan.

“Ama kafam karıştı,” dedi Mitch Kaptan’la yüzleşmek için geri dönerken. “Duşa mı gireyim camları mı temizleyeyim?”

Kaptan o kadar kızarmıştı ki, Aidan adamın gerçekten kalp krizi geçireceğinden korktu.

“Git! Çekil oradan!” diye bağırarak Kaptan, Mitch’i elleriyle itti.

Ekibin geri kalanı hâlâ kahkaha atarken Mitch döndü ve yavaşça duşa girdi.

Beş dakika sonra çıktı ve tamamen giyinerek yapılması gerekenleri yaptı.

Kaptan başka bir şey demedi.

Ertesi sabah vardiyalarının sonunda Aidan ve Mitch araçlarına yürürken Mitch’in kamyonetine yapıştırılmış üç not vardı.

Telefon numaraları da vardı.

Aidan eve giderken Lenny’ye uğrayıp onu kontrol etmek istedi ki bu, Lenny tatil merkezinin çalışan binasında kaldığı için çok da zor olmadı.

Lenny çalınan kapıyı açmayınca Aidan telefon etti.

“İyi bir nedenle arıyor olsan iyi olur,” dedi Lenny öfkeli bir sesle.

“Kapındayım. Beni içeri al.”

“Ben... uygun değilim.”

Aidan başını eğdi ve botlarına baktı. “İçkiye son vereceğini söylemiştin.”

“Bir kadınla birlikte olduğum için uygun değilim,” dedi Lenny. “Ama güven konusunda nerede olduğumuzu görmem iyi oldu. İçmeyi keseceğimi söylemiştim sana ve kestim de.”

Aidan gözlerini kapattı. “Ben üzgünüm—”

“Özrünü kendine sakla,” dedi Lenny ve ardından telefonu kapattı.

Aidan uyumak için eve gitti ama yine Gray’i koca ka-

fasını buzdolabına sokarken, Kenna'yı da laptopla birlikte koltuğunda yatarken buldu.

"Sana bakacak bir karın olduğuna yemin edebilirdim," dedi Gray'e anahtarlarını bırakırken. "Ve *senin* laptopunun sorunu ne?"

"Öldü. Ama merak etme, tarayıcı geçmişine bakmıyorum. Porno seçimlerini görmek istemiyorum." Arkasına yaslanıp ona baktı. "İş arıyorum."

"Senin bir işin var," dedi Aidan. "Tatil merkezinde Gray'e yardım ediyorsun." Aidan, Gray'e baktı.

"Evet," dedi Gray başını sallayarak.

"Yani iş aramana gerek yok," dedi Aidan kız kardeşine. Kenna sadece gözlerini devirdi.

Gray'in Aidan'a bakışı, duruma çok kafa yormadığını gösteriyordu. "Tabaklarımızdakilere bakarak," dedi, "bu durumu 'Çulsuz Değiliz' kısmına yazabiliyorum."

"Tamam, evet, bir maaşım var," dedi Kenna. "Ama kimse bir halt yapmama izin vermiyor. Arabaları kullanmak istiyorum. Dağ bisikleti kullanmayı öğretmek istiyorum. Gray ikisine de engel oluyor."

"Bisiklet takımına Ölüm Vadisi'nde nasıl sürüleceğini öğretmek istedin," dedi Gray.

"Ben kırılgan, tatlı bir çiçek değilim biliyorsun," diye karşılık verdi Kenna. Belki de bağırıyordu. "Para kazanmak için uçurumlardan kar kızaklarıyla kaydım ben."

Aidan, Gray'e baktı. "Eminim yapılacak daha meydan okuyucu şeyler bulabiliriz."

"Olay da bu ya!" dedi Kenna ellerini kaldırıp. "Sizin bana bir şey 'bulmanızı' istemiyorum. Gerçek bir iş istiyorum, kardeşlerimin verdiği bir şey değil."

Gray ağzına sürekli yemek tıkıştırıyordu ama Aidan

ona bir bakış attığı zaman iç çekip ağzındakileri yuttu. “Sana gerçek bir iş bulabiliriz.”

Aidan başıyla onayladı.

“Geç kaldınız,” dedi Kenna. “Tüm yarışmalarımıza katılıyorum. Eğer beni istiyorsanız çalmanız gerekecek.” Laptopu kapattı ve oradan çıktı.

Aidan, Gray’e baktı. “Onun için gerçekten iyi bir şey bulacaksın, değil mi? O gidip başka bir iş bulmadan?”

“Off,” dedi Gray, ağzında Aidan’ın önceki günden kalmış pizzasıyla.

“O benim kahvaltımdı.”

“Kahvaltıda pizza yemek kilo aldırır,” dedi Gray dolu ağzıyla. “Ve sen bekârsın. Evlenene kadar kilo alamazsın.” Gray başka bir ısırık daha aldı. “Ben sadece seni kendinden koruyorum adamım.”

“Çok iyi iş yaptın.” Aidan, Gray’i dolaptan uzaklaştırdı ve kendisi dolabı incelemeye başladı. O kadar açtı ki bir atı yiyebilirdi. “Hey, Hud’ın pizzasını da yemişsin. Seni öldürecek.”

Gray hiç kendisi gibi olmayan bir davranış sergileyip omuzlarını silkti ve o her zamanki ‘ellerim arkamda bağliken bile ikinizi alt edebilirim’ muhabbetine girmedii.

Aidan gözlerini kıstı. “Senin neyin var?”

Gray tekrar omuz silkti ve Aidan’ın son sodasını açtı.

“Dinle, hemen anlatman gerekiyor çünkü yatağımla bir randevum var ve umarım bir aptallık yapıp oraya yeniden birisini almamışsındır.”

Gray başını iki yana salladı.

Aptallık yorumuna hiçbir tepki vermemesi Aidan’ın dolabı bırakıp ona dönmesine neden oldu. “Tamam,”

dedi. "Bir kez daha soracağım ve bana omuz silkerek cevap vermeyeceksin, anladın mı? *Sorun nedir?*"

"Kendini gizledi ve bir grup tekne kaçakçısını alaşağı etmek istiyor."

"Kim, Kara Dul mu?"

"Penny." Gray boş bir soda kutusunu odanın diğer tarafına fırlattı ve kutu birisinin Hudson'un bir ay önceki doğum günü için getirdiği ölü çiçekleri devirerek lavabonun içine düştü.

Aidan hafifçe nefes verdi. Sonrasında tek kelime dahi etmedi. Tam bir aptaldı.

"Beni duydun mu?" diye sordu Gray.

"Evet, seni duydum. Çin'deki insanlar da duydu. Bak, onunla evlenmeden önce onun sigorta sahteciliğiyle ilgili çalışmak istediğini biliyordun. Bu yüzden ona kızgın olamazsın."

"Ona kişiliği yüzünden kızgın değilim. Bu konuda daha iyi olamadığım için kendime kızgınım. Geçen sene o banka sahteciliği yapan aptalların peşinden gittiğini ve vurulduğunu hatırlamıyor musun?"

"Evet, şimdi de bunun için hapiste çürüyorlar."

"Ve Penny'nin omzunda hâlâ bir kurşun yarası var." Gray'in telefonu gelen mesajla titredi. Mesajı okudu, başını iki yana salladı ve duraksadı. "McDonald's'tan aldığı kahvaltıyla eve geliyormuş."

"Ben McDonald's kahvaltılarına bayılırım," dedi Aidan. "Onunla ben evlenmeliydim."

"O benim." Gray kapıya yöneldi. "Git kendi kadını bul. Ne kadar zor olabilir ki? Birisini senin yatağına bile gönderdim."

"Evet, tabii o yanlış olandı."

Gray durakladı ve ona bakmak için döndü.

Kahretsin.

“Yanlış olan mı?” dedi kardeşi. “Doğru kadın kim peki?”

“Öyle biri yok. Hadi çık buradan.”

Ama Gray kıpırdatılamaz bir dağ haline gelmiş, ona bakarak Kincaidlerin zihin eritme işini yapıyordu. “Kylie mi?” dedi.

“Hayır,” dedi Aidan.

“Tamam, bu iyi. Kız çekici ama garip bir gülüşü var. Kiralık odalardaki Lori mi?”

“Hayır,” dedi Aidan. Sinirlenmişti ama hiçbir şeyi açık etmemeye çalışıyordu çünkü kardeşlerinden herhangi birine ihtiyaç duyulandan daha fazla bilgi vermek düşmana bilgi vermek gibiydi. “Kes artık.”

“Evet, tabii,” dedi Gray. “Lily, değil mi?”

Aidan tepki vermemek için elinden geleni yaptı ama kendini sakinleştiremedi. O uzun zaman önceki yaz festivalinde yarım ay altında dans ettikleri zamanı hâlâ hatırlıyordu. Onu öpüşünü... ona âşık oluşunu hatırlıyordu.

Sonra da Lily’nin arkasına bakmadan dağdan ayrılışını ve onu şok edici, kalp kırıcı bir rahatlıkla unutuşunu hatırlıyordu.

Şimdi de geri dönmüştü. Ve onu belki de hiç unutmamış gibi öpmüştü...

Ki bu Aidan’ı gerçekten yoruyordu. “Kes artık dedim.”

Gray sırttı. “Evet, Lily’ymiş.”

Aidan, Gray’i geçip kapıyı açtı ve kardeşine dışarısını işaret etti.

Gray hâlâ kocaman gülümsüyordu ki Aidan kapıyı onun suratına kapatıp yerinden sıçrattı. Ama kardeşinin hâlâ kendi kendine güldüğünü duyabiliyordu. “Salak herif,” dedi.

“Evet, öyle,” dedi Hudson arkasından.

Aidan arkasına döndü. “Tanrım. Ne zamandır orada duruyorsun?”

“Uzun zamandır değil.”

Aidan tekrar rahatladı ve mutfığa yöneldi.

Hudson, Aidan bir şişeden ağız dolusu su alana kadar bekledi ve ardından konuştu. “Lily, ha?”

← 13. BÖLÜM →

Güzellik salonu ilginç bir yer olmuştu. Sekiz aylık hamile olan ve çok sıkılan Cassandra her gün uğruyordu. Bugün kendini, bekleyen müşteriler için ayrılan masaj koltuğuna atmıştı. Koltuğu çalıştırdığında ise tüm vücudu panik yaratacak şekilde sallanmaya başladı.

“O şeyi kapat,” dedi Jonathan. “Birazdan doğurmaya başlayacaksın.”

“Fikir bu zaten,” dedi Cass koltuğu kaldırarak.

Jonathan parmağını ona doğrulttu. “Eğer o şeyi orada doğuracak olursan, ben...” Sanki yeterince kötü bir şey düşünememiş gibi sustu.

O düşündüğü sırada Cassandra çığlık atarak iki büküm oldu.

“Tanrım,” dedi yüzü bembeyaz olan Jonathan. “Sana ne söyledim ben?”

Cassandra başını kaldırıp sırtıttı. “Kandırdım.”

Jonathan ona bakakaldı. “Doğum yapmıyor musun yani?”

“Hayır.”

Jonathan uzun, hafif ve titrek bir soluk verirken elini kalbine götürdü.

Cassandra güldü ve masaja devam etti. Her olay ile birlikte çocuğun hareketlerini anons etmeyi de ihmal etmedi. “Bebek az önce ayağını mesaneme soktu.” “Sanı-

rım prizimi kaybettim.” “Çok yaklaşma, bugün biraz gazım var.”

Lily birisinin mesanesine bastığını hayal bile edemiyordu ve diğer şeylerin ne olduğundan da haberi yoktu ama gazdan etkilenmemek adına Cassadra’dan uzak durmaya özen gösteriyordu.

“Pantolonum var mı?” diye sordu Cassandra. “Umarım bugün pantolon giymeyi hatırlamışımdır. Kimsenin beni öyle görmesini istemiyorum.”

“Senin evde durup çocuk için bir şeyler yapman gerekmiyor mu?” dedi Jonathan hâlâ sinirli bir şekilde.

“Burada bir şeyler yapıyorum,” diye karşılık verdi Cassandra esneyerek. “Ve bu oldukça zor bir iş.”

Jonathan iç çekip ona bir bardak sıcak çay getirdi.

Lily hemen müşteri gelmesini beklemiyordu ama internetin ulaşabileceği yerleri hafife almıştı. Jonathan insanları onun adıyla çağırıyordu ama çoğunluğu ünlü dedikodusu duymaya geliyordu. Saat dokuz buçukta gelen, aslen San Diego’lu olan ama artık Cedar Tepesi’nde muhasebecilik yapan iki çocuk annesi otuz yaşlarında bir kadındı.

“Büyük maceraların ardından eve döndün demek,” dedi kadın. “Ünlüler onlarla ilgili bilgi sızdırıldığında sevinir sanırdım.”

Lily iç çekişini kendine sakladı. “Kim olduğuna bağlı.”

Aynaya bakınca kadının anlayışlı bakışlarıyla karşılaştı. “Dur tahmin edeyim. Patronun paparazziye haber vermeni istedi ama sonra olay ters tepti ve senin başına patladı.”

Lily bu gibi şeylerin her zaman yaşandığını, kendisinin bir suçu olmadığını düşündüren bu çıkışın ardından

güçlkle yutkundu. Öylesine etkilenmişti ki, konuşamadı bile.

“Tanrım, San Diego’yu hiç özlemiyorum,” dedi kadın. “Hem de hiç. Sarı takma saçların, turuncu bronzların, çamaşır suyu sürülmüş dişlerin ve çakma göğüslerin mekânı... Muhtemelen sen de oradan uzaklaştığın için mutludur.”

Lily hafifçe güldü. Bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştir. “Evet aslında,” dedi şaşırarak. “Mutluyum.”

Saat ondaki randevusu Lenny ileydi. Onu liseden hatırlıyordu ama pek tanıdığı da söylenemezdi. Yine de burası Cedar Tepesi’ydi ve tanışmasalar bile eski dostlar gibi sohbet edebilirlerdi.

Küçük kasabalarda hayat böyleydi.

“Bak bak,” dedi Lenny gülümseyerek. “Ne kadar da çekici olmuşsun. Akşam yemeğinde seni isteyeceğim kadar çekici.”

Lily güldü. “Kes şunu.”

“Hadi ama,” dedi Lenny gülümseyerek. “Ben de çekici olmuşum, değil mi?” Bakışları sıcak ve sempatikti. Lily tekrar güldü. Lenny her zaman çok yakışıklı olmuştu ve bunu biliyordu.

“Son on yıldır neler yapıyorsun bakalım?” diye sordu konuyu değiştirerek.

Lenny omuzlarını silkti. “Tatil merkezinde ekipmanlarla uğraşıyorum.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Öyle. Hiç büyük ekipman operatörüyle çıktın mı?”

San Diego’dayken böyle soruları geçiştirmek konusunda usta olmuştu. Müşterilerle ilişki kurmazdı, net. Bu kötü sonuçlar doğururdu. “İlişkilere bir ara verdim,” dedi.

"Hmm," dedi Lenny rahat bir tavırla. "Belki ben fikri-
ni değiştirebilirim."

"Sanmıyorum, kusura bakma."

Lenny gülümsedi. "Bu kadar hızlı hayır demeni gerek-
tiren bir şey yok. Düşün sadece."

Lily'nin düşünmesine gerek yoktu ama onunla tartış-
mak istemiyordu. "Tabii," dedi. "Peki tatil merkezinde
çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

Yüzünde bir şey belirdi ama Lily daha anlayamadan
geçti. "Genellikle hoşlanıyorum," dedi. "Buralarda kala-
cağım. En azından merkez batana kadar."

Lily aynadan ona baktı. "Ne?"

"Evet," dedi ve omuzlarını silkti. "Umarım öyle bir
şey olmaz. Ama sorumlular Kincaidler ne de olsa; yani
her şey olabilir. Ama endişelenme, dört ayak üzerine düş-
mekte iyidirler. Hem de çok iyi."

Lily'nin işi bittiğinde Lenny iyi bir bahşış verdi. Ran-
devuya çıkmak için onu normalden daha fazla uğraştırdı-
ğı konusunda şaka yaptı ve oradan ayrıldı.

Öğlen randevularında *Real Housewives of Orange
County* yıldızlarını hiç görüp görmediğini ve onların saç-
larının gerçek olup olmadığını sordular.

Saat birde, Lily sorulara bir ara vermeye ve tüm soh-
beti müşteri üzerinden ilerletmeye karar verdi. Aidan'ın
eski sevgililerinden birinden öğrendiğine göre Aidan bir
kişiyle devam etmek konusunda en az ihtimal veren kişi
seçilmişti ve bu, o pek de iyi olmayan babasından aldığı
tek özelliği idi.

Saat ikide Evan ile tanıştı. Jonathan'a gerçekten tutkun
olduğunu ama Jonathan'ın onunla çıkmayı reddettiğini
öğrendi.

Evan oradan ayrıldığında, Lily, Jonathan'a kafayı yemiş olduğunu söyledi. "Adam iyi görünüyor, bir işi var ve senden hoşlanıyor," dedi. "Sorun nedir?"

"Adam iyi görünümlü, bir işi var ve benden hoşlanıyor."

Lily gözlerini kırptırdı. "Ha?"

"Dinle," dedi Jonathan. "Ben sadece akli başında olmayan tiplerle takılırım. Ben böyleyim."

"Öyle mi? Peki bu nasıl gidiyor?"

Jonathan sırtıttı. "Unut gitsin, Lily. Beni baştan yaratamazsın. Akli başında olmayanlar akli başında olmayanlarla ilgilenirler. Biz böyleyiz." Lily'nin saçını kulağının arkasına ittirdi. "Ayrıca gruplar halinde takılırız. Gruba hoş geldin."

Lily iç çekti. "Yani hepimiz kafayı mı yemişiz? Tüm salon mu?"

"Evet," dedi Jonathan. "Ve müşteriler arasındayken aklıma geldi, benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Nedir?"

"Tüm ürün siparişlerini sen hallet."

Lily gözlerini kırptı. "Beni işe aldığında müşteriler dışında bir şeyle ilgileneceğimi belirtmedin."

"Hata yapmışım."

Lily gözlerini kıstı. "Ayrıca hiç hata yapmadığını da söylemiştin."

Jonathan iç çekti. "Şunu yap işte, tamam mı? Siparişleri benim yerime ver. Bunu başarabileceğini biliyorum."

"Bu güzel," dedi Lily. "Ama sen normalde böyle davranmazsın."

"Evan'a bir şans vermem gerektiğini söylemiştin ya."

"Evet."

“Doğrusunu söylemek gerekirse bunu zaten yaptım. Ertesi sabah pek de güzel değildi diyelim.”

Lily ona bakakaldı. “Biz bu sohbeti Terika üzerinden de yapmamış mıydık?”

Jonathan pişman görünmeye çalıştı ama başaramadı.

“Ne kadar kötüydü?”

“Harika bir gece geçirdik ama Evan çok...” Jonathan doğru kelimeyi aradı. “Tatlı.”

“O pislik,” dedi Lily.

Jonathan hafifçe gülümsedi. “Benim için fazla iyi ve ben fikrimi değiştirmeyeceğim. Bir kişide takılamam, biliyorsun. Bu da onu incitir.”

“Yani onunla olan tüm ilişkini kesiyorsun,” dedi Lily başını sallayarak. “Çünkü bu hiç can yakmayacak, değil mi?”

“Bu yüzden ona söylemeyeceğiz. Tek bilmesi gereken artık siparişleri asistanımın yaptığı olacak.”

Lily kaşlarını kaldırdı.

“Ah, evet,” dedi Jonathan. “Tebrikler. Terfi ettin.”

“Bu terfi maaşa da yansıtacak mı?”

“O tip bir terfi değil,” dedi Jonathan.

“O-o.” Lily aldıkları ürünleri müşterilerin de görmesi için koydukları duvara baktı. Birkaç değişiklik yapmak istiyordu. “Tamam. Duvarda birkaç değişiklik yapabilir miyim o halde?”

“Bana göre hava hoş,” dedi Jonathan. “Ve Evan bundan hoşlanmazsa da, benim yaptığımı söyleriz.”

“Evet, Michael’in da bana söylediği bu ve bak neler oldu,” dedi Lily. “O kadar hızlı bir şekilde kış üstü oturdum ki hâlâ başım dönüyor.”

Jonathan ona döndü. “Beni o pislikle aynı kefeye koyma. Ben seni kurtarma planı olmadan asla köpek balıkla-

rına atmazdım. Ayrıca seninle yatmak istesem de yatmayacağım. Seni tekrar kaybedemem.”

“Benimle yatmak mı istiyorsun?” dedi Lily şaşırarak. “Ne zamandan beri?”

“Her zamandan beri.” Jonathan güldü. “Aynaya baktın mı sen hiç? Tabii ki seninle yatmak istiyorum. Herkes seninle yatmak istiyor.”

Lily onun gözlerine baktı. Jonathan bencil, ben merkezli ve drama sever biriydi ama konu sevdikleri olduğunda kesinlikle sadık ve dürüst oluyordu. “Peki, siparişleri ben halledeceğim. Ama artık daha iyi bir kahve alacağım.”

“Bak, bu iş için doğru kişi olduğumu biliyordum,” dedi Jonathan.

Lily’nin saat üç randevusu geldi. Char Kincaid yine gelmişti.

“Başka bir randevum var,” dedi gururla. “Ama saçımı senin yaptığın gibi güzel yapamıyorum. Yardımına ihtiyacım var.” Sandalyeye otururken bastonunu kullandı. “Ah, tanrım. Oturmak harika bir şey.”

“Yaran acıtıyor mu?” dedi Lily endişelenerek.

“Hayır. Bu sabah yediğim çörekler için yarım saat yüzmem gerekti. Kolay yollarda yürüdüm bir de. Kayak sezonundan önce hazırlanmam lazım.”

“Hâlâ yürüyüş yollarında mı yürüyorsun? Bir de kayak mı yapıyorsun?” dedi Lily, Char’ın saçları üzerinde çalışmaya başlarken şaşkınlıkla.

“Bazen. Ama son zamanlarda sadece kır kayağı yapıyorum. Annen buralarda olduğunda bana yardımcı oluyor.”

Lily yapmakta olduğu şeyi durdurdu. “Annem Cedar Tepesi’ne mi geliyor?”

“Yılda iki kez falan,” dedi Char suratını asarak. “Haberin yok muydu?”

“Hayır.” Hiçbir fikri yoktu. Annesi bundan hiç bahsetmemişti. “Bir araya gelir dağa çıkarız,” dedi Char. “Cedar Tepesi’ne değil tabii. Çocuklarım hâlâ dağlara çıktığını bilseler akıllarını kaybederler. Eagle Dağı’na gidiyoruz.”

Lily ona öylece baktı. Bir defada bir şeyi kaldırabiliyordu. “Ama Ashley...” dedi ve sesi kısıldı.

“Ne olmuş?”

“O dağda öldü.”

“Evet,” diyen Char, Lily’nin elini sıktı. “Çok korkunç ve trajikti. Hepimiz böyle bir şeyin olmuş olmasından üzüntü duyuyoruz. Ama inan bana, kimse unutmadı. Ama tatlım, bu on yıl önceydi. Hayat devam ediyor.”

“Ama... Nasıl?”

Char’ın sesi şimdi çok nazikti. “Ashley’nin senin mutlu olmanı isteyeceğini bilerek. Hayatını yaşamayı isterdi, Lily, onun yasının tutmanı değil.”

Lily güçlkle yutkundu. Bu doğrudu. Ashley tabii ki Lily’nin hayatını yaşamasını isterdi. Çok da başarılı olmasını isterdi. Muhtemelen bulutlardan birine oturmuş Lily’nin yürüyüşlerinde zaman tutuyor, daha hızlı ve daha iyi olması için ona bağırıp duruyordu.

“Annen ve ben yürüyüşe çıktığımızda, hep onun hakkında konuşuruz,” dedi Char, Lily saçları üzerinde uğraşmaya başladığı zaman. “Bize nasıl yukarıdan baktığını, hangimizin daha hızlı olduğunu görmeye çalışmak yerine çiçekleri koklamak için durduğumuzu görünce bize bağırıldığını söyleriz.”

Boğazı düğümlenen Lily yine de güldü. “İkiniz hâlâ

yürüyüş yolunda yürüyor ve kayak yapıyorsunuz ha,” dedi.

“Evet, tabii ki.” Char oğlununki gibi çikolata kahve-rengisi gözlerini kıstı ve Lily donakaldı. “Neden yapmayalım ki?”

Lily alt dudağını ısırды.

Char iç çekti. “Dur tahmin edeyim. Çocuklarım sanki ölüm döşeğindeymişim gibi konuşuyorlar.”

“Şey, tam olarak... ölüm döşeği denemez.”

“Yemin ediyorum, bu çocukları... Ve tüm bunların çoğunun Aidan’ın başının altından çıktığını bilmiyorum sanma.” Kadın bir iç çekti. “Beni o kadar kırılgan ve incinmiş gören o...” Düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı. “Biliyor musun? Sanırım bir fikrim var.”

Lily aynada Char ile göz göze gelince kötü bir hisse kapıldı. “Neden korkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?”

“Saçmalama. Ama benim için bir şey yapmana ihtiyacım olacak.” Bu Char’ın tam güneyli aksanıyla söylenmişti ve sesi erimiş tereyağı gibiydi.

O-oh.

“Oğlumu buraya çağırmanı istiyorum,” dedi Char. “Ve onunla, onun benimle uğraştığı gibi uğraş.”

Evet, Lily korkmakta haklıydı. “Hangi oğlunu?”

Char gülümsedi. “Kendini o aptallarla aynı keseye koyma, tatlım. Hangi oğlum olduğunu biliyorsun. Hâlâ hoşlandığın.”

Lily dondu. “Ben- Yani-”

“Sadece ara. Benim için.” Kendi kendine aynada gülümsedi. “Ah, şu halime bak. Kesinlikle kendini aştın, saçım harika görünüyor. Ama hâlâ aramıyorsun.”

Tanrım. “Aidan buraya gelmek istemeyecektir,” dedi Lily zaman kazanmaya çalışarak.

“Tabii ki istemeyecek. Kızlarla ilgili şeyleri çok sevmez. Saçını sadece kaptanı onu tehdit ettiğinde kestiriyor. İşten çağırılmayı da sevmez. Hiçbir zaman o kızı bulamayıp bana torunlar veremeyecek diye endişeleniyorum. Ara onu, tatlım. Bedava bakım falan kazandığını söyle.”

“Ama ben...” Lily bahane bulmak için etrafına bakındı ama bulamadı. “Eminim bunu benden duymak istemeyecektir.”

“Bence yanıyorsun,” dedi Char bilmiş bir ifadeyle. “Senin için her şeyi yapabilir gibi geliyor.”

Lily onun için yaptığı şeyleri düşündü: markette anahatarlarını kurtarmış, odun toplamış, tekerleğini tamir etmişti. Ve yıllar önce dağda ona göz kulak olduğu zamanlar da vardı.”

Küçük şeylerdi ama büyük bir şeyin parçasıydılar; Aidan, Lily ne zaman ihtiyaç duysa oradaydı, o bilse de bil-mese de.

“Onu buraya getirdiğinde de koltuğunda esir al,” dedi Char. “Onlara eski tanıdıkların evine gittiğimi ve benim için endişelenmeye bir son verebileceklerimi söylemeyi de unutma. Ona o tanıdıkların... Yunanistan’da olduğunu söyle,” dedi. “Evet, bu onu sinir edecektir. Ben Yunan erkeklerini ve yemeklerini severim. Zamanı konusunda belirsiz ol ama, çünkü öyle bir zaman yok. Ne dediğimi anladın mı?”

Lily duraksadı. “Oğluna Yunanistan’a taşındığını söylememi istiyorsun,” dedi inanamayarak.

“Evet.”

“Char, ona yalan söylemekten gerçekten—”

“Güzelliği de burada, bu bir yalan değil çünkü olabilecek bir şey.” Char bir omzunu kaldırdı. “Bir gün. Belki. Anladın mı?”

Hayır. Lily anlamıyordu.

Char, Lily’nin telefonunu çalışma masasına ittirdi. “Şimdi, inandırıcı ol, tamam mı? Nasıl olacağını biliyorsun, değil mi? Öyle konuş ki, gelip seni görmeden edemesin.”

Lily anlamasa da başını salladı.

Char beklenti içinde ona baktı.

“Şimdi mi arayayım?” dedi Lily boş bekleme noktasına bakarak. İhtiyacı olduğunda acil saç durumu neredeydi?

“Evet, şimdi,” dedi Char. “Dünden daha iyi, sence de öyle değil mi?”

Aidan’m iğneleme yeteneğini nereden aldığı şimdi belli olmuştu. Telefonunu eline aldı ve bir an boyunca sanki telefonun onu kurtarmasını beklermiş gibi öylece baktı.

Tabii ki kurtarmadı.

Gerçekten, bataryası falan da mı ölememişti?

“Çikolatalı kekiniz var mı hiç?” dedi Char. “Çünkü çikolatalı kekler onu buraya çok hızlı bir şekilde getirebilir.”

Kurabiyeleri vardı ama hepsini yemişti. “Hayır.”

“Ne yazık,” dedi Char. “Sadece çok fazla çalışıyor ve bir de tatil merkezini kurtarmaya çalışıyor.”

“Tatil merkezini kurtarmak mı?”

“Evet. *Bay Adı Lazım Değil* bir sürü borç bırakmış.”

Lily, Lenny’nin söylediklerini hatırladı. “Kasabada olup da tatil merkezinde ne olup bittiğini bilmeyen tek kişi nasıl ben oluyorum?”

"Uzun zamandır buralarda yoksun, tatlım," dedi Char. "Ama bu daha da eskiye gidiyor. Eski kocam olacak şeref-siz bir sürü kumar borcu bıraktı ve iş için de bir sürü kredi çekti. Tabii uzun zaman boyunca hiçbirimiz bilmiyorduk bu durumu. Öğrendiğimizdeyse çok geçti. Şimdi de ara ödeme zamanı geliyor ve borç benim adıma olduğu için çocuklar işi çözebilmek adına kendi başlarını yiyorlar. Gray birkaç yıldır bu iş yüzünden saç baş yoluyor. Bazı seçenekler üzerinde konuşuyorlardı ama henüz sonuç çıkmadı."

"Çok üzüldüm," dedi Lily. Tatil merkezi ve arazinin onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Hepsinin ne kadar ihanete uğramış hissettiğini tahmin bile edemiyordu. Hele Aidan'ın... Lily'nin kalbi onun için acıdı. "Araziyi kaybedecekler mi?" diye sordu kibarca. Cevap-tan korkuyordu.

"Kaybedebilirler. Daha düşük harcama yapabilmek için önümüzdeki çeyrekte çalışanların bazılarını çıkarmak zorunda kalacaklar." Char'ın gözleri yaşlarla parıldadı. "Tamam, dinle. Eğer bunun hakkında konuştuğumu duyarlarsa üzülürler. Benim ağladığımı görürlerse daha da üzülürler. O yüzden bilmemeleri gerek," dedi kararlı bir tavırla çenesini kaldırarak. "Ama en kötü şey gerçekleşirse, sana söylüyorum, o adamı kendim bulup yıllar önce başlattığım işi bitireceğim ve bu defa tava kullanmayacağım."

Lily Hudson ve Jacob'u, Aidan ve Gray'i tanıdığı kadar iyi tanımiyordu ama hiçbirinin buna izin vermeyeceğini biliyordu. Derin bir nefes alıp Aidan'ı aradı.

"Kincaid," diyerek cevapladı Aidan. Üçüncü çalışta açmıştı ve Lily'nin aramasından pek memnun görünmüyordu.

Lily nefesini tuttu. Neredeyse telefonu kapatacağı.

"Lily," dedi Aidan sabırsız bir şekilde.

Kalbi hızla atmaya başlayan Lily midесinin aşağılarında ve sol aşağı kısmında bir şeyler hissetti. Gözlerini kapattı. "Sana bir borcum vardı ya?"

Aidan durakladı. "Evet?"

"Ödemek istiyorum. Şimdi."

Sessizlik.

"Eğer buraya gelebilirsen," dedi Lily.

"Az önce bir kurtarma operasyonu yapıp dağdan indim, gerçekten çok pisim."

Lily'nin aklında canlanan görüntüleri bir bilseydi... Lily başını sallayarak düşünceleri savuşturdu. "Sorun değil. Aklımda olan şey için bunun bir önemi yok."

Bu sefer farklı türde bir gerginlikle yüklü daha kısa bir sessizlik oldu.

Lily'nin göğüs uçarı sertleşti. "Aidan? Orada mısın?"

"On dakika içinde senin mekânda olurum."

Onun mekânda mı? Neler- *Aman Tanrım*. "Hayır, ben Main Attraction'dayım! Sende uygulamak istediğim bir bakım türü var."

Sessizlik.

"Aidan?"

"On dakika," diye cevap verdi.

"Tamam, güzel-" Ama Lily havaya konuşuyordu. Char'a baktı. "Telefonda söylenenleri daha iyi anlamaya çalışmalı."

"Tanrı bile bu çocukları o konuda eğitemez. Peki, geliyor mu?"

"On dakika içinde."

Char kocaman gülümsedi. "Evet. Senden hoşlanıyor." Bakışları tehlikeli bir hal aldı. "Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

Lily'nin ağızı açık kaldı.

"Şaka yapıyorum!" dedi Char ve güldü. Biraz şeytani bir ses tonu vardı.

"Benden o şekilde hoşlanmıyor," dedi Lily.

"Tatlım, sana oğlum hakkında bir şey söyleyeyim. Ona istemediği bir şeyi yaptırmak için mahkemeden emir almam gerekiyor. Anladın mı?"

Lily anlamıştı ama başını iki yana salladı.

"Günün ortasında genelev patroniçesinden bile meşgul oluyor. Yani şu an buraya geliyorsa, buraya gelmek için birçok işi arkasında bırakıyor. Senin için."

Tanrım. "Bunu neden yapıyoruz ki?" diye sordu Lily umutsuzca.

"Çünkü benimle uğraşanlar, artık uğraşılanlar olacaklar."

Lily, Char'a baktı. Evet. Şeytaniydi. "Bana söz ver."

"Ne istersen," dedi Char.

"Eğer bana sinirlenirsen, beni vurup öldüreceksin. Beni bir yere asıp yavaşça bacaklarımı çekmeyeceksin."

Char tekrar güldü. "Buradan çıksam iyi olacak."

"Bir dakika, ne? Oğlunu görmek istiyorsun sanıyordum."

"Hayır, *senin* oğlumu görmeni istiyorum."

"Ama—"

"Sadece sihrini kullan, onu kendinle konuşur." Char ona sarıldı. "Buna ihtiyacı var, tatlım. Tahmin ettiğinden de fazla. Hayatında bir şeyleri paylaşabileceği kimsesi yok. Ah, bu arada saçlarını da kes ya da nasıl bir bakım programınız varsa uygula. Eski tanıdıkların evi hikâyesini de yuttur." Char sırtıttı. "Kredi kartımı ön kasada bırakacağım. O küçük güzel levhayı alnına yapıştırmayı unutma."

“Ne levhası?”

“Üzerinde *Bana her şeyi anlat* yazanı.”

Lily kalakaldı. “Benim öyle–”

“Evet, var. Seni bu kadar iyi bir güzellik uzmanı yapan da bu. Dinliyorsun. Umursuyorsun. Onun ihtiyacı olan da bu, inan bana. Hiç kimseye içini dökmez. Hiç.”

“Belki dönecek şeyleri yoktur,” dedi Lily.

Char tekrar güldü. “Bunun doğrunun yanından bile geçmediğini ikimiz de biliyoruz.” Tekrar Lily’ye sarıldı, göz kırptı ve ayrıldı.

“Ama onunla ne yapacağım?” dedi Char’ın boş koltuğuna.

Koltuk cevap vermedi.

← 14. BÖLÜM →...

Aidan yorgundu. Önceki akşam gece yarısına kadar yatağa girememişti ve kafasını yastığa koyar koymaz da Arama Kurtarma'dan çağrı gelmişti.

Denver'den gelen yeni evli ve yürüyüş meraklısı bir çift, kaldıkları otele giriş yapmamıştı. Günün erken saatlerinde otel görevlisi onları yürüyüşe göndermişti ve şimdi de belki kaybolmuşlardır diye korkuyordu.

Çift ertesi sabah da geri dönmediğinde aileleri ve arkadaşları da endişelenmişti.

En sonunda çiftin kendisinden bir çağrı gelmişti. Hattın çekmesine yetecek kadar yukarı tırmanmışlardı. Umut-suzca kaybolmuş, üşümüş, korkmuş ve acıkmışlardı.

Arama Kurtarma onlara ulaşmaya çalışırken bir ateş yakıp sıcak kalmaya çalışmaları söylenmişti.

Çift iki defa geri aramış ve ateşi yakmakta güçlük çektiklerini söylemişlerdi. Telsizdeki ses onlara ateş yakmaları için adım adım liderlik etti.

Aidan ve Mitch onları bulduğu zaman çift tutuşturmak için bir şeyler bulmuş durumdaydı. Etraflarındaki binlerce dönümlük ormanlık arazinin içindeki çıralar, kozalaklar ve ağaç parçaları yerine, paralarını yakmaya karar vermişlerdi.

Aidan kıyafetlerini, ıvır zıvırını yakanları görmüştü... Ve gerçekten her şeyi gördüğünü düşünüyordu. Ama bu yeni bir şeydi. Aidan için bile.

Şimdi de Lily onu salonda görmek istiyordu ve bu, ona olan borcuyla ilgili bir konuydu. Aidan'ın pek umurunda olan bir şey değildi.

Umurunda olan şey Lily'nin sesindeki tonda. Belirsizlik. Gerginlik.

Neler oluyordu? Telefonunu cebine sokarak ayağa kalktı.

Gray ve Hudson ona bakakaldılar.

"Bir şey var," dedi.

"Tam olarak bir şeyin ortasındasm," dedi Hudson. "Yönetim toplantısı gibi bir şeyin."

Aidan kapıya doğru yürümeye devam etti.

"Hey," dedi Gray. "Yapılacaklar listesinde hâlâ birkaç şey var. Lenny ne olacak?"

Aidan arkasına döndü. "O öfkeli."

"Ben de öyleyim," dedi Gray.

"İçmeyi bıraktığını söylüyor. Ona göz kulak olmaya çalışıyorum. Mitch de öyle."

"Dinle," dedi Gray. "Lenny'yi izleme işini ben üstlensem iyi olacak."

"Onu buraya getiren benim, sorumluluğu da ben alıyorum."

Gray ve Hudson birbirlerine uzun uzun bakarlarken uzun bir sessizlik oldu.

"Ne?" dedi Aidan.

"Lenny senin arkadaşın," dedi Gray. "Ve kendisi bir alkolik. Senin suçun değil, bu arada. Yani onun için sorumluluk almana gerek yok."

"Benim yapacağımı söyledim," dedi Aidan.

Gray bir an ona baktı. "İyi. Baba konusuna geçiyoruz."

Çenesindeki bir kas oynadı. "Hudson hâlâ onu bulmak istiyor."

Bu Aidan'ın canını sıktı. Onu bulmak mı? Tanrım. Korkunç hatıralardan oluşan bir dalga... Babasını, annesini aldatırken bulduğu gece çok zorlu geçmişti. Öldüresiye dayağın ardından terler yüzünden akarken yürüdüğünü hatırlıyordu. Annesine, eve giderken neredeyse bayılıyor-du. Ama en iyi hatırladığı şey babasının onu aldattığını söylediğinde annesinin yüzünde oluşan ifadeydi. Ki bu ifade annesi Richard'ın Aidan'ı dövdüğünü gördüğünde ortaya çıkan ifadenin yanında bir hiçti. Bunu bilmesini hiç istememişti. Çünkü bunun onu neredeyse öldüreceğini biliyordu.

Ve ardından Richard ortaya çıktı. Char da o zaman kocasına tavayla saldırdı...

Gray kamptaydı. On üç yaşındaki Aidan'ın kavganın nedeni olduğuna dair bir bilgisi yoktu. Char dışında kimse bilmiyordu. Kısa süre sonra Richard'm bıraktığı diğer çocukları da buldu ve bu, sorumluluklarını yerine getirmeyen o adama olan nefretini daha da arttırdı.

Bir yıl sonra ikizler Cedar Tepesi'ne gelmişti ve Char, Aidan'ın tanıdığı en iyi insan olarak onları kendi çocuğu gibi yanına almıştı. Birkaç sene sonra Kenna da onlara katıldı.

Aidan, kendisi ve Richard arasında olanları o zamandan beri sır olarak saklıyordu. Hud ve Jacob annelerine bakmakla o kadar meşgullerdi ki, Aidan'ın istediği son şey çocukların babalarıyla ilgili sahip oldukları tek fanteziyi de kaybetmeleriydi. Ardından bir de Gray vardı. Eğer gerçeği bilseydi, Aidan muhtemelen onu Richard'ı bulup öldürmekten alıkoymazdı.

Sırlar hâlâ ona aitti. “Unutmanı söylemiştim,” dedi Hud’a. “Ona ihtiyacımız yok. Hiçbir zaman da olmadı.”

“Evet, var,” dedi Hudson. “Bizi bu pisliğe o bulaştırdı ve çıkarmanın bir yolunu bulabilir. Onun suçu onun problemi.”

“Onu suçu,” dedi Aidan. “Ama *bizim* problemimiz. Güven bana, herkesi ve her şeyi ardında bırakmış bir adamı geri getirmek rezalet olacaktır. Ona hiçbir zaman güvenemedik, şimdi ne kadar yardımcı olacak ki? Hayır, biz her şeyi kendimiz hallederiz. Her zaman.”

O ve Hudson konuyu tartışırken telefonuna bakıp kafasını sallayan Gray’i kaybetmişlerdi.

“Gerçekten mi?” dedi Hudson.

“Hâlâ dinliyorum,” dedi Gray ama telefonundaki bir şeye dokundu.

İki saniye sonra telefon yeniden öttü. Cevabı okurken acı içindeymiş gibi görünüyordu.

“Bizimle de paylaşmak ister misin?” dedi Aidan.

Gray sohbeti göstermek için telefonu çevirdi.

Penny: PROBLEM. Temiz çamaşır sepetinde bir örümcek vardı ama artık yok. Tüm evi yakmak zorundayım.

Gray: Hayır.

Penny: Durumun ciddiyetini anlamıyorsun. Örümcek kocaman ve kediye yiyecek.

Gray: O zaman örümcek haklı olarak kedimizin yerini alıp bizim sevgili örümceğimiz olacak.

Penny: Bu senin suçun. Ve bu gece bana yapabileceğini söylediğim şey vardı ya? Onu unut.

Hudson, Gray’in telefonunu aldı ve çöpe attı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Gray.

“Babamı bulmaktan bahsediyoruz,” dedi Hud. “Ben bulmak istiyorum ama Aidan istemiyor. Eşitliği bozan sen olacaksın.”

Aidan ona *Benden taraf olacaksın yoksa seni yakarım* bakışı attı.

Gray onu görmezden geldi ve Hudson’a baktı. “Rafa kaldır.”

“Ama—”

“Rafa kaldır dedim,” dedi Gray. “Şimdilik.”

Aidan gözle görülür biçimde rahatladı. Çünkü Hud’un babasına dair anıları onlarınkinden farklıydı. Hud adamın farklı bir yanını görmüştü. Kötü bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktü ve onu kaybolan baba olarak biliyordu. Ve görünüşe göre Hud’un unutmadığı bir doğum günü anısı vardı ve o doğum gününde Richard onlara bisiklet getirmişti.

Aidan o anıyı babalarıyla ilgili gerçeklerle yok etmeyecekti.

Artı, adam berbat bir baba ve serseri olmakla kalmamıştı; üstüne bir de tahmin edilemez, kontrol edilemez bir adamdı. Eğer onu geri getirselerdi ve Kenna ile kar kızıağı zamanlarından kalma onca parayı görseydi, Gray Kenna’yı parayı gelecek yatırımlara harcaması için kilit altına almaya ikna ettiyse de onların da kökünü kurutmanın bir fırsatını bulurdu. Zor bir ikna çalışması olmuştu çünkü Kenna parayı tatil merkezini kurtarmak için kullanmak istemişti. Gray, Kenna’nın kazandığı parayı kendi kıçlarını kurtarmak için kullanmak istemedi ve Aidan da ona katıldı.

Batsalar bile, Kenna onlarla birlikte batmayacaktı. “Konu kapanmıştır,” dedi Hud’a.

Hudson konuyu ölümüne tartışmak için ağzını açacak olduysa da Aidan başını sallayarak lafını kesti. "Hayır," dedi tekrar.

"Peki ne," diye sordu Hudson öfkelenerek. "Yolun sonu sen misin?"

"Bu konuda evet."

"Bu saçmalık, A."

"Ama böyle," dedi Aidan.

"Saçmalık," diye direten Hudson odadan çıktı.

"Sakın söyleme," dedi Aidan ölüm sessizliğine.

"Bu çok iyi gitti," dedi Gray yine de.

"Tam bir pisliksin," diye karşılık verdi Aidan.

"Hiç şüphesiz. Ve Hud buna bir son vermeyecek. Bana gerçek sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Tabii ki hayır. Ama Gray haklıydı. Hud buna bir son vermeyecekti, çünkü Kincaidler asla durmazlardı. Bela ararlardı. Bulurlardı. Her şeyi batırırlardı. Yukarıdakilerin hepsini yaparlardı. Bu işte ustaydılar.

Beş dakika sonra Aidan güzellik salonun ön kapısını açtı ve telefonu çıkardı. Başka bir görüntülü konuşma çağrısı gelmişti. Aramaya cevap verdi.

"Salonda ne işin var?" dedi Gray.

Aidan biraz olsun özel hayata sahip olabilmek için şu uygulamayı telefonundan silecekti. "Merak etme, anne. Mesai dışındayım."

"Perma mı yaptırıyorsun? Yüz bakımı mı? Yoksa ağda mı yaptıracaksın?"

Aidan aramayı bitirdi ve salona girdi.

Jonathan soldan gelirken Lily sağdan yaklaştı.

Aidan, Lily'nin sıcak gülümsemesini sindirdi ve beyni hiç uyarmadan penisiyle bir savaşa girdi.

Neden böyle gülümsüyor? diye sordu beyni. Biraz şaşırılmıştı ama aynı zamanda hemen şüphelenmişti. *Bize asla öyle gülümsemez.*

Kimin umurunda ki? dedi penisi. *Kız göz kamaştırıyor.*

"Onu ben alırım," dedi Lily, Jonathan'a.

Jonathan sırttı.

"O şekilde değil!" dedi Lily hızlıca, yanakları kızarmıştı. "Uzaklaş buradan!"

Jonathan güldü ve arka tarafa giderek onları yalnız bıraktı.

"Ee," dedi Aidan zihninde parmaklarını kıtlatarak. "Borcunu ödemekle ilgili bir şeyler diyordun." Salona bakındı. Salon çok kız işi falan değildi ama Aidan onun işine yaramayacak bir sürü şey gördü.

Lily gülümsedi. "Gergin görünüyorsun."

Aidan onunla göz göze geldi ve gözlerinde beklemediği bir muziplik gördü. "Sen de bir şeyler karıştırıyor gibi görünüyorsun."

Lily güldü. *Güldü.*

Ve Aidan bundan çok hoşlandı. Onu mutlu görmeyi özlemişti ama şimdi aklı ve penisi iki farklı nedenle yarıya geçmişti. *Tehlike, görevi bırak,* diye uyardı beyni. *Hayır, kesinlikle bizi istiyor,* dedi penisi. "Bak, bu borç mevzusu gerçekten pek önemli değil—"

"Söz veriyorum hiç acıtmayacak." Ama çok eğleniyor gibi görünüyordu ve bu Aidan'ı savunmaya geçirdi.

"O-oh," dedi kardeşlerinden birinin üstüne atlamasını bekleyerek etrafına bakınarak. "Burada neden bahsediyoruz?"

"Sana sadece—"

Aidan kaşlarını kaldırdı. Bu cümlenin nasıl tamamlanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

“—saçını keselim diyecektim,” dedi Lily gözlerini kısıp ona bakarak. “Ne diyeceğimi sandın?”

“Hiçbir fikrim yoktu,” diyerek gülümsedi. “Ama kesinlikle müstehcen bir şey olurdu.”

“Tekrar ediyorum, öpücük bir hataydı. O yüzden ben-
ce saç kesimiyle idare edelim.”

“Hangisi?”

“Neyin hangisi?” dedi Lily.

“Hangi öpücük bir hataydı?” Aidan bilmek istiyordu. “Yılan olayından sonraki mi yoksa duvarlı olan mı?”

“İkisi de.” Ona arkasını dönen Lily saç yıkama bölü-
müne gitti. Yine yazlık bir elbise giyyordu, bu seferkinin
ince askıları bronz sırtında çapraz duruyordu. Sağ omzu-
nun arka tarafında minik bir sonsuzluk işareti dövmesi
vardı ve hemen yanında AD harfleri yazılıydı.

Kız kardeşinin adının baş harfleri.

Lily’nin yüksek topuklu sandaletleri bileklerinden bağ-
lanmıştı ve eteğinin seksi, ince kumaşı bacaklarının etrafın-
da dans ediyordu. Tüm dış görünüşü oldukça sofistikeydi.

Yani tavırlarının tam tersi.

Bir zamanlar açık bir kitap gibiydi. Ne görüyorsan
oydu, hiçbir sır yoktu. Bunu çok severdi.

Lily değişmişti.

Ama Aidan da öyle.

“Anlamıyorum,” dedi.

“Neyi?”

“Seni.”

“Beni anlaman gerekmiyor,” dedi Lily sandalyeyi gös-

tererek. "Sadece arkana yaslan ve bunun gerçekleştiğini kabullen."

Ne kadar olduğu belli olmayan bir süre için buraya gelmesini, hiçbir beklenti ve bağ istememesini kabullendiği gibi mi?

Belki Lily buna katlanabilirdi ama Aidan katlanamıyordu. Ama Lily'ye hakkını vermesi gerekirdi, kız onu nasıl terleteceğini biliyordu.

Koltuğa oturdu. Yerine yerleştğinde Lily, "Bunun ardından tüm vücut çamur terapin var," dedi.

Aidan hemen ayağa kalktı. Lily'nin göğsüne yerleştirdiği eli bile onu durduramadı. "Asla olmaz," dedi. Gerçi tüm vücut çamur terapisinin ne olduğunu bilmiyordu.

"Buna gerçekten ihtiyacın var, Aidan," dedi Lily içten bir şekilde.

Aidan aynada onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri muziplikle doluydu. Evet, kesinlikle onunla uğraşıyordu. "Kendimi sana açacağım, öyle mi?" diye sordu.

"Hem de çok."

İkisi de bunun koca bir yalan olduğunu biliyordu. Her sabah tüm teçhizatla üç ya da dört kilometre koşuyordu. Yağmur, kar, güneş demiyordu. Vücudu oldukça iyi haldeydi. "Senin vücudun benim vücudumun üzerinde olmadığı sürece tüm vücut diye bir şey yok," dedi ve eğer salonda olmasaydılar Lily'nin yüzündeki şok ve tahrik karışıklı ifadeye sırtırdı.

"Yüz için olanına ne dersin?" diye sordu Lily. "Yoksa bu da mı erkekliğine hakaret oluyor?"

"Kendimi tekrar ediyorum ama, *asla olmaz*."

"Gözeneklerinin üzerinde çalışılması gerekiyor," dedi

Lily. "Cildin çok kuru ve bu yaşlanmana neden olacak. Alnın ise yardım çılgınlıkları atıyor."

Aidan durakladı. "Bunun bizim dilimize tercümesi varmı?"

"Sadece arkana yaslanırsan, rahatlasan ve bana güven-sen nasıl olur?"

"Etrafında bu kadar işkence aleti varken mi?" dedi Aidan etrafına bakarak.

Lily gözlerini devirdi ve tekrar arkasına yaslanması için onu dürttü.

Aidan, Lily'nin onu evirip çevirmesine izin verdi ama gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmadı. Çok iyi hissettiğini kabul etmeliydi. Ama gözlerinin ardında neler görebileceğini düşününce dikkati dağılmıştı. "Burada gerçekten neler dönüyor?"

"Hiçbir şey," dedi Lily biraz fazla düzgün bir ses tonuyla.

"Bir daha dene," dedi Aidan. "Bu defa doğruyu söyle."

Lily iç çekti. "Annen biraz bakıma ihtiyacın olduğunu düşünmüş."

Ah, kahretsin. "Lily, bana sakın çılgın annemi dinlediğini söyleme!"

"O çılgın biri değil! Kalbinde senin için en iyisini istiyor."

"Ah, tanrım. Ona körü körüne inanmışsın." Güçlkle güldü. "Güven bana, son zamanlarda tek istediği bana eşek şakası yapmak. Senden tam olarak ne yapmanı istedi? Şampuanıma bir şeyler karıştırmanı falan mı?"

Lily ona farklı bir dil konuşuyormuş gibi baktı. "Anne çok tatlı bir kadın! O asla--"

"Tatlım, annem bu raundu kazanacağını bilse ruhumu

şeytanın ta kendisine satardı. Şimdi bana senden ne yapmanı istediğini söyle.”

Lily tekrar iç geçirdi. “Sana Yunanistan’a taşınacağını söylememi istedi.”

“O-oh.” Bu gerçek olsa Aidan dişini kırırdı. Ya da Gray’in dişini. “Ve?”

“Ve...” İç çekti. “Çok fazla stres altında olduğunu ve rahatlamam gerektiğini düşünüyor.”

“Stresimi saç kestirerek atmıyorum ben,” dedi Aidan.

Bu Lily’yi susturdu ve Lily elindeki şampuanı lavaboya bıraktı. Kendini hemen toparladı. Aidan bunu kabul etmeliydi. Ve parmaklarının saçlarının arasında gezmesi Aidan’ı inletti. Kahretsin. Çok iyi elleri vardı... “Dur.” Hemen kalkıp ona baktı. “Bu benim birdenbire her şeyi anlatmaya başladığım salonlara özgü o voodoo büyüsü değil, değil mi?”

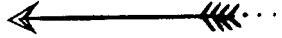
Lily biraz fazla sessiz kaldı. “Tabii ki değil,” dedi.

“Kahretsin,” diye karşılık verdi Aidan ona bakarak. “Tabii ki öyle.”

Lily onu oturttu. “Seni bir şekilde konuşturacağımdan korkmuş olamazsın, değil mi?”

Ha. Kendi gücünden haberi olsaydı... Bir dokunuşla, hatta bir bakışıyla, Aidan ona ne istiyorsa verirdi.

← 15. BÖLÜM → ...

Lily, Aidan'ın bakışlarını huzursuzlukla karşıladı. Normalde kolay ve rahat bir tavır sergiler, kendine güvenli olurdu. Bu yüzden bu tutumu Lily'yi güldürdü. "Gerçekten büyülü bir şampuan falan kullanıp seni konuşturacağımı mı düşünüyorsun?" dedi gülerek.

"İnsanların burada bir şeyleri anlatmadığını mı söylüyorsun yani?" Duvarlarda da büyü var mı diye etrafa bakındı.

"Ben burada oldukça yeniyim," dedi Lily.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet."

Aidan başını kaldırıp onunla baktı. "Evet, ne demek istediğimi biliyor musun yani?"

"Evet, insanlar bana açıklırlar. Yani eğer korkuyorsan, kapının nerede olduğunu biliyorsun. Ve endişelenme, seni anlıyorum," dedi nazikçe. "Birçok erkek saçlarını kestirmekten korkuyor. Ama genellikle beş yaşında ya da daha küçük oluyorlar..."

Çenesindeki seksi kas gerildi ve Lily bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Bir iki günlük sakalı olduğunu da görmezden gelmeye çalıştı.

Pantolonunun ona mükemmel oturduğunu ve bacakları ile... diğer kısımları da iyi gösterdiğini de görmezden geldi.

Ve hemen büyük bir problemi olduğunu anladı. Saçları

yumuşak, ipeksiydi ve Lily ona doyamıyordu. Dikkatini dağıtmak için bulduğu en kız kokulu şampunu eline döktü ve Aidan'ın üzerinde kullandı.

Aidan gözlerini ondan alamamıştı.

“Kapat o gözlerini,” dedi.

Aidan gözlerini kapatmadan önce uzun uzun ona baktı. Sonuna kadar alfabaydı. Ama en azından Lily artık o çikolata renkli derinliklerde kaybolmuyordu. Hayır. Bunun yerine kendini onun dudaklarına bakarken ve kendi dudaklarının üzerinde nasıl hissettirdiğini hatırlarken buldu. Hafif sakallanmış olan çenesi keskin ve güçlüydü. Herkese yaptığı kafatası masajını ona yapmaya başladığında ise çenesi hafifçe açıldı ve soluk verdi.

“Sen tehlikelisin,” diye mırıldandı Aidan.

Sen de öyle, demek isteyen Lily hiçbir şey demedi. İşi bittiğinde geri çekildi Aidan'a onu takip etmesini işaret etti.

Aidan sanki idam kürsüsüne yürür gibi ilerliyordu.

Lily güldü. “Kes şunu. Kabul etmeliyim ki bana içini dökmene hayır demezdim ama bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz.” Gülümsemesi soldu. “Bunun için fazla dikkatlisin.”

Aidan aynadan onun görüntüsüne baktı ama uzun vücudunu sandalyeye yerleştirirken yorum yapmadı.

“Pekâlâ,” dedi Lily ellerini onun omuzlarına koyarken. “Üçe mi vuralım? Ya da yeni bir renk mi deneyelim? İkisini de yapabiliriz.”

Aidan'ın gerçekten rengi attı.

“Endişelenme. Kulak kesme ve rengi tutturamama vakalarım çok enderdir.”

Aidan ona baktı. “Bu gelmiş geçmiş en kötü borç deme şekli.”

Lily tekrar güldü.

“Uçlarından kırpacaksın,” dedi gülüşünden etkilenmemeye çalışarak. “O kadar. Beni duydun mu?”

Ah, tabii ki duymuştu. Ve bu durumdan bu kadar eğleniyor olmasının yanlış olduğunu düşünüyordu ama umursamadı. Örtüsünü çıkarıp Aidan’ın etrafına sardı.

“Lily.”

“Tamam,” dedi Lily. “Sadece uçlarından alınacak. Nasıl istersen.”

Aidan uzun bacaklarını öne uzatmış bir şekilde rahatça oturuyordu ama gözleri Lily’nin her hareketini izliyordu. “Bana güvenmiyorsun,” dedi Lily.

Aidan cevap vermedi ve Lily bunun biraz acıttığını kabul etmeliydi. Ama saçlarını sadece uçlarından kesti ve onu özel müşteri odasına götürdü. “Yüz işlemi için.”

“Lily—”

“Acısız olacak, söz veriyorum.”

Aidan sedyeye baktı. “Bana karşı nazik ol.”

“Yat aşağı, Aidan.”

Aidan sırtını sedyeye koyarken ayakları otomatik olarak üst üste geldi ve ellerini başının arkasına yerleştirdi. “Güvenli kelimem *daha fazla*.”

Lily onu görmezden gelmeye çalıştı ama bu resmen imkânsızdı. Lavaboya gidip doğal yüz maskesini karıştırdı. Bu, salona getirmekten gurur duyduğu bir tarifti. Aidan’ın yüzüne sürdü. Aidan konuştuğunda Lily neredeyse olduğu yerde sıçradı.

“Nasılsın peki?”

Lily ona bakarken Aidan gözlerini açtı. Muzip falan değildi. Gerçekten merak ediyordu.

“Doğruyu mu istiyorsun?”

“Her zaman.”

Lily başını iki yana salladı.

Aidan pişmanlığını yansıtan bir ses çıkararak onun eline uzandı. “Yardım edebilir miyim?”

Lily aklına ilk gelen şeyi söylemek istemedi. Sadece yanında olarak zaten yardım ediyordu. “Bu benimle ilgili,” dedi en sonunda. “Ama teşekkür ederim.”

“Yalnız olmadığını biliyorsun, değil mi? Tüm bu şey yüzümdeyken bir aptal gibi görünsem de.”

“Evet.” Lily ona gülümsedi. “Ve yüzündeki şey bir büyü. Bu bittiğinde mükemmel bir cildin olacak. Ayrıca içini dökmesi gereken sensin, hatırladın mı? Tatil merkezini kurtarmakla ilgili duyduğum şeyler de nedir? Kurtarabilecek misiniz?”

Aidan ona sert bir bakış attı. “Yine annemden duydun herhalde.”

“Sizin için endişeleniyor. Araziyi kaybedeceksiniz diye korkuyor.”

“Bu olmadan önce yapabileceğimiz çok şey var.” Bir iç çekti. “İşçi çıkartabiliriz ama bunu yapmamak için elimizde geleni yapacağız.” Lily’ye baktı. “Bu dışarı sızması gereken bir bilgi bu arada.”

“Anladım.” Char’ın başının belaya girmesini istemediği için bunu zaten bildiğinden bahsetmedi.

“Annem kendini suçluyor,” dedi Aidan. “Suçlamamalı. Ailesini güçsüz ve zor durumda bırakıp giden kişi o değil.”

Lily bir elini onun omzuna koydu. “Seni o zaman tanıyordum. Hepinizi tanıyordum. Sizi hiçbir zaman güçsüz görmedim.”

Aidan’ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi ve başını salladı. “Sen ve diğerleri, ne görmenize izin verirsem

onu görüyorsunuz. Berbat bir haldeydik, Lily, bazı açılardan hâlâ öyleyiz. Ama bu mekân Gray için çok önemli, benim için de çok önemli. Jacob, Hudson ve Kenna için de öyle. Bizi bir arada tutuyor,” dedi ve ekledi, “ve bizim.”

“Burayız siz kazandınız,” dedi Lily.

Aidan başıyla onayladı. “Ve bunu bu şekilde tutmak için bir yol bulacağız. Bulmalıyız. Richard Kincaid burayı bizden alamaz. Kazanamaz.”

Lily, Kincaidlerin burasıyla içsel bir bağı olduğunu anladı. Burayı kurtarmak onlar için aile işini kurtarmaktan daha önemliydi.

Çok daha önemli.

Ama Aidan’ın burası olsa da olmasa da değerli olduklarını anlamalarını dilerdi. “Deli gibi çalışıyorsun,” dedi Lily. “Kimse yeterince uğraşmadığınızı söyleyemez. Babandan yardım almayı hiç düşündünüz mü? Ne de olsa bu onun suçu.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Aidan, Lily’nin çok nadir duyduğu katı bir ses tonuyla. Ton ona bu konuyu kapatmasını söyledi.

Lily de anladı. Aidan oralara girmek istemiyordu. Her ne olursa olsun, Lily işlerin düzeleceğine inanıyordu çünkü bunun gerçek olmasını istiyordu. Aidan için. Ve ona inandığı için. Ona her zaman inanmıştı. Bu hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Bakışları birbiriyle buluştu.

“Gidişin beni neredeyse öldürdü,” dedi sessizce. “Bu saçma çamuru suratıma sürmen kadar değil ama buna yakındı.”

Lily donakalmış bir şekilde ona baktı. Ani konu değişikliğinden dolayı biraz başı dönmüştü.

Gidişin beni neredeyse öldürdü. "Bundan... bundan hiç bahsetmemiştin."

"Şansım olmadı ama buna inan. Hiçbir şey demeden çekip gitmen beni yıktı. Seni sürekli Ashley'nin ve babanın ölümlerinin üstesinden tek başına gelmeye çalışırken hayal ettim." Başını iki yana salladı. "Ama geriye bakmadığını açıkça belirtmiştin. Şimdi bile öyle. İş için buradasın ama bir ayağın dışarıda. Yeni ve daha iyi bir iş geldiği anda buradan gitmeye hazırsın."

Bu acı verici şekilde doğruydı. "O şekilde gitmem gerekiyordu, bağları kesmem gerekiyordu yoksa başaramazdım," dedi yavaşça. "Burada kalıp... her şeyle yüzleşmezdim."

"Söylediğim de bu, Lily. Bunu yalnız yapmak zorunda değildin."

Bunu destek için kardeşlerini bir araya toplaması gereken adam söylüyordu. Ama Lily onun söylemediği bir şeyler daha olduğunu fark etti.

Lily tarafından terk edildiğini hissetmişti ve bu onun için büyük bir meseleydi çünkü daha önce de acımasızca terk edilmişti. "Aidan—"

"Seni suçlayan tek kişi kendindin," dedi Aidan bunu kendisi hakkında bir konuşmaya çevirmeyeceğini belli ederek. "Bunu tekrar etmem gerekir mi?"

"Bu tam olarak doğru değil."

"Evet, öyle."

"Hayır," dedi Lily. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim, gerçekten ama Ashley'nin cenazesinde, babam—" Cümlesini yarıda kesti ve gözlerini kapattı. O âna geri döndü. En önde ağlayan annesinin yanında otururken babasının öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

Ona öfkeyle bakıyordu.

Ve bir an sonra kalbini tutup yere yığıldı.

Orada öldü. Lily'ye kızmış bir şekilde.

Lily gözlerini açtı. "Babam beni suçladı."

Aidan başını iki yana salladı ve ona uzandı. "Hayır--"

"Suçladı, Aidan. Bunu gözlerinde gördüm. Ardından da kalp krizi geçirdi."

"Ben oradaydım," dedi Aidan, "cenazedeydim. Çok üzgündü, evet. Ama öfkesi sana değildi, kadereydi. Lily--"

Lily onu temizlemek için ıslak ve nemli bir havlu almaya döndü ama düşmek isteyen gözyaşlarıyla savaşmak için kendine biraz süre tanıdı. Aidan'ın o zaman kendisiyle konuşmaya çalıştığını ama bir şey söyleyemediğini hatırladı. Ayrılmasıyla ilgili bir şey söyleyememişti. Aslında hiçbir şey söyleyememişti. Oradan ayrılma isteği o kadar fazlaydı ki neredeyse tükenmişti. Aidan bunu görmüştü ve o gece birbirlerine öfkeli bazı şeyler söylemişlerdi ve şimdi Lily onu incittiğini biliyordu. Bugünlerde onunla konuşması bir mucizeydi aslında, ki bu da onun hatalarını tekrar etmediğinin kanıtıydı. Ne kadar umut etse de, Aidan'ın ona bir daha aynı şekilde güvenmeyeceğini biliyordu.

"Ashley'ye olanların senin suçun olduğunu düşünsen bile," dedi arkasından yıkıcı kibarlığıyla, "babam seni suçladıysa ve kasabadan ayrılman gerektiye bile, ikimiz arasında yaşananlara bir son vermek gerekmiyordu."

Hâlâ arkası ona dönük şekilde dururken, Lily'nin göğsü öylesine acıdı ki, güçlkle konuşabildi. "İşte olay da bu," diye fısıldadı kalbinin inanmak istediği şeyin doğruluğunu reddederek. "Seninle aramızda bir şey olmuyordu. Gerçekten."

“Palavra.”

“Bu doğru. Aramızda bir şey yokt—”

Aidan ellerini onun omzuna koydu. Yattığı yerden kalkmıştı. Lily’yi kendisine çevirdi. “Aidan—”

Aidan onu kendine çekti ve dudaklarını kendi dudaklarıyla kapladı.

Bu yumuşak, nazik, seni-tekrar-öpmek-ne-güzel tipi öpücüklerden değildi. Bu limitsiz, vücutların birbirine bastırıldığı, ellerin her yerde gezindiği ve keskin iniltilerin duyulduğu bir öpücüktü.

Aidan geri çekildiğinde aralarında sadece bir santim vardı. “Evet,” dedi. “Haklısın. Aramızda hiçbir şey yok. Ateş, sıcaklık ve çılgınca bir ihtiyaç dışında hiçbir şey.”

“Ve Hindistan cevizi ile salatalık,” dedi Lily dudaklarını yalarken.

Aidan söylenip havluya uzandı ve kendisini silmek için aynaya yöneldi.

“Tamam, belki,” dedi Lily. “Belki bir şey...var.” Tüm vücudu o şey yüzünden inliyor ve titriyordu. “Ama yine de bir yere çıkmıyor.”

“Nedenmiş o?” dedi Aidan. “Seni bilmiyorum ama bu,” ikisinin arasını işaret etti, “sadece bende olan bir şey değil.”

Lily güldü. “Neden bahsediyorsun sen? Sende olur tabii, her zaman. Daima. Kadınlar sana bayılıyor, Aidan. Ve sen de onları seviyorsun. Bu benim—” Eliyle ağzını kapattı.

Aidan ona döndü. “Ne?”

“Boş ver.”

“Hayır,” dedi Aidan. “Söyle.”

Lily gözlerini kapatıp kendisiyle savaşa girdi. Aidan

onunla kendisi hakkında bir şey paylaşmıştı ve Lily de bunu yapmalıydı. Bununla yüzleşmeliydi. Onunla yüzleş. “Ashley ile bile bu durum söz konusuydu.”

Hemen bir cevap gelmediğinde ise gözlerini açtı ve Aidan’ı ona bakarken buldu.

“Yanılıyorsun,” dedi Aidan dümdüz bir sesle. “Ashley ile aramda düşündüğün gibi bir şey yoktu.”

“Senden hoşlanıyordu. Hem de çok.”

Aidan donup kaldı. “Bunu bilmiyordum.”

Lily ona inandı. Ama bu yine de Aidan’ın ölü ya da diri de olsa Ashley’den almak istemediği tek şey olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Geri çekilip kapıyı açtı çünkü oda birden fazla küçük ve fazla samimi gelmişti.

Aidan kapıyı hemen kapattı. “Lily,” dedi sessizce. “Lütfen bana buradan gidip on yıl boyunca benimle görüşmemenin sebebinin kız kardeşinle aramda bir şey olduğunu düşünmen olduğunu söyleme.”

“Sorun o değil.”

“O zaman ne?”

“Biz her konuda yarıştık, Aidan. Ve ben genellikle kazandım. Çok istediği şeyleri ondan aldım. Ama bunu almayacağım.”

Aidan onun yüz ifadesini uzunca inceledikten sonra ağzını açıp konuşacak oldu ama o sırada telefonu titredi. Telefonu cebinden çıkardı, gönderene baktı ve iç çekti. “Bu Hud. Bana ihtiyacı varmış.”

Bu Aidan’ın bir Kincaid için her şeyi bırakıp gittiği ilk zaman değildi ve Lily için de onun ailesine yakınlığına şahit olduğu ilk zaman değildi.

Ve kendi ailesine olan uzaklığını fark ettiği ilk zaman da değildi...

Kendisine her zaman en iyisinin bu olduğunu söylemişti ama içinden bir şeylerin buna artık inanmadığını inkâr etmenin gereği yoktu.

Aidan telefonu cebine koyduktan sonra başını kaldırıp Lily'ye baktı. "Bu konuşma daha bitmedi," dedi.

Lily'nin bunun bir söz mü yoksa tehdit mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama önemli değildi.

Neşesiz bir edayla gülen Aidan, başını iki yana sallayarak Lily'yi aklında kendi düşünceleri ve dudaklarında onun tadıyla bırakıp gitti.

← 16. BÖLÜM →...

Aidan Hud'un ona mesaj attığı yer olan The Slippery Slope'a gitti. Bara girdi ve Lenny'yi boş bir bardağa bakarken buldu.

"Hey," dedi Aidan.

Lenny başını kaldırdı ve buğulu gözlerle ona baktı. "İçkiyi bıraktın sanıyordum," dedi Aidan.

Lenny başını iki yana salladı. "Bunun olacağını biliyordum." Ayağa kalktı ve Aidan ile göz göze gelmeden para uzattı. "Uzaklaştırılmamın bitmesine iki ay var. İçkiyi bu kadar erken bırakmanın saçma olduğunu düşündüm."

"Lenny—"

"Boş ver, dostum," diyen Lenny ortadan kayboldu.

Aidan iç geçirdikten sonra Hudson'ı aradı ve kardeşini barın diğer tarafında bira içip telefonuna bakarken buldu.

"Selam, prenses," dedi Aidan yanına otururken.

"Bana bir daha öyle seslenirsen—" Hudson başını kaldırıp ona baktı ve gözlerini kıstı. "Senin suratına ne oldu?"

Aidan elini yüzüne götürdü. Yüzü hâlâ oradaydı. "Hiçbir şey. Ne var ki?"

"Tenin çok... temiz görünüyor."

Aidan kardeşine baktı.

Hudson da birasından büyük bir yudum alırken ona bakmaya devam etti. "Evet, kız gibi kokuyorsun ve gözeneklerin iyi görünüyor."

“Sen neden—” Aidan etrafa bakındı. “Hadi oradan. Sana bunu Gray yaptırıyor, değil mi?”

Hudson sırtıttı ve tek parmağıyla telefonunu Aidan’a doğru ittirdi.

Telefondan bir kadın sesi yükseldi. “Aidan Scott Kincaid! Küçük kardeşinle bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum!”

Aidan iç çekerek telefonu aldı. “Anne, inan bana bu prenses kimsenin küçük bir şeyi değil.” Hudson’a baktı. “Kendisi 1.95 boyunda bir dev. Ve ona gözeneklerim hakkında bir şeyler sordurttuğuna inanamıyorum.”

“Ben de Marcus ile olan randevumu batırmak istediğine inanamıyorum. Adam önce çocuklarımla iyi anlaşmak istediği için benimle birlikte olmuyor, biliyor muydun?” Daha da öfkeli devam etti. “Benim çocuklarımla hepsi aptal!”

“Anne.” Aidan annesinin Marcus ile birlikte olduğu görüntüleri gözünün önünden yok etmek için burnunu çimdikledi. “Hiçbir şey için acele etmek zoru—”

“Ne yapayım yani? Ben seksen beş yaşına gelene ve Marcus’un penisini çalıştırmak için o küçük mavi pillere ihtiyaç duyacağı zamana kadar bekleyeyim mi?”

Hudson kahkahalara boğuluyordu.

Tanrım. “Tamam,” dedi Aidan. “Bana bir daha böyle şeyleri anlatmamamı istiyorum. Hiçbir zaman.”

Annesi iç çekti. “Hudson’u benim için öp, olur mu? Ona annesinin en sevdiği şekerlerden oluşan bir kutu ve o sevdiği çaydan gönderdiğimi söyle. Umarım evindeki hanımlar gönderdiklerimi ona ulaştırır.”

Aidan yüz ifadesi gizemli bir hal alan Hudson’a karşı yumuşadı. Konu annesi ya da geçmişi olduğunda hep böyle olurdu.

Aidan ve Gray kötü bir çocukluk geçirdiklerini düşünürlerdi ama Hudson ve Jacob'ın geçmişinin yanında parkta bir yürüyüş yapmış gibi kalıyorlardı. Zihinsel hastalıkları olan anneleriyle birlikte büyümüşlerdi. Kadın artık ilaç kullanıyordu ve özel hastaların kaldığı bir yerde kalıyordu. En azından güvendeydi. "Çok iyi yapmışsın, anne," dedi Aidan. "Şimdi bunu aradan çıkarttığımıza ve ben güzel gözeneklere sahip olduğuma göre, artık ateşkes yapabiliriz değil mi?"

"Hmm," dedi annesi. "Ben bir düşüneyim. Seni seviyorum bebeğim." Ve telefonu kapattı.

Aidan telefona bakakaldı. "Kahretsin. Ateşkes falan olmayacak."

"Evet, olmayacak," dedi Hudson birasını yudumlarken.

Aidan başını iki yana salladı. "Güçlerini iyi şeyler için kullansa neler olur hayal edebiliyor musun? Birkaç saat için dünya barışı sağlanırdı."

"Hiç şüphesiz," dedi Hudson.

Yanlarına bir barmen geldi. Yine Shelly'ydi. "Başka bir tane daha ister misin?" dedi Hudson'a. Aidan'ı tamamen yok saymıştı.

"Evet," dedi Hudson gülümseyerek. "Teşekkürler, Shel."

"Yalaka," dedi Aidan.

Shelly, Aidan'a uzun uzun baktı. "Hah. Kimyasal yüz temizleyicilerle işin olacağını tahmin etmezdim. Derin sinir bozucu derece mükemmel görünüyor."

Hudson sırıttı. "Az önce yüz maskesi yaptırdı."

Aidan onu öyle ittirdi ki, Hudson neredeyse bar taburesinden düşüyordu.

Hud, Shelly'ye göz kırptı. "Salonda zorlu bir gün geçirdi. Ona da bir bira getirebilir misin?"

"Tabii ki," dedi Shelly sevimli bir tavırla.

"Ve biraya... bir şey yapmayacaksın, değil mi?" dedi Aidan.

Shelly gülümsedi. "Tabii ki hayır."

O-oh. "Yani artık bana kızgın değil misin?"

"Ah, tabii ki kızgınım. Ama bu akşam patron burada."

Başıyla barın sonunda oturan uzun boylu esmer adamı işaret etti. Mason. Aidan ile tarihleri çok eskiye dayanıyordu. Mason çok disiplinli biriydi ve saçmalıklar için fazla toleransı yoktu.

Shelly oradan ayrıldı ve Aidan, Hudson'a döndü. "Ne var ne yok?"

"Yüzünün yeni doğmuş bir bebeğin poposu gibi görünmesi dışında mı?" dedi Hudson sırtarak. "Bazı araştırmalar yaptım."

"Peki neyi araştırdın."

"Jacob."

Jacob sekiz senedir yoktu. Kimse onun neden gittiğini bilmiyordu ya da en azından konuşmuyordu. Hud biliyor-duysa bile, bunu gizli tutmuştu. Ama Jacob liseyi bitirdikten sonra gitmişti. Orduya katılmıştı.

Ve hiçbir zaman geri gelmemiştir.

"Yaralanmış," dedi Hudson. "Almanya'da askeri bir hastanede kalmış ve ardından taburcu edilmiş ama nerede olduğuna dair spesifik bir bilgin yok."

"Yarasının ne kadar kötü olduğu hakkında bir bilgi var mı?" diye sordu Aidan.

"Hayır." Hudson oldukça sessiz duruyordu ve bir anda yumruğunu bara indirince onu duyacak kadar yakın olan herkesi korkuttu. Aidan hariç.

Bir elini Hudson'un koluna koydu ve konuşmak için

yavaşça eğildi, çünkü artık herkes çok sessizdi. "Hey, hadi eve gidelim ve--"

"Hayır. Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Sırf ben kafayı yiyorum diye sakın ve mantıklı ağa-bey rolüne girme," dedi Hudson. "Sakin ve mantıklı olan kişi sen olunca sinirleniyorum. Ve kafayı yediğim falan yok."

"Sen nasıl istersen." Aidan Hud'un kolunu sıktı. "Hadi dostum, gidelim. Bir pizza alırız ve--"

"Tanrım, bana bebek muamelesi yapmana gerek yok. Ben iyiyim."

"İyi misin?" Şu an elli insan sana bakıyor ve birazdan bar tabureleri havada uçuşacak. Arada sırada bu tip şeyleri sevmiyor değilim ama bir süre oldu ve ben bayadır antrenman yapmadım."

Hiç eğlenmiş gibi durmayan Hudson onunla göz göze geldi. "Kurtarılacak birini arıyorsan, belki de bir aynaya bakmalısın."

Aidan duraksadı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sen de benim kadar batmış durumdasın ve bunu biliyorsun."

"Ne konuda?"

"Biz ortanca kardeşleriz."

"Sen ikizsin."

"Beşimizden bahsediyorum, salak. Ama illa teknik detay istiyorsan, ben Jacob'tan yedi dakika önce doğmuşum. Bu beni senin gibi ortanca kardeş yapıyor. Ve bu da birilerini memnun edenlerin biz olmamız gerektiği, düzelticiler olmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Hadi oradan, ben kimseyi memnun etmeye çalış-

manı,” dedi Aidan. “Ya da her şeyi düzeltmeye çalışmam, bu ne demek oluyorsa.”

Hudson gülümsedi. “Ne demek olduğunu da nereye gelmek istediğimi de biliyorsun. Sevdiğin ve önemsendiğin birisi için her şeyi yaparsın. Gray’e babam sayesinde insanın ağzında kötü bir tat bırakan tatil merkezini kurtarmakta yardım edeceksin. Ama bunu Gray için yapacaksın çünkü Gray senin için çok önemli.”

Aidan etrafına bakındı. “Pembe dizi falan mı çekiyoruz? Tüm bu duygu yoğunluğu da nedir?”

Ama Hudson konuşmaya başlamıştı ve susmayacaktı. “Ve Jacob’ın yalnız kalmak istediğini bilsen bile bana onu bulmamda yardım edeceksin çünkü buna *ihtiyacım olduğunu* düşünüyorsun. Bir de Kenna var. O her şeyi batırdığında onu buraya, Cedar Tepesi’ne getirdin ve kız külfet olmaktan korkmasına ve gerçekten öyle olmasına rağmen hiç öyle hissetmesine izin vermedin.”

“Bitirdin mi?” dedi Aidan.

“Hayır. Çünkü bir de en derinlerinde hissettiğin ve seni içten içe yediğini belli etmek istemediğin bir şey var.”

“İşte bu saçmalık,” dedi Aidan bunun doğru olduğunu bilmesine rağmen.

Lily.

Hud başını iki yana salladı. “Saçmalık değil ve sen bunu biliyorsun. Bu yüzden bana bir iyilik yap ve beni kurtarmak istediğin zaman kendinin de ne kadar batmış durumda olduğunu hatırla.”

Aidan öfkesinin yükseldiğini hissetti ama kendisine Hudson’un istediğinin bu olduğunu hatırlattı. Dikkatini dağıtmak. Hudson istediğini alamayacaktı. “Bu seni kurtarmakla ilgili değil. Jacob ile ilgili.” Ya da Hudson ile

birlikte bardakilere eğlence çıkarmadan önce öyleydi. "Onu bulup eve getireceğiz," dedi Aidan.

Hudson'un gözleri öfkeyle kararırken acısını güçlükle gizleyebildi. "Peki getiremezsek?"

"Getireceğiz."

"Ya çok geç kalmışsak?"

"Kalmadık," dedi Aidan ve hesabı ödemek için parasını çıkarırken bunun doğru olması için dua etti.

"Seni hâlâ önümüzdeki hafta yenmek istiyorum," dedi Hudson ayağa kalkerken.

"Ben de," diyerek onu temin etti Aidan.

• • •

Lily ağdalardan, yüz maskelerinden ve saç modellerinden kaçıp ofis, ekip odası ve mutfak görevi gören arka odaya kaçtığına birkaç gün sonrasının öğlen saatleriydi. Gray, Lily'nin istediği yenilemeleri yapmış olmalıydı. Renkleri seçmişlerdi ve yeni raflar da gelecekti. Yeni reyonlar da düzenliyordu ve sandviçini yerken bilgisayar üzerinde onunla biraz daha uğraştı. Ardından telefonuna baktı ve tam olarak sıfır e-posta ile annesinden gelen cevapsız aramayı gördü. Ve panik yaptı. Annesiyle acil bir durum olmadığı sürece ayda bir konuşuyordu. Ve Lily hâlâ ekranda annesinin adını görünce ister istemez bir kalp sızısı duyuyordu.

"Lily!" dedi annesi mutlulukla kızı onu geri arayınca. "Sen misin?"

"Merhaba, anne, evet benim. Sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim. Neden seni ne zaman arasam bunu soruyorsun?"

Lily ürkek bir soluk verdi ve küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

"Lily?"

"Bilmiyorum," dedi Lily en sonunda sakın bir ses tonuyla. "Alışkanlık diyelim."

"Tatlım, on sene geçti," dedi annesi yavaşça. "Buna artık bir son vermelisin. Son vermek kötü bir şey değil."

"Öyle yaptım zaten," dedi Lily. *Yalan.* "Tamamen. Yüzde yüz."

"Yüzde yüz *eksi* yüzde yüz mü demek istiyorsun?"

Lily hafifçe güldü. "Senden bahsedelim, olur mu? Neler yapıyorsun bakalım?"

"Güzel konu değiştiriyorsun. Şu an Güney Afrika'da olduğum için buna izin vereceğim. Burada nezaket göstergesi olacak kızarmış tırtıl ve koyun kafası sunduklarını biliyor muydun?"

"Çok lezzetli." Lily annesindeki farklılıklara hâlâ alışamamıştı. Bir zamanlar, Dona Danville Cedar Tepesi, Colorado'da doğmuş ve yetiştirilmişti. Evlenmiş, iki çocuk sahibi olmuş ve Rose Dağı'nda 7/24 çalışarak bildiği ve sevdiği kasabadan asla ayrılmamıştı.

Ta ki ailesini bir hafta içinde kaybedene kadar.

Lily ve annesi yıllar içinde Lily'nin olanlar hakkında üzölmeye bir son vermesi hususunda birçok kez konuşmuşlardı. Lily ona her zaman öyle yaptığını ve San Diego'da dolu dolu, mutlu bir hayatı olduğunu söylemişti.

Ve çoğu zaman yalanlarına Lily kendisi bile inanmıştı.

Ta ki Cedar Tepesi'ne geri gelene kadar.

Artık gerçeği biliyordu. Geçmiş i unutmamıştı. Onu çok derinlere gömmüş ve kök salmasına izin vermişti. "Seninle konuşmak güzel, anne."

"Ah, tatlım, hem de çok güzel." Lily o sesi duydu ve bir anda kalbi acıdı.

“Anne, sakın ağlama.”

“Sesini duymak öyle güzel ki.” Annesi durakladı. “Sana bir şeyler gönderdim ve umarım bu seni üzmez. Bugün varması gerekiyor ve vardığında şaşırma diye önceden arayıp haber vermek istedim.”

“Ne gönderdin?” dedi Lily.

“Ashley ile birlikte dağda çekilmiş olan çerçeveli bir fotoğrafınızı. Bir de onun en sevdiği şalını. Cedar Tepesi’ndeysen onları isteyebileceğini düşündüm. Birisi vücudunu birisi de içini sıcak tutsun diye. Kalbinin derinliklerinde.”

Boğazı duygu yoğunluğuyla düğümlenen Lily hemen cevap veremedi. Şalı biliyordu, Ashley’nin son doğum günü olan 17. doğum gününde ona kendisi hediye etmişti. “Bu çok hoş, anne,” dedi en sonunda. “İkisini de çok seveceğim, teşekkür ederim.”

“Sadece bana bir iyilik yap,” dedi annesi. “Bana artık evde olduğuna göre, oradan kendini affetmeden ayrılma-yacağına söz ver.”

Lily gözlerini kapattı. “Anne—”

“Söz ver, Lily. Yoksa sana yemin ediyorum en yakın uçağa atlar gelirim. Yakandan da düşmem.”

Lily güldü. “Yakamdan düşmez misin?”

“Evet. Şimdiki çocuklar öyle demiyor mu?”

Lily başını iki yana salladı. “Tamam, sen kazandın. Ama anne..?”

“Evet?”

“MTV izlemeye bir son ver.”

Lily telefonu kapattığında gülümsüyordu ve bir şekerleme kucağına düştüğünde de gülümsemeye devam etti.

Jonathan atmıştı. “Mutlu görüldüğünü görmek güzel.”

Lily şekerlemeyi aldı ve ağzının sulandığını hissetti. “Rüşvet mi veriyorsun?”

“Beni çok iyi tanıyorsun.” Jonathan resepsiyon kısmını işaret etti. “Sana bir müşteri paslıyorum.”

“Sorun değil.” Şekerlemeden bir ısırık aldı. “Tanrım, bu çok güzel. Eski çalıştığım yerde bunlar şeytan işi kabul ediliyordu ve yasaktı. Kaybettiğim zamanı o kadar çok kapatmışım ki bu sabah elbisem dar geldi.”

“Eski işin de eski patronun da berbat,” dedi Jonathan. Doğruydu.

“Lily?”

“Evet?”

“O elbisenin içinde çekici görünüyorsun.”

“Lily şekerlemesini bitirdi ve resepsiyona gitti. Onu on altı yaşındaki kankalar Danielle ve Chelsea bekliyordu. Bir dans yarışması için ortak bir saç modeli istiyorlardı. Lily birini Rosa da diğerini aldı.

“Dans olayı kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Lily kızların ikisinin de saçını yıkandıktan sonra. Kızlar yan yana oturuyorlardı. “Yanınızda birileri geliyor mu?”

“Damsız olacak,” dedi Chelsea. Uzun boylu ve daha konuşkan olan kızdı. “Ama orada birisiyle buluşacağım.”

“Ben de,” dedi Danielle, Lily saçını yapmaya başladığında. Kızın gülüşüyle gamzeleri ve bela potansiyeli ortaya çıkıyordu.

Rosa’nın yanındaki Chelsea gözlerini kıstı. “Kim? Kiminle buluşacaksın?”

“Söylemeyeceğime söz verdim.”

“Neden?” dedi Chelsea. “Ben senin en yakın arkadaşım. Söylemek zorundasın, kurallar böyle.”

“Söyleyemem,” dedi Danielle. “Trevor kimse kıskan-

masın diye kimseye söylemememi istedi.” Kız elini ağzına götürdü.

Chelsea, Rosa’nın ellerini saçından çekti ve ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı. “Trevor mı? Trevor ile mi buluşacaksın? Sen?”

Şimdi gözlerini kısıan Danielle olmuştu. “Bu da ne demek oluyor? Onun için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Yanından bile geçemezsin,” dedi Chelsea. “Ve bu akşam o benimle geliyor. O yüzden geri bas canım. Çizburgerleri de geri bastırmak isteyebilirsin. Söyleyeyim dedim.”

Danielle de ayağa kalktı. “Kim beni geri bastıracakmış seni zayıf şıllık?”

İşte o anda birbirlerine girdiler ve kediler gibi yerde yuvarlanmaya başladılar.

Rosa ağzı açık bir şekilde orada kaldı. Jonathan özel müşteri odasından koşarak geldi. Parmağıyla Lily’yi gösterdi.

Lily mesajı aldı. Bu durumu hallet. Saç yıkama bölümünden küçük tası aldı ve iki kızı da ıslattı. Yöntem işe yaramıştı.

Gittiklerinde ve etraf temizlenmesi gerektiğinde Jonathan başını iki yana salladı. “Bu yaratıcılığın için sana zam yapmalıyım.”

“Kesinlikle,” dedi Lily. Çok heyecanlanmamıştı tabii. Jonathan para konusunda çok sıkıydı.

Bir sonraki müşterisi otuzlu yaşlarında, iri yarı, sakallı bir adamdı. Tıraş olmak istedi.

Lily çalılık gibi olan sakalı düzeltmek için makasını aldı ama adam onu durdurdu.

“Kafamdan bahsediyorum,” dedi.

Lily adamın sıkı ve güzel saçlarına baktı. "Emin misiniz?"

Adam başını salladı. "Evet."

"Ama..."

"Karım kanser oldu," dedi adam elini yüzüne götürürken. "O yüzden evet, eminim," dedi. "Hepsi gitsin."

Sonrasında ödemesini yapmak istedi ama Lily ondan ödeme almadı.

Adam gittiğinde ise Jonathan kollarını bağdaştırmış şekilde yanına geldi.

"Endişelenme," dedi Lily. "Kendim ödeyeceğim."

Jonathan uzun uzun baktı. "Sen mükemmel birisin, bunu biliyorsun. değil mi? Ve bunu kendin de ödemeyeceksin. Ben hallederim. Konu kanserse, her şey anlaşılabilir. Her zaman."

Lily saat altı gibi salondan ayrıldı. Uzun bir gün olmuştu. Aidan hakkında düşünürken daha da uzamıştı. *Bu konuşma daha bitmedi*, demişti. Ardından annesiyle konuşmuştu.

Kendini affet.

Bana söz ver.

Lily arabasına bindi ve eve gitmek yerine yürüyüş yollarının yanına park etti. Derin bir nefes alıp aynada kendine baktı. "İyisin," dedi kendine.

Yansıması ise pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Sadece Ashley'yi hissetmeye ihtiyacın var," dedi bu teoriyi yüksek sesle kontrol ederek.

Gerçek buydu. Kardeşini hissetmeye ihtiyacı vardı. Yalnız problem hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor olmasıydı. Arabanın içinden önce etrafta güvenlik kamerası olup olmadığına baktı. Hiçbir şey görmeyince üstündekileri çı-

karıp şortu ve spor sutyenini taktı ve arka koltuğundaki çantada tişört ile koşu ayakkabısı aradı.

Kasabaya ilk geldiği gün mola vermek için durduğu yere kadar geldi. Derin bir nefes aldı ve telefonuna baktı.

Hiç cevapsız arama yoktu. Bir arama kurtarmacıdan da mesaj falan gelmemişti...

Lily içini çekti. Su ve yiyeceği olmadan ileri gitmemesi gerektiğini biliyordu. Biraz dengesiz ve dağınık olabiliyordu ama aptal değildi.

Yarım kilometre daha yürüyüp bir kayanın üzerine oturup manzaraya baktı. Eğer takımları yanında olsaydı birkaç seçeneği olurdu. Geri kalan yolu yürüyebilirdi ya da bir kilo metre daha yürüyüp dik alana çıkabilirdi. Ya da nehrin yakınında serbest tırmanış yapabilirdi.

Lily uzun zaman önce hepsini yapmıştı.

Ama onu çeken şey uçurumdu. Kıyıya kadar yürüyüp aşağı baktı.

Keskin dağ yamaçları ve onları kaplayan orman örtüsü ve göz alabildiğine uzanan nehirler vardı. Orası Ashley'nin öldüğü yer değildi. Orası yarım kilometre kadar ilerideydi. Ama manzara aynıydı. Hatta bulunduğu yerden Ashley'nin tırmanış yaptığı ve ölümün kollarına düştüğü yeri görebiliyordu.

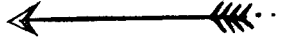
Lily büyük yarığa baktı. Ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Güzelce paketlenmiş bir af mı? Kardeşinin hayatı mı?

Uçuruma ve aşağısındaki nehre baktığında hiçbir şey bulamadı, tek duyduğu sessiz bir meydan okumaydı.

Tırman...

"Bir dahaki sefere," dedi Lily.

← 17. BÖLÜM →...

Eagle Arazisi'ndeki iki günlük yangının ardından, Aidan mesaisinin bitmesiyle istasyondan çıktı ve parlak güneşe gözlerini kırttı.

Telefonunu açtı ve geleneksel mesaj seslerini duydu. Bir mesaj madde etkisindeyken araç kurtarma suçuyla ilgili mahkemeye giden Lenny'dendi. Aidan ona işinin her halükarda onu bekleyeceğini, o konuda endişelenmemesi gerektiğini yazdığı bir cevap gönderdi. Ama Lenny "Her neyse," yazan bir mesajla cevap verdiğinde Aidan başını iki yana salladı.

O anda buna harcayacak enerjisi yoktu.

Birisi korna çaldı ve Aidan başını çevirdiğinde Gray'in tatil merkezine ait arabalardan biriyle onu beklediğini gördü.

Aidan ona doğru ilerleyince Gray camını indirdi. "Kenna lanet bir mülakat için senin kamyoneti aldı, bu yüzden bugünkü şoförün benim."

"Kenna tatil merkezi için ne yapabilir çözmelisin adamın," dedi Aidan. "Ve bunu çabuk yapmalısın."

"Evet. Ama ne yapmak istediğini sorduğumda, sadece omuzlarını silkiyor. Dünyaya karşı öfkeli yirmi dört yaşında bir kızı bekleyip sene boyunca açık kalan bir pozisyonum yok maalesef."

Evet. Aidan bunu biliyordu. Çantasını arka koltuğa attıktan sonra koltuğa oturup başını yasladı.

“Kahve senin için,” dedi Gray dumanı tüten bardağı işaret ederek.

Aidan bardağa uzandı, bir yudum aldı ve Gray’e bakarak gözlerini kıstı. “Şeker ve süt?”

“Sen kahveni öyle sevmiyor musun?”

“Evet ama ne zamandan beri bunu umursuyorsun?”

Gray cevap vermeden hareket etti. Kahretsin. Aidan bardağı bıraktı. “Ne oldu?”

“Bir şey olduğunu söyleyen mi oldu?” dedi Gray U dönüşü yaparken.

“Ne zaman bana iyi davransan, bir nedeni oluyor.”

Gray derin bir soluk verdi ve Aidan’ın kötü hisleri derinleşti. “Annem mi?”

“Hayır, annem iyi.”

Aidan ona sabırsızlıkla baktı.

“Babam,” dedi Gray. “Nihayet Hudson’un bazı mesajlarını görmüş ama onun yerine beni aramış.”

Aidan o anda öfkelenerek kardeşine baktı. “Seni neden aramış?”

“Çünkü kendisi Hudson ve Jacob’un varlığını kabul etmek istemeyen bir pislik.”

“Bu nasıl bir saçmalık?”

“Evet, katılıyorum ama bu beni aradığı gerçeğini değiştirmiyor. Neden geri gelmediğini ve hiç gelmeyeceğini söylemek istemiş.”

Aidan rahatladığını belli etmedi ama o an oturur halde olduğu için mutluydu.

“Neden gelmediğini bilmek istemiyor musun?” dedi Gray.

“Bizden uzak durduğu müddetçe umurumda değil.”

Gray ona öyle bir bakış attı ki Aidan daha da kötü hissetmeye başladı.

“Yani geri gelmemesinin ve ailemizin bir parçası olmak istemeyişinin nedeninin sen olması umurunda değil mi diyorsun?”

“Kenara çek.”

“Ben-”

“Kenara çek dedim.”

Gray aracı yolun kenarına çekti. İlerisi göz alabildiğine yol ve ağaçlardan oluşuyordu. Kilometrelerce ağaç. Aidan araçtan çıktı ve yürümeye başladı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi Gray arkasından.

Aidan yürümeye devam etti.

“Lanet olsun.” Ardından Gray onun peşinden koşmaya başladı.

“Bana söylemeliydin,” dedi Gray nefes nefese. “Geçmişte yaşananları.”

Aidan başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti. Hayır, neler olduğunu Gray’e söyleyemezdi. Şimdi de bu konuda konuşmayacaklardı.

Ama Gray en sonunda ona yetişti ve kolundan tutarak kendine çevirdi. “Bana onu yakaladığını söyledi,” dedi. Gözlerindeki bakışlar sertti. “Ve ondan sonra olanları da anlattı.”

Aidan bundan şüpheliydi. “Hayır. Sana anlatmamıştır.”

“Tatil merkezindeki asistanla oynasırken onu yakalamışsın. Kaçmaya çalışmışsın ama seni bırakmamış.” Gray’in sesi artık kısıktı ve bu tehlike habercisiydi. Gerçekten sinirli olduğunu belli ediyordu. “Söylediğine göre çok sinirlenmiş ve seni öldüresiye dövmüş. Sonra da bir sürü içki içip sızmış, uyandığında da sen yokmuşsun.”

Aidan başını geri atıp gökyüzüne baktı. Masmaviydi.

O kadar parlaktı ki gözlerini acıttı. Aidan gökyüzüne bakmaya devam etti.

“Seni öldüresiye dövdü mü?” dedi Gray hüzünlü bir şekilde.

Sadece bir tane bulut vardı. Beyaz, pamuk gibi, fil şeklinde tembel tembel gökte süzülen bir bulut.

Aidan göğü işaret etti. “Sen de bir fil görüyor musun?”

Gray derin bir soluk verdi. “Seni aramış,” dedi. “Evde annemle birlikte bulmuş. Ona her şeyi anlattığını düşünmüş ama ben seni ondan daha iyi tanıyorum. Sen her şeyi kendine saklamıştın.”

Aidan gözlerini kapattı. Suçluluk duygusu onu öylesine boğuyordu ki nefes alamadı.

“Ama görünüşe göre annem her şeyi çözmüş,” dedi Gray. “Ve o zaman babama bir tavayla saldırmış. Gerisi de hikâye işte. Ama Aidan, ben tüm bu zaman boyunca, senin o gece orada olduğunu hiç bilmiyordum.” Durakladı ve tekrar konuştu. “Bana söylemeliydin.”

“Hayır,” dedi Aidan gözleri hâlâ kapalıyken.

“Hayır mı? Bu ne demek oluyor? Sana vurdu, seni incitti. Ben de ona—”

Aidan gözlerini açıp ona baktı. “Hayır derken, hayır her şeyi kendime saklamadım, demek istedim.” Utanç sanki boğazına cam kırıkları diziliyken konuşmaya çalışır gibi canını yaktı. “Anneme söyledim. Bana yaptıklarını değil, bunu anlatmadım ama aldatma olayını söyledim. Babamın beni tehdit etmiş olmasına ve eğer gördüklerimi söylersem bunun annemi öldüreceğini söylemiş olmasına rağmen anlattım. Onu o anda orada terk etmesini istedim ve o...” Başını iki yana salladı. “Yaralarımı bir beyzbol

şapkası ve hırkayla kapattım. Annem onları çıkardı ve gözümün morardığını gördü. Kaburgalarım da... çok iyi değildi. İşte annem *o zaman* babama saldırdı.”

“Güzel,” dedi Gray.

“Anlamıyor musun?” dedi Aidan. “İncinmesi benim suçum, tutuklanması benim suçum. Hepsinin suçlusu benim.”

“Dalga mı geçiyorsun? Sen daha çocuktun, Aidan—”

“Önemli değil, onu korumalıydım,” dedi. “Bizi korumalıydım.”

“Hayır,” dedi Gray nadiren gösterdiği duygulu ses tonuyla. “Beni dinle, A. Bizi *babam* korumalıydı. Ve başarısız olduğunda da annem—”

“Onu suçlama.”

“Suçlamıyorum,” dedi Gray başını sallayarak. “Bu hiçbir çocuğun içinde kalmaması gereken berbat bir durum. Aslında ilk başta babamın bunu düzeltmesi gerektiğini düşünmüştüm ama şimdi—”

“Buraya gelemez. Annem iyi, mutlu. Eğer gelirse—”

“Gelmeyecek,” dedi Gray net bir şekilde. “Gelirse, onu öldüreceğim.”

“Tatil merkezi artık bizim. Onu kurtaracağız. Babam kazanmayacak, Gray.” Uzaklaşmaya başlamıştı ki Gray onu yakalayıp kendine çekti.

“Bir şey daha,” dedi. “O zaman geri dönüp seni koruyabilmek için her şeyi verirdim. Ben senin ağabeyinim.”

“Ben seni tek başıma alt edebilirim. Korunmaya ihtiyacım yok.”

“Ne yazık,” dedi Gray. “Buradayım ve arkadayım. Hep de olacağım. Anladın mı?”

Aidan, Gray’in ciddi gözlerine baktı ve başını salladı.

“Güzel,” dedi Gray. “Bunu da her şeyi yaptığımız gibi yapacağız. O olmadan.”

Aidan rahatlıktan olduğu yere çökecek oldu. “Teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme. Biz bir aileyiz. Bu arada yeri gelmişken, sadece benim için buralarda takıldığını biliyorum.”

Bu tüm yorgunluğun üzerine konuşulabilecek bir konu değildi. “Ayrıca Penny’nin sana nasıl patronluk tasladığını görmek için,” dedi ortamı şenlendirmeye çalışarak.

Gray başını eğip hafifçe güldü ve ardından Aidan’a baktı. “Sadece öyle yapmak zorundaymışsın gibi hissettiğin için kalmanı istemiyorum.”

“Öyle bir şey yok,” dedi Aidan. “Ben senin için kalıyorum. Ve annem için. Hud ve Kenna için. Hepiniz benim için önemlisiniz. Bize inandığım için kalıyorum. Buraya ait insanlarız. Birlikte olmalıyız.”

Gray ona doğru bir adım attı, ona sarılmak istediği belliydi ama Aidan elini kardeşinin göğsüne koydu. “Hud ile ikinizdeki bu duygusallaşmalar neyin nesi?”

“Biraz uyum sağla,” diyerek ona sarıldı Gray. Ardından onu havaya kaldırdı ve çocukken yaptıkları gibi onu havada sallayarak en azından o kadar güçlü olduğunu kanıtlamış oldu.

Aidan iç çekti. “Yolun kenarındayız,” dedi gürleyerek. “Bizi herkes görebilir.”

Gray gülerek kollarını sıkılaştırdı ve onu bırakmadı ama nihayetinde birbirlerinden uzaklaştılar.

Birkaç dakika sonra tekrar yoldaydılar ama artık sessizlikleri çok daha huzurluydu.

“Bir yılımız var,” dedi Gray. “Ve biz Kincaidlerin kendimizi kurtarmaktan daha iyi yaptığı hiçbir şey yok.”

Aidan başını salladı ve bunun doğru olmasını umdu. Ama bunun üzerinde düşünemeyecek kadar yorgundu. Başını yaslayıp gözlerini kapattı ve gözlerini açtığı anda Gray evlerinin önünde Penny’nin aracının arkasına park ediyordu. “Eve ve iyi bir kadının yanına gelmek gibisi yok.”

Dışarı çıktılar ve Aidan binaya bakarak, Lily’yi yatağında onu beklerken bulmak için yüzde birlik bir şansını diledi. “Sen çok şanslı bir pisliksin. Penny’i daha lisedeyken ve hâlâ düzgün görünümlüken kendine aşık etmiştin.”

Gray güldü. “Ben ne adar şanslı olduğumu biliyorum. Özellikle de o zamanlar ne kadar aptal olduğumu düşünürsek.”

“O zamanlar mı?” dedi Aidan.

Gray kolunu Aidan’ın boynuna sararak sıktı.

Aidan, Gray’i ittirdi ve kardeşinin merdivenlerden çıkarken takılmasına neden oldu.

Ardından birlikte binaya girdiler ve kendi yollarına gittiler. Aidan Hud ile paylaştığı eve girerken açlık ve yorgunluktan ölüyordu. Bir sürü yumurta ve dağ gibi bir Fransız tostuyla birlikte yatağında Lily’yi de içeren bir kahvaltı istiyordu.

Çıplak ve istekli olmalıydı.

Ama bunların hiçbiri onu beklemiyordu. Buzdolabını açtığı anda telefonu çaldı.

“Sorun var,” dedi Hudson.

Aidan gözlerini kapattı. “Daha şimdi eve geldim ve üç saat uyku uyudum. Kendi sorunlarını kendin çöz.”

“Şu an Gray’in masasındaım ve monitörü izliyorum. Lily Ölü Adamın Uçurumu’nda bir kayanın üstünde oturuyor.”

“Kahretsin,” dedi Aidan.

“Oraya gideyim mi?”

“Hayır.” Aidan elini saçma götürdü. “Ben hallederim.”

Tepeye çıktıktan sonra geri kalan yolu koştu. Yedi dakikadan az sürede yolun başına gelmişti. Lily’yi aramaya çalıştı. Telefon direkt telesekretere çıkıyordu. Derin bir soluk verdikten sonra yola koyuldu. Bunu sık sık yapmıyordu. Kışın bu tepenin her yerinde kayak yapıyordu ama yazın buraya gelirse ya birisini kurtarmak ya da yangınla savaşmak için oluyordu.

Lily’nin aşağı indiğini duyduğunda yolu yarılamıştı. Bir sonraki köşede ise neredeyse çarpışıyorlardı.

Hayatı için koşuyormuş gibiydi.

İkisini de aşağı uçurmaması için Aidan onu kolundan tuttu ve sabitledi.

Lily soluk soluğaydı. Terle ıslanmış yüzünü kaldırıp ona baktı. “Burada ne işin var?”

“Önce sen söyle,” dedi Aidan.

Lily geri çekildi ve yutkundu. “Koşuyorum.”

“Nereye?”

Lily bir an ona baktı ve ardından güldü. Eğilip ellerini dizine koydu ve Aidan onun pürüzsüz, göz kamaştırıcı tenini ve ağız sulandıran kıvrımlarını ortaya çıkaran tişört ve şortuna baktı.

Lily nihayet dik pozisyona geçti.

“Neyin bu kadar komik olduğunu söylemek ister misin?” diye sordu.

“Sen. Sadece bir şey beni kovalıyorsa koşarım gibi düşünüyorsun.” Gülümsedi. “Geçen ayı duygularımı yiyerek geçirdim. Koşmamın tek nedeni o kalorileri yakmak.”

“Ah,” dedi Aidan rahatlayarak. “Ben sandım ki—”

“Kurtarılmam gerektiğini mi sandın?”

“Şey... evet,” dedi Aidan çenesini okşayarak. Lily’nin yıkılıp yıkılmayacağını görmek için dikkatle izledi.

Bundan daha iyisini düşünebilmeliydi.

Gülümsemesi yok olan Lily başını iki yana salladı. “Kurtarılmaya ihtiyacım yok.” Ardından dudağını ısırıldı. “Tamam, yılan ve tekerlek konuları dışında kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

“Evet,” dedi Aidan. “Yok. Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Bazı şeyleri çok derinlere gömüyorsun. Ben de o konuda bir iki şey biliyorum ve bu asla iyi bir şekilde sona ermiyor. Bunu söyleyebilirim.”

“Peki neyi gömdüğümü düşünüyorsun?” diye sordu Lily.

“Hemen hemen her şeyi... benim için olan duyguların da dahil,” dedi Aidan.

Lily ona baktı. Aidan, Lily’nin gülmesini ve inkâr etmesini ya da kelimeleri aynen iade etmesini bekledi ama ikisini de yapmadı.

“Bu benim savaşım,” dedi Lily. “Tek başıma savaşıcağım.”

Bu Aidan için yabancı bir konseptti çünkü Aidan asla yalnız kalmıyordu. Kardeşleri hep dibindeydi. “Ama yalnız değilsin ki.”

“Bu konuda yalnız olmalıyım,” dedi inatla.

En sonuna kadar bağımsız olacaktı. Kimseden yardım veya destek beklemiyordu, özellikle de Aidan’dan. “Lily, çok uzun zamandır tek başınaydım, ama artık—”

“Geçmiş geçmişte kaldı. Şimdi burada hiçbir önemi yok.”

“Eğer bu doğru olsaydı, bana öfkeli olmazdın,” dedi Aidan.

Lily kollarım göğsünde bağladı. “Ben sana öfkeli değilim ki.”

“Bundan emin misin?”

Lily bakışlarını başka yere çevirmeden ona yalnızca bir an bakabildi.

“Bunun derinliklerine ineceğiz,” dedi Aidan.

“Ah, tanrım,” diye karşılık verdi Lily. “Kulağa eğlenceli geliyor.” Ardından tek başına yoldan aşağı koşmaya başladı.

← 18. BÖLÜM →...

Lily o gece Aidan'ın söylediklerini düşünürken hiç iyi uyuyamadı. Ona öfkeli olduğunu fark etti. Ama Ashley yüzünden değildi. Kız kardeşinin ona âşık olması Aidan'ın suçu değildi. Hayır. Lily ona öfkeliydi çünkü Aidan hiç uğraşmadan yine kendini istettirmeyi başarmıştı.

Bu da onun suçu değil, dedi beyninin küçük bir kısmı.

Ve Lily umursamadı. Onu istiyordu, hem de çok... Ve mantıklı olsun olmasın, bu onu sinirlendiriyordu. Cedar Tepesi'ne geri dönmüş olmak zordu. Dağda olmak daha da zordu. Ama Lily bunlar üzerinde çalışıyordu.

Ama Aidan'a âşık olmak ve gecenin bir yarısı burada kalmayı düşünüyor olmak? Çılgınlıktı.

Ve şimdi bir yerlere varıyordu, bunu kabul etmesi gerekiyordu. Öfkesi gerçek hisleri için bir örtüydü; korkuyordu. Kendisi için korkuyordu çünkü birisine ihtiyaç duymak ya da birisini istemek konusunda çok iyi değildi ve bu onu kırılgan yapıyordu. Kırılgan olmaktan nefret ediyordu.

Ve her türlü yalnız olmak, bağımsız olmak onun daha çok işine yarıyordu.

Ama korktuğu tek şey bu değildi. Aidan için de korkuyordu. Lily'nin ailesinin yarısını alan o dağa çıkmak Aidan'ın işiydi ve başkalarını kurtarmak için en kötü, en tehlikeli durumlarda kendi hayatını riske atıyordu. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Tüm gün boyunca çalıştı ve yorgun bir şekilde eve geldiğinde evinin buzdolabı gibi olduğunu fark etti.

Pencereleri açık bırakmıştı.

Derin bir soluk verdikten sonra annesinin gönderdiği tatlı küçük çerçeveli fotoğrafa baktı. Ashley gülümsüyordu.

“Dur tahmin edeyim, çünkü artık odun toplaman gerekmiyor,” dedi Lily fotoğrafla birlikte gelen bebek mavisî şalı alarak. Boynuna sardı ve sanki yukarıdan gelen bir sarılmaymış gibi yumuşacık hissetti. Lily, Ashley’nin o şalı en son taktığı zamanı hatırlayarak yüzünü kumaşa gömdü. Bisiklet üstündeydiler ve tabii ki yarışıyorlardı. Ashley öndeydi ve arkasını dönüp Lily’ye gülerken şalı arkadan sallanıyordu.

Lily anılarda kaybolarak uzun zaman orada durdu. Bir süre sonra parmaklarını hissetme ihtiyacıyla terliklerini çıkardı ve ayaklarını botlarına sokarak odunların yanma indi.

Orada durdu ve herhangi bir yılan varsa kaçırmak için öylece baktı.

Bir araba gelip durdu. Penceresi aşağı indi.

Bu Penny idi. Çok güzeldi ve Lily onu tam olarak tanıyor olmasa bile onun Gray’in karısı olduğunu biliyordu.

“Uzun zamandır görüşemedik,” dedi Lily’ye. “Güzel görünüyorsun.”

İkisi de Lily’nin güzel yazlık elbisesi ve Ugg botlarına baktılar. “Bazı yerlerim donuyor. Geceleri burada, Timbuktu’da havanın ne kadar soğuduğunu unutmuşum.”

“Evet,” dedi Penny. “Ama buralar çok güzel olduğu için bunu affediyorum.”

“Bu konuda çabalıyorum.”

Penny’nin gülümsemesi soldu. “Sen iyi misin?”

“Tabii.”

“Kibar olmak için sormuyorum,” dedi Penny. “Gerçekten bilmek istiyorum. Burada olmak konusunda iyi hissediyor musun? Zor olsa gerek, öyle düşünüyorum. Bunu yapmak on seneni aldığına göre.”

Lily iç geçirdi. “Evet. İletişimde kalmadığım için üzgünüm.”

“Özre gerek yok. Salonda bazı değişiklikler yapıyor-muşsun. Aidan’a uyguladığın o yüz maskesi yüzünü bir bebeğin poposundan daha pürüzsüz yaptı. Ben gelirim benim yüzüm için de aynısını yapabilir misin?”

“Kesinlikle,” dedi Lily.

“Ve belki yüzüme büyünlü uygularken bana kayınbira-derimle aranızda neler olup bittiğini de anlatırsın,” dedi Penny rahat bir ses tonuyla.

Lily rahat davranmaya çalıştı. “Bir şey olmadığı için bunu anlatmam uzun sürmeyecektir.”

Penny bir an ona baktıktan sonra gülümsedi. “Bugün-lerde nasıl para kazandığımı biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bir sigorta şirketi için dedektiflik yapıyorum ve bu, insanları okumak konusunda ustalık gerektiriyor. Bu yüz-den iki dakika içinde bana iki yalan söylediğini biliyo-rum.”

“Ben...” Lily ağırlığını verdiği bacağını değiştirdi. “Tam olarak iki yalan değil.”

“İlk yalan,” dedi Penny parmağını kaldırıp. “İyi de-ğilsin. Ve ikincisi...” Diğer parmağını da ekledi. “Aidan ile aranızda herhangi bir şey olmadığı. Bir çeşit ilişki var ama ne olduğunu bilmiyorum.”

Lily güldü. “Sen de iyi biliyorsun ki Aidan ilişkilere pek meraklı değil.”

“O konuda yanılıyorsun,” dedi Penny. “Hayatında-ki insanlara çok bağlıdır ve onları kemiğini koruyan bir köpek gibi korur.” Bunu sindirmesini bekledi. “Şimdi gitmem lazım ama bu hafta salona uğrayacağım. Belki sonrasında bir şeyler içer ve Kincaidlerin bizi nasıl çıldırttığını konuşuruz.”

“Sen onlardan biriyle evlisin,” dedi Lily.

“Bu da beni bu konuda uzman yapıyor...”

Lily güldü ve Penny oradan uzaklaştığında odunlara yöneldi. İhtiyacı olan iki ya da üç odundu. Bu, evi idare edecek kadar ısıtırdı. Dikkatlice odunlarını seçti ve bir önceki yağıştan dolayı nasıl ağırlaştıklarını görünce şaşırdı. Belki de daha az kurabiye yemeli ve daha fazla ağırlık kaldırmalıydı.

Odunları kollarına dizdi ve yukarı çıktı. En tepede odunlarından bir şey düştü ve ayağının üzerinden hızla hareket edip kayboldu.

Lily çılgılık attı, bir adım geri gitti ve—
Merdivenlerden sırt üstü düştü.

Odunlar da onunla birlikte düştü ve merdivenlere çarpıp ses çıkartarak, ağır çekimde ilerleyen düşüşünü fazla gürültülü bir hale getirdi.

En dibe düştüğünde ise öylece kaldı.

Öyle bir sessizlik oldu ki tek duyduğu kendi kalp atışlarıydı. Ardından—

“Kıpırdama!” Görüş açısına bir yüz girdi. Lenny. “Tanrım, sen iyi misin?” diye sordu.

“Buraya saçını kestirmek için mi geldin?” dedi Lily kafası karışmış bir şekilde.

“Hayır, seninle aynı binada oturuyorum,” dedi Lenny. “İyi misin?”

Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir fikri yoktu. Gururu da kalçası gibi ikiye ayrılmıştı. Oturmaya çalıştı ama Lenny onu durdurdu. "Bekle," dedi. "Kendine biraz zaman ver. Kötü bir düşüştü."

Lily inledi. *Harika.*

"Bir yerin kırılmış gibi hissediyor musun?"

"Hayır." Lily bunun bir yalan olmasını önemsemiyordu. Ayağa kalkmak ve hiçbir görgü tanığına görünmeden gitmek istiyordu. Lenny'nin ellerini iterek oturdu ve kendine baktı.

Kirliydi ama çok az kan vardı. Kendilerini çoktan belli eden bazı acılar ve ağrılarla ayağa kalktı.

"Hey, bekle," dedi Lenny. "Hareket etmemen gerek. Boynunu kırdıysan kafan yerinden çıkabilir."

Lily ona uzunca baktı.

"Bunu daha önce CSI dizisinde görmüştüm," dedi.

"Boynumu kırmadım."

"Ben yardım çağırayım."

"Gerçekten, buna hiç gerek yok. Ben gayet iyiyim." Tamamen ölmediysem öyleyimdir herhalde. Ona el salladı ve Lenny onu izlerken topallamamaya ve düşmemeye özen göstererek evine gitti.

Kendi evinin mahremiyetindeyken topallayarak yatağına ilerledi.

Dizleri ve avuçları yara içindeydi ve kalçasının da aynı kaderi paylaştığını düşünüyordu ama bakmaya hazır değildi. Hayır. Yatağa gidecek ve gün bitene kadar orada kalacaktı. Belki yarın da öyle yapardı. Kıyafetlerini çıkardı ve bol bir tişört giydi.

Tam örtülerin altına girmişti ki ön kapısının açıldığını duydu. Normalde sıçrar ve yatağının altından beyzbol

sopasını kapıp salona giderek birkaç kung fu numarası sergilerdi.

Ama o an çok canı yanıyordu.

O da süper kadını oynamak yerine örtüleri kafasının üzerine çekerek görünmez olmaya karar verdi. Örtüleri çekildiğinde hâlâ orada duruyor ve kendi korku filmi sahnesinde star olmamayı umuyordu.

Çıglık atarak bir gözünü açtı.

Gelen Freddy Krueger değildi.

Gelen Aidan'dı ve keskin bakışlarını onun vücudunda gezdiriyordu.

Ve göğüs uçları soğuktan sertleşememişti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu kendini yukarı çekerek –ki bu hareket kolunda bir yangın oluşmasına neden oldu. Lily nefesini tutarak kendini yeniden yatağa bıraktı.

Aidan yatağa eğildi ve iki elini onun iki tarafına koyarak başarılı bir şekilde orada hapsetti.

“Hey,” dedi Lily gözlerindeki yaşları görmezden gelerek.

Aidan da görmezden gelmişti ve bu iyi bir şeydi.

“Lenny aradı,” dedi. “Bana senin bir şeye ihtiya–”

“Neye ihtiyaç duyacağım? Kurtarılmaya mı?” Sahte bir şekilde güldü. Bir yanı hâlâ kurtarıcı olmaya çalışmasından büyülenirken diğer yanı ona öfkelenmişti ve bu hisler gözyaşlarını yok etmişti. “San Diego’dayken bir merdivenden düşüp ölerek orada bir sene boyunca yatsam kimse fark etmezdi.”

“San Diego’da değilsin,” dedi Aidan.

“Ciddi olamazsın.” Lily iç geçirdi. “Buranın ne kadar küçük bir yer olduğunu yeni yeni hatırlıyorum.”

“Kabul et, aslında sadece beni özledin. Ama ilgimi

çekmek için bu kadar uğraşmana gerek yok bebeğim, il-
gim zaten senin.”

Lily gözlerini devirdi. “Öğrendiğim iyi oldu.”

“Nasıl düştün?” diye sordu Aidan.

“Sırt üstü ve sert,” dedi Lily ama bir tavşan tarafın-
dan korkutulduğunu kabul etmeyecekti. Hem de *bebek* bir
tavşan.

“Çok bilmiş.” Aidan onu incelemeye başladı. Yani elle-
rini onun her yerinde gezdiriyordu. “Kanaman var,” dedi.

“Personel dairenizin yatağı için yeni örtüler alırım.”

“Kes sesini.” El bileğini görünce kaşlarını çattı ve
ayak bileğinde de bir sorun gördü. Tam bu esnada Lily
tişörtünün gerekli her yeri örtmesi için çaba gösterdi.

Ardından Aidan tişörtü işaret etti. “Kaybet şunu.”

“Kıçımı ye.”

“Daha sonra,” dedi Aidan. “Kaburgalarını görmek is-
tiyorum.”

“Ayağımı bir tarafına sokmama ne dersin?”

Göz göze geldiler ve Aidan’ın inatçılığı üzerindeydi.

“Ya ben ya da doktor, Lily.”

Bunu da yapacağından Lily’nin şüphesi yoktu. İhtiyaç
duyduğu takdirde onu çığlıklar içinde oradan çıkarırdı.
Lily de iç çekerek dikkatli bir şekilde tişörtü göğüslerinin
altına kadar çekti. “Gördün mü? İyiyim işte—”

Aidan ellerini kaburgaları üzerinde hafifçe dokunarak
gezdirdiğinde lafını yarıda kesti.

“Ezilmiş ama kırıldığını sanmıyorum,” dedi sessiz ve
sakin bir ses tonuyla. “Arkanı dön.”

Lily güldü. “Evet, bu asla olmaya—”

Aidan onu çevirdi ve elini beline koyarak onu olduğu
yere sabitledi.

Lily onunla savaşmaya kalktı ama Aidan yine bir yerlere dokunarak nefesini kesti.

“Buralar da ezilmiş,” dedi.

“Üstüne düştüğüm yer orası. Merak etme, pamukla doldurmuştum.”

“Eminim,” dedi Aidan ellerini çekerken.

Lily yataktan sıçradı, tişörtünü eşofmanının içine soktu ve hızlı hareketleri nedeniyle mız mızlanmamak için dudaklarını sıktı. “Tamam, teşekkür ederim. Çıkarken kapıyı kilitlemeyi—”

“Kafanı vurup bilincini kaybettiğın bir an oldu mu?”

“Hayır!” Onun yardımını istemiyordu. Onun kibar dokunuşlarıyla alaşağı olmaksızın kendi yaralarını kendisi iyileştirmeyi tercih ederdi. Ama bir anda kalktığı için kendini iyi hissetmiyordu ve vücudunun en iyi durumda olmadığını biliyordu.

Ve bundan ne kadar hoşlanmak istemese de ve beyni kalbine böyle olmasını istemediğini söylese de, Aidan’ın her zaman onun yanında olmasından hoşlanıyordu.

Aidan hâlâ oradaydı. “Bana gerçekten ne olduğunu söyle.”

“Biraz odun aldım, merdivenlerden çıkıyordum ve—” yüzünü buruşturdu, “—odunlardan bir şey çıktı. Neredeyse kalbim duracaktı ve merdivenlerden düştüm. Bu kadar.”

Aidan gözlerini ondan almadı. “Odunlardan ne çıktı?”

“Bir örümcek,” dedi çünkü bu gerçekleşebilirdi. Bebek bir tavşandan korkması orada bir örümcek olmadığı anlamına gelmezdi. Belki merdivenlerden yuvarlanmakla o kadar meşgul olmuştu ki örümceğı görememişti.

“Bir örümcek mi seni merdivenlerden düşürdü yani?” dedi Aidan inanmayarak.

“Çok büyüktü ama.” Ellerini arada otuz santim kalacak kadar açtı.

Aidan’ın dudağı seğirdi.

Lily’nin elleri daha da açıldı. “Mutasyona uğramış bir örümcek olabilirdi.”

“Ya da bebek bir tavşan olabilirdi,” dedi Aidan.

Aidan kocaman sırtırken Lily ona bakakaldı.

“En başından beri biliyordun,” dedi Lily.

“Evet. Lenny söyledi.”

“Ne kadar da erkekçe bir hareket, değil mi?” dedi iğrenerek

Aidan başını geri attı ve yüksek sesle güldü.

“Tamam. Neyse,” dedi Lily. “Ben duş alacağım. Tek başıma.”

“Ilık suyla al, sıcak olmasın,” dedi Aidan. “Ben ilk yardım çantasını almak için kamyonete gidiyorum.”

“Aidan, doktorculuk oynama modunda değilim.”

“Güzel,” dedi. “Doktoru ben oynarım, sen de tatlı, güzel ve boyun eğen hasta olursun.”

Lily karşı gelmek için ağzını açacak oldu ama Aidan gitmişti bile. Ah. Onun arkasından sendeleyerek kapıya gitti ve kilidi vurdu. Kendiyle gurur duyarak banyoya gitti ve o kapıyı da kilitledi.

Ardından duş başlığının altına girdi ve kendi kendine özel dünyasında ağıladı. İşi bittiğinde ise suyu kapattı ve aynada kendisine baktı. Baştan aşağı ezik içindeydi. Elleri, dizleri hatta kalçası bile acıyordu. Hâlâ kendisine bakıyordu ki birisi banyo kapısını açtı ve Lily az daha havluyu falan atıp zıpladı.

Aidan.

“Hey, ben ön kapıyı kilitlemiştim!”

Aidan kırmızı çantasını bıraktı. Üstünde İLK YARDIM yazıyordu.

“Banyo kapısını da,” diye ekledi Lily.

Aidan gözlerini kıstı. “Sen ağlıyor muydun?”

“Hayır.”

Aidan onun acısını gördü ama yalanının yanına kalmasına izin verdi. Yakındaki oturağı işaret etti. “Otur.”

Lily hemen ellerini arkasına götürdü. O anda oraya oturmuyacaktı. Belki de bir daha asla oturmuyacaktı.

Aidan ona baktı, onu zorlayıp zorlamayacağına karar vermeye çalışıyordu. Belki de yeniden ağlamaya başlamasından endişelenmişti. Lily ağlamak istedi.

Onun karar vermesini beklemek yerine burnu havada bir şekilde yanından geçip gitti. “İşim var.”

“Evet, iyileşmek gibi mesela. Eğer oturmuyacaksan, en azından yat.” Çantayı yatağa bıraktı.

Lily bu sinir bozucu davranışlara katlanmaya karar verdi çünkü Aidan’ın çantasında onda olmayan yara bantları vardı.

Dikkatlice oturdu ama kalçasında oluşan ağrı nedeniyle nefesi kesilince Aidan’ın haklı olduğunu fark etti. Yatmak en iyi yolmuş gibi göründü. O da yattı.

Aidan hiçbir şey söylemeden bir kalçasını yatağa koydu ve önce dizlerle işe başladı.

Yaralı deriye antiseptik sıktığında Lily adeta tısladı. “Acıdı.”

Aidan başını kaldırıp onunla göz göze geldi. “Merdivenlerden düşünce bir şey olmadı da bu mu acıtıyor?”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Peki ya bebek tavşan hakkında?” dedi Aidan. “O konuda konuşmak istiyor musun?”

Lily kollarını göğsünde birleştirdi.

“Peki,” dedi Aidan. “Neden bana öfkeli olduğunla ilgili konuşalım o zaman.”

“Ben öfkeli değilim,” dedi Lily. Yalan söyledi. Ama öfkesinin aslında kendisine olduğunu ve sebebin Aidan’ı tekrar istemesiyle ilgili olduğunu açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Ve bu hoşlandığın birini istemekten çok daha fazlasıydı. Bu konuşmayı yapamazdı çünkü isteme durumu karşılıklıydı, bu kadarını biliyordu. Tıpkı konunun bir yere varmayacağını bildiği gibi. Aidan ve her gün kendini dağda tehlikeye attığı hayat stili onu öldürürdü.

Aidan başını iki yana salladı ve eğilerek dizlerinin üzerindeki yara bantlarını öptü.

Lily hiçbir şey söylemedi. Daha doğrusu söyleyemedi çünkü nefesi yeniden boğazının derinliklerine kaçmıştı. Aidan bu kadar sevimli olmaya devam ederse Lily nasıl öfkeli olacaktı?

Aidan sonrasında avuç içlerine yöneldi. İşi bittikten sonra o bandajları öpmek için de elini dudaklarına götürdü ve Lily tüm savunma duvarlarının bir bir yıkıldığını hissetti. “Ne yapıyorsun?” diye sordu sinir bozucu şekilde nefessiz kalarak.

“Öperek iyileştiriyorum.” Gözlerinde hain bir parıltı vardı ve Lily, kullanması gerektiği sıfatın “sevimli” olmadığını fark etti. Aidan yeniden konuştuğunda da Lily bundan emin oldu.

“Şimdi arkanı dön.”

← 19. BÖLÜM →...

Aidan, kızgın ve gücenmiş olan Lily'yi izliyordu ve bu iki durum da Lily'de güzel duruyordu. Birkaç dakika önceki ıstırap ve acı içinde olduğu durumdan çok daha iyiydi. Ya da geçen günden kalan üzüntüden daha iyiydi. Evet, geçen gece yaşananlar neredeyse Aidan'ı öldürecekti. Ne zaman, nerede ya da nasıl olduğunu bilmiyordu fakat bir şey kesindi; artık kendisini Lily'ye karşı korumuyordu.

Bu iyi değildi. Ama biraz yumuşasaydı, Lily bu duruma zıt gidecek gibiydi.

"Teorik olarak kıcıımı öpmenden mutluluk duyarım," dedi gözlerini büyüterek.

"Ben bunu gerçekten yapmayı isterim," diye karşılık verdi Aidan.

Lily hafifçe güldü ve başını kaldırıp tavana baktı. "Burada ne işin var Aidan?"

"Söylediğim gibi, Lenny beni aradı."

"Sen de koşarak yardıma geldin."

"Benim işim bu. Ayrıca hafif bir iğneleme seziyorum."

"Ve kızgınlık, onu unutma," dedi Lily.

"Bak, benim için bir iş olma fikrinden hoşlanmıyorsun bunu anlıyorum, ama bundan fazlası olmak istemediğini ikimiz de biliyoruz."

Bu söz üzerine Lily yataktan çıktı. Havlusunu kendisine sararak lavaboya yöneldi. İçeriden su şırıltısı duyul-

luyordu ve sonrasında duvara çarpan bir dirsek sesi ve boğuk bir “Lanet olsun!” sesi miydi o?

Lily’nin içeride havlusunu üzerinden çıkarmış, o küçük alanda çıplak bir şekilde mücadele verdiğini düşünmek, Aidan’ın heyecanını söndürüp görmezden gelebileceği hislere kapılmasını sağlamıştı. “Anlat hadi,” dedi Aidan kapıdan. “Kurtarma olayı bir yana, neden bana kızgınsın?”

Su şırıltısı durdu.

Her şey durmuştu. Sanki içeride nefes bile almıyor gibi görünüyordu. “Lily?”

Lavabonun kapısı yavaşça açıldı. Askılı bir elbise için havluyu kenara atmıştı. Bu şeftali rengi olan korseli ve kalçasının yarısına kadar uzanan etek şeklinde şeffaf bir elbiseydi. Bandajlı elleri göğüslerindeki korseyi tutarak Aidan’a doğru ilerledi.

Aidan’ın nefesi kesildi ve sanki zaman yavaşlamışçasına onu süzmeye başladı. Lily kendi dudaklarını yaladı ve dudakları ayrıldı ve Aidan buna inanamıyordu. Lily, yarı çıplak, yumuşak dudakları ve o gözleri ile birlikte ona doğru geliyordu... Aidan o dudakları, kendi dudakları üzerinde dolaşırken hissetmek istiyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu... Sonrasında da o dudaklar oynamaya başladı. Lily konuşuyordu ve Aidan kendisini onun kelimelerine bırakmak için zorladı.

“Fermuarı yukarı çek.”

O yavaşlayan zaman bir anda durdu ve gerçek zamana geri döndü. Lily arkasını döndü ve omzunun üzerinden Aidan’a bir budalaymış gibi baktı.

Aidan sarsılıp kendine geldi. Lily’nin yumuşak sırtında açık bir şekilde fermuarı yukarı doğru çekmeye baş-

ladı. Aslında bunun tam tersini yapmak istiyordu. Elbise hâlâ omuzlarını kapatmıyordu. Yine de gözlerini sınırsızlık işareti olan örgüye doğrultarak ellerini onun omzuna doğru ilerletmekten kendini alıkoyamadı.

Lily ürperdi ve yüzünü Aidan'a döndü. "Lily, ben—"

"Şimdi konuşmak istemiyorum," dedi Lily.

Evet, Aidan da istemiyordu. Ama bu önemliydi. Kötü bir sonuca varacakmış gibi derin bir biçimde flörtleşiyorlarmış gibi hissediyordu Aidan. Burada iki seçenek vardı, iki farklı seçenek. Olan her şeyi unutup birlikte uyumak, ya da doğrudan olaya girmek. Ve sonrasında birlikte uyumak.

Aidan'ın vücudu, Lily'yi bir an önce soymaktan yanaydı çünkü lanet olsun ki çok çekici görünüyordu ve bir öpücük ile Lily onun için eriyecekti.

Ama beyni bir türlü susmuyordu. Lily'nin sorununun ne olduğu öğrenip bir an önce çözmek istiyordu. "Bu görmezden gelinemeyecek kadar önemli," diye devam etti Aidan.

Lily başını Aidan'ın göğsüne koydu.

Aidan, Lily'nin çenesinden kavradı ve başını kaldırdı. "Sen çok önemlisin. Burada üzerinde çalıştığımız şey çok önemli."

Lily'nin bakışları uzaklaştı. "Ne için çalışıyoruz ki?"

"Evet," dedi Aidan. "Biz."

Gözlerini yeniden ona doğrulttu ama kafası karışık gibi görünüyordu. "Ortada biz diye bir şey olduğunun farkında bile değildim."

Evet, Aidan da şu ana kadar bundan emin değildi ama artık şaşırtıcı şekilde *emindi*. "Sanki ortada kocaman bir biz varmış gibi geliyor," dedi.

Lily kafasını salladı ve tam da gözlerini kapatmadan önce Aidan gerçeği gördü. “Tekrar benden kaçıyorsun.”

“Buradaki varlığımın geçici olduğunu biliyorsun,” dedi Lily. “İş teklifi alana kadar...”

Hayır, öyle değildi. Tamam belki bir kısmı öyleydi ama coğrafi sorunlar sadece lojistikten kaynaklanıyordu. Sonrasında da Aidan gerçek sebebi anladığında şaşırmıştı. “Seilmeyi hak ettiğini düşünmüyorsun,” dedi.

Lily hâlâ hareketsizdi. Aidan onun nefes aldığından bile emin değildi. Elini Lily’nin sırtına doğru götürdü. “Lily–”

“Deniyorum,” dedi yumuşak bir şekilde Lily. “Gerçekten. Ama daha hazır olmadığım şeyleri hissetmeme sebep oluyorsun. Bağlanmamak için kendimi hep uzak tuttum. Artık bir şeyler hissetmemekte gayet yetenekliyim Aidan.”

“İnanmıyorum,” dedi Aidan. “Sıcakkanlısın ve değer veriyorsun. O hiçbir şey hissetmeyen insanlardan olamazsın. Herkes için çok uğraşıyorsun–”

Lily başını salladı.

“Evet öylesin. Jonathan, müşterilerin...” dedi Aidan. Lily’nin saçını yavaşça arkaya atıp gözlerine baktı. “Ve benim için.”

Lily homurdandı. “Ben senin bana verdiklerinin karşılığını veriyorum. Beni sürekli kurtarıyorsun.”

“Seni önemsiyorum.”

“Sen kurtarma işini önemsiyorsun.”

“Seni farklı şekilde önemsiyorum,” dedi Aidan gözlerini kısarak, Lily’nin söylediklerine inanmasına istencesine. “Yangın çıkan bir yerden arandığımda, senin Ölü Adamın Uçurumu’na doğru giden yolda olduğunu duydu-

ğumdaki ya da merdivenlerden düştüğünü öğrendiğimde-ki kadar korkutan bir his beni ele geçirmiyor. Benim için bir iş değilsin Lily. Hiç de değil. Bundan daha fazlasın. Ve bence, ben de senin için daha fazlasıyım. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Hayır derdim ama bunun seni durduracağını sanmıyorum.”

Aidan zalimce güldü. “Bence bir şey hissetmemen değil, aksine fazla hissetmenden kaynaklı. Seni korkutuyorum.”

“Senin hayatın beni korkutuyor,” dedi Lily ve böyle bir şeyi söylediği için şaşırmış gibi görünüyordu.

Aidan’ın kalbi sıkıştı. İşini yaparken başından neler geçtiğini birileri tarafından umursanacağını daha önce düşünmemişti. Gerginlik ve korku. Ve Lily gibi kız kardeşini trajik bir şekilde kaybeden biri için bu çok, çok daha kötü olurdu. “Bunu anlıyorum,” dedi Aidan sessizce. “Gerçekten. Ve bunu dizginleyeceğimi söyleyemem çünkü bu benim işim. Ama güvenlik benimle birlikte çalışanlar ve benim için en önemli yerde, sana bunu söyleyebilirim. Her zaman. Ama durumun bu olduğunu sanmıyorum. Bence gerçek sorun, senin birini sevmekten ve onların da seni sevmesinden korkman.”

Lily’nin yüzündeki ifade bunun doğru olduğunu kanıtladı. Ama Aidan’a göre Lily daha bunu yaşamaya, hislerini itiraf etmeye hazır değildi.

Ama en azından Aidan ona karşı olan hislerini gösterebilirdi. Özellikle o daha çok söylemekten ziyade göstermeyi tercih eden tarzda bir adamdı. “Buraya gel,” dedi Aidan.

“Buradayım işte.”

"Daha yakına gel."

Lily, Aidan'ın kollarına doğru yanaştı. Aidan onu çekip öptü. O elbiseyi parçalamak istediğini bilene kadar onu öptü.

"Ah," diyerek nefes verdi ve soğukkanlılığını koruyarak birkaç adım geri giderek sendeledi ama gözlerinin büyümesi ve boğazındaki nabzının atışı olmasaydı bu o zaman işe yarayabilirdi.

Aidan yavaşça gülümsedi ve onu geri çekti. Bunu yapması çok zor değildi çünkü hâlâ onun tişörtünü sanki halata tutunur gibi kavramıştı ve geri sayım başlamıştı.

Lily boğazını temizledi. "Yani Kaptan Amerika gibi günü kurtarmak için ortaya çıktın ya şimdi ne olacak? Seninle yatağa girmem mi var sırada? Planın bu muydu?"

"Evet," dedi Aidan, "ama benim tasvirimde bunu pek konuşmadık."

"Tam hizmet yardımı yani," dedi Lily sakince.

Aidan sahte bir şekilde gülmeye çalıştı. "Tam hizmette gerçekten iyiyimdir."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aidan yumuşak bir şekilde güldü ve dudaklarını ilk olarak Lily'nin alnına, sonra kulağına götürerek ürpermesini sağladı. "Tabii ki de bu iyi bir fikir değil. Yoksa çoktan bunu yapardık. Ama bazen kötü fikirler en iyi fikirler olarak ortaya çıkar.

"Öyle mi?" dedi Lily. "Bir örnek ver o zaman."

"Sen marketteyken kartpostalların sergilendiği yeri yerle bir ettikten sonra anahtarlarını sana getirmek."

Lily gülümsedi ve ellerini saçlarına götürdü. "Şimdi ne olacak? Gerçekten bunu deneyecek miyiz?"

Deneyecekler miydi? Aidan, Lily'nin onu tekrar mahvetmesine izin vermeyeceğine dair kendisine söz vermişti. Ama son birkaç haftadır kendi kalbini güvende tutma hissini boş vermiş ve Lily'nin kalbini iyileştirmek ister hale gelmişti.

Lily o kadar uzun süre tereddüt etmişti ki Aidan geri çekildi, gitmek için hazırlanıyordu. Ama Lily elini uzattı ve Aidan'ın elini tuttu. "Üzerinde çok fazla kıyafet var," dedi Lily yumuşak bir şekilde.

• • •

Aidan tişörtünü çıkardığında Lily'nin nefesi kesilmişti. Ayakkabılarını kenara fırlattı ve pantolonunun fermuarını açmaya başladı.

"Bekle!" diyerek bağırdı Lily.

Aidan çıplak bir şekilde, elleri belinde öylece donakalmışken o kadar çekiciydi ki, Lily terlemeye başlamıştı.

"Burada duruyor muyuz?" diye sordu Aidan sert ama kontrollü bir ses tonu ile.

Lily'nin istediği her şeyi yapacaktı ve Lily bunu biliyordu. Sorun ise Lily'nin ne istediğiydi; devam etmek mi yoksa orada durmak mı istiyordu... Ah, kimi kandırıyordu? Devam etmek istiyordu tabii ki. Çok fena devam etmek istiyordu. "Her neyse, devam edelim."

Aidan tek kaşını kaldırdı. "Yani tamam mı diyorsun?"

Aidan çok sabırlı olduğu için, Lily kendini bir anda çok olumlu hissetmeye başlamıştı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı, şimdi iyiyim," dedi. Güçlü ve hafifçe tüylü olan gövdesi Lily'nin aklında hiçbir şey bırakmadı.

"İyi olmaktan daha fazlası olman gerek. Emin ol," dedi Aidan, Lily'yi etkileyen bir ses tonuyla.

“Eminim.” Ya da en azından yüzde doksan beş emindi. Belki yetmiş beş. Çünkü gerçek sorun, ışığın açık olması ve üzerini çıkardıktan sonra Aidan kadar iyi görünmeyecek olmasıydı. Zihninde parmaklarını çıtlatıyordu. “Nasıl yapacağız?” diye sordu Lily. *Lütfen karanlıkta de.*

Aidan sadece gülümsedi. Bu gülümseme sanki Büyük, kötü kurdun Kırmızı Başlıklı Kız’a gösterdiği bir gülümseme gibiydi. Bu Lily’nin içindeki ürpertinin zincirlenmesine sebep oldu. Ve gerçekten olumlu bir histi. “Yani *nerede* olacak?” diyerek açıklık getirdi sorusuna. “Çünkü ışık açık ve biraz kilolu bir hafta geçiriyorum yani—”

Aidan, Lily’yi kaldırdı. Geçen gece Lily’nin yemek artıklarını silip süpürmesi gibi, Aidan onu hiç ağırlığı yokmuşçasına kaldırıp kollarına aldı.

“Vücudunu seviyorum,” dedi Aidan onu taşıırken.

Lily’nin kalbi yerinden çıkacaktı ama mücadeleyi kaybetmeye niyetli değildi. “Işık,” dedi yanından geçerken ışık açma kapama anahtarını göstererek. “Kapatalım—”

Aidan dikkatli bir şekilde onu yatağa bıraktı ve ışığı kapatmadı. “Hâlâ benimle misin?” “Evet, ama—”

Aması yoktu çünkü sonrasında Aidan dik durmuş ve üstünü çıkarmıştı. Aidan’ın her yerini görüyordu.

Şok ve hayranlıkla onu izlerken, omuzlarının ve kaslarındaki çıkıntıların çekiciliği karşısında kendini unutmuştu.

Aidan yatağa sırt üstü yattı ve Lily’yi üzerine aldı. “Dikkat et,” dedi. “Yaralarını açacak herhangi bir şey yapma.”

Ne yarası? diye düşündü Lily. Afallamış ve etkilenmişti.

Aidan dudaklarını açık bir şekilde Lily’nin boğazında gezdirirken, onu soymaya başladı. “Ah,” diyerek fısıldadı Lily ve üzerindeki elbiseyi tutmaya başladı.

“Ne oldu?”

Lily utandığını hissetti. “Külotum yok. Üzerimi giyindiğim yerde yoktu bende–”

Aidan sıırttı. “Sen komandosun.”

“Evet.”

“Komando severim,” dedi Aidan ve Lily’nin, yaraları yüzünden olduğunu bildiği bir naziklikle elbisesini başından çıkarttı ama yine de kesin bir kararlılıkla ilerliyordu.

“Hımm,” Lily üzerini kapatıyordu. “Işık–”

Aidan, “Tanrım,” diye boğuk bir şekilde mırıldanırken Lily’nin ellerini tutuyordu. “Çok güzelsin Lily.”

Lily, Aidan’ın yumuşak bakışlı kahverengi gözlerine baktı ve bunu gerçekten hissederek söylediğini gördü. Eriyordu. Ya da göğüslerini tutan eller onu eritiyordu. Sonrasında elini Lily’nin açılmış bacaklarının arasına daldırdı.

“Ah,” diyerek nefes verdi Lily. Elleri, Aidan’ın vücudunda ulaşabildiği ne kadar yer varsa oralara ulaşmakla meşguldü ve yanında Aidan varken, kendini geri çekmedi. Aidan tamamını istiyordu. Her bir santimetresini.

Aidan alçak ve sert bir ses tonuyla tekrar onun ismini söyledi. Ardından onu dikkatlice altına yatırdı ve ellerini başının üzerine kaydırarak ikisini de hafifçe yatağa çiviledi. Lily kıvranırken Aidan aşağıya baktı. “Senin istediğim yer tam da orası,” dedi. Lily biraz daha kıvrandı, hareket etmeden duramıyor gibiydi. Aidan’ın ona dokunmasına, dudaklarını vücudunda hissetmeye ihtiyacı vardı. “Aidan–”

Başını eğerek dudaklarını Lily’nin dudaklarında gezdirdi. Lily ellerini serbest bırakmaya çalıştı ama Aidan dudağının kenarında belalı bir gülüşle direndi. Lily’nin alt dudağını öperek, üzerinde dilini gezdirdi. Ve bu da Lily’nin isteğini daha da arttırmıştı.

"Aidan."

Lily'nin ellerini bırakarak, aşağı doğru indi. Gözleri kararmıştı ve Lily'ye odaklanmıştı. "Tadına bakmak istiyorum."

"Ben--"

Daha da aşağıya inmeden önce Lily'nin göğüslerinden başlayarak onları öptü sonra da göğsüne doğru inmeye başladı. Lily konuşmak için ağzını açtığı sırada Aidan dudaklarını onun kalça kemiğine bastırıp emdi ve Lily'nin nefesi kesildi. Aidan, altına serilmiş olan Lily'nin vücudu ile tekrar ilgilenmeden önce kafasını kaldırıp gözlerini kısarak Lily'ye baktı. "Mükemmel," diye mırıldandı Aidan ellerini altında duran vücutta gezdirerek. Ve sonra da Lily'nin merkezine kadar indi.

Lily onun eline karşı koydu ama Aidan aynı şeyi bir kez daha yaptı ve Lily daha sert saldırsın diye çok ağır hareket ediyordu.

Aidan bu baskıya karşı koydu ve yavaşça geri çekildi.

"Bu çok acımasızca," diyerek nefes nefese kaldı Lily.

Tüm edepsiz zevklerin sinyalinin veren bir gülümseme ile başını eğdi ve kirli sakalını Lily'nin bacaklarının arasına sürttü.

"Ah," diyen Lily yavaşça nefes alarak kendinden geçti. "Ah, lütfen." "Biraz sabır," diyerek mırıldandı Aidan. Sesindeki titreşim Lily'yi dalga dalga etkilemeye devam ederken, yumuşak bir şekilde başparmağını hedefe sürmeye başladı.

Lily bağırmaya başlayarak tekrar Aidan'ın bunu yapmasını istedi ama parmaklarını vücudunda gezdirirken her dokunuş Lily'nin nefes alış verişini hızlandırıyordu. "Aidan!"

"Daha fazla mı istiyorsun?"

“Evet!”

Aidan ilk parmağını ve ardından ikinci parmağını içeri sokarken Lily neredeyse kendinden geçecekti.

Daha sonrasında ise Aidan, parmaklarının yerine sıcak dudaklarını yerleştirdi ve Lily’nin tüm vücudu kasılırken kendinden geçti. Aidan yavaşladı ama durmayarak Lily’nin hissettiği bu yoğunluğu olabildiğince uzun sürdürmeye çalışıyordu. Sonunda Lily’yi bıraktığında onu itti ve yanan gözlerini ona doğru dikti. “Bu hoşuna gitmiş olmalı.”

Lily yatağa yapışmış olan ellerini altında serili olan çarşaftan çekti. “Birazcık,” diyerek Aidan’m sert gülüşünden etkilendi.

Ve tek hoşuna giden Lily değildi. Aidan’ın vücudundaki bazı bölgeler diğerinden daha fazla titriyordu. Pozisyonlarını değiştirerek Lily yataktan indi ve bir anda Aidan’m vücudundaki en sevdiği bölge olan yeri avucunun içine aldı.

Lily’nin dokunuşu ile Aidan seğirmeye başladı ve kalçalarını Lily’ye doğru inleyerek itti. “Ve sen de bunu sevdin değil mi?” diye Aidan’ın sözlerini ona geri ileterek onu etkilemeye çalıştı. Ve sonrasında da onu ağzına aldı.

Aidan, Lily’nin onunla çok fazla uğraşmasına izin vermedi. Lily bunun yaralarından dolayı olduğunu biliyordu. Aidan onu sırtı dönük bir pozisyona getirdi ve gözlerini ona dikmeden önce uzunca öptü. “Kımıldama.”

Kısa bir süreliğine yataktan çıkan Aidan, çıplak ve bu durumdan rahatsız olmamış bir şekilde kıyafetinin ceplerini araştırdı ve bir kondom ile geri döndü.

“Ya şimdi?” diye mırıldandı Lily, Aidan her ikisi için de korunacakken. “Şimdi hareket edebilir miyim?” Ve sonrasında Aidan’ın cevabını beklemeden, onu içeri girmesi için davet etti.

Aidan içeri doğru girerken, ikisi de nefes nefese kaldılar.

Aidan kollarını Lily'nin başının yanlarına koyup onu kavradı ve ileri geri hareket ederken dudakları onunki ile buluştu.

Aidan'ın saçlarını kavramışken, Lily kalçalarını çevirerek, Aidan'ın daha da derine girmesini sağladı. Lily'nin içindeki ateş, heyecanıyla birlikte tam yerine oturmuştu. Kendisini Aidan'ın ismini sayıklarken duyabiliyordu. Çok yakındı, çok yakın...

Aidan tüm ağırlığını iki kolunun üzerine verip Lily'i nazik, tembel ve Lily'nin tanımlayamadığı bir şekilde öperken ikisi de nefes nefeseydi.

Aidan, Lily'nin nefesini kesmişti. Lily de Aidan'ın nefesini kesmişti.

Aidan, doyuma ulaşıktan bir dakika sonra tekrardan yatağı terk etti. Onun ağırlığının bir anda yok olması Lily'nin içinde büyük bir özlem oluşturmuştu ama Lily durumu anlıyordu. Aidan'm yapacak bir sürü işi vardı. Söndürülmesi gereken ateşler, kurtarılacak insanlar, kardeşini kurtarmak için bulması gereken bir çare vardı.

Ama Lily'nin istediği ise dünyanın geri kalanının cehenneme gitmesi ve kendisinin Aidan ile birkaç dakika daha geçirmesiydi. Büyük ihtimalle olmayacaktı fakat belki de olması gereken buydu. Lily de yataktan çıkmak için çabaladı ama Aidan tam da oradaydı.

Lily'ye geri yatması için işaret etti ve Lily de yattı. Ve bir anda şaşırtıcı bir şekilde Aidan kolları kalkık, sorgulayıcı bir ifade ile yatağa doğru yöneldi.

Lily kenara kaydı.

Bu davet karşılığında Aidan yatağa girdi ve ona uzanarak Lily'yi kollarına aldı. Lily'nin boynuna kondurduğu ilk öpücük, Lily'nin aşırı yükleme olmuş vücuduna tekrardan bir titreşim gönderdi.

"İyi misin?" diye sordu Aidan.

Lily iyiden çok daha ötedeydi ki bunun için söyleyecek bir şeyi yoktu.

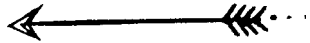
Aidan kafasını kaldırıp Lily'nin yüzündeki gülümsemeyi gördü. "Evet," dedi. "Gayet iyisin."

"Gülüştümden iyi olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Bu sersemlemiş 'işim görüldü' ifadesi seni ele veriyor."

Lily güldü ve gözlerini kapatarak kendisini Aidan'ın kollarında rahatlamaya bıraktı. Uyandığında ışık sonunda kapanmıştı ama sabah olmuştu. Dün geceki tutkulu dakikaları tekrardan canlandırdı hayalinde... Hâlâ gülümsüyordu ama yalnızdı.

← 20. column → ...

Lily duş alıp üzerini giyindi. Sonrasında oturma odasına yöneldiğinde şok oldu.

Sobanın yanında düzgünce yerleştirilmiş odunlar vardı. Telefonunu çıkarırken odunlara bakıyordu.

“Kendi odunlarımı kendim dizebilirim,” dedi telefonunu açan Aidan’a.

Bir anlık sessizlik olmuştu.

Lily yüzünü ekşitti. “Yani, *teşekkürler* demek istedim. Gerçekten. Ama sırf şey yaptık diye öncelikli bir muamele beklemiyorum,” dedi yaptıkları şeye bir etiket yapıştırmak istemezmiş gibi.

“Yaptığımız şeyin adını unuttun mu yoksa?” diye sordu Aidan kibarca. “Sana hatırlatmak için yedi dakika içerisinde orada olabilirim.”

Lily elbette her şeyi hatırlıyordu. Aidan’ın nasıl onun üzerine geldiğini, sesinin sert ve gür tonunu, ellerinin çekiciliğini ve onu nasıl istediğini...

Mükemmel. Şimdi biraz terlemeye başlamıştı Lily. “Şimdi işe gidiyorum,” dedi Lily kafasını buzdolabına sokarak.

“Emin misin?”

“Evet!” Başını eğerek sertleşmiş ve biraz umutlanan göğüs ucuna baktı Lily. “Gitmem gerek.”

Aidan yumuşakça güldü. “İyi bir gün geçir Lily, beni düşün.”

Lily bunlardan hangisini yapabiliirdi, bilmiyordu; ama en sonunda ikisini de yaptı.

“İyi misin?” diye sordu Jonathan, Lily mutfağa iki kere üst üste girip ne alacağını unuttuğunda.

“Evet,” dedi Lily. “Neden sordun?”

“Çünkü bir tavşan yüzünden merdivenlerden düştün.”

Lily iç çekti. “O çok büyük ve korkunç bir tavşandı tamam mı?”

Jonathan güldü. “Tamam sen nasıl istersen.”

Lily kirli havluları çantadan çıkararak yenileri ile değiştirip kendisini meşgul etti.

“Neden onu yapmakla uğraşıyorsun?” diye sordu Jonathan. “Rosa yapardı.”

“Rosa içeride, Devon’ın pislik olması hakkında kardeşine yakınıyor.”

“Devon zaten bir pislik,” diyerek onayladı Jonathan. “Ama çekici bir pislik ve Rosa ilişkiyi kesemez. İçerikten daha çok görünüşe değer veriyor. Bense öyle değilim. Ya sen?”

“Şu anda herhangi bir talebim yok,” dedi Lily. “Senin türündekilere hiç de ilgim yok.”

“Hı hı. Senin türündekilere ne dersin?” diye sordu Jonathan. “Çünkü takımları birazcık değiştirmekte bir sorun yok.”

“Herhangi bir takıma ilgim yok,” diyerek açıklık getirdi Lily.

“Denemeden nasıl bilebilirsin?”

Jonathan, Lily ile uğraşıyordu ve Lily de onunla uğraşmaya başladı. “Denemediğimi kim söyledi?”

Jonathan neredeyse kendi tükürüğünde boğuluyordu ama sonradan Lily’nin omzunun arkasında bir şeye takıldı ve bakışları memnuniyetten samimi bir şekle büründü.

Ya bir anda Channing Tatum ortaya çıkmıştı ya da...

Evet. Aidan.

İtfaiyeci tişörtü, pantolonu ve cebinde telsiziyle orada durup radyosundan sert bir tavırla haber veriyordu ve tek başına bir yangın çıkaracak kadar çekici görünüyordu.

Jonathan'a selam verdi ve gözlerini Lily'ye dikti.

"Selam," dedi Lily soğukkanlı görünmeye çalışarak. Ama görünüşe bakılırsa becerememişti çünkü Aidan gülmeye başladı. Arkasında duran Jonathan da kıkırdamaya başladı. Lanet olası baş belası.

Lily koca bir iç çekip Aidan'a baktı. "Sana yardımcı olabilir miyiz?"

Sevecen bir biçimde kenarda duran ürünleri gösterdi. "Annem onun saçında kullandığın dişilere özel yapışkan maddelerden biraz almamı söyledi."

"Salonun ortasında durup dişilere özel yapışkan madde diyebilen korkusuz bir adam," dedi Jonathan. "Bunu sevdim. Senin için onları ön tezgâha koyacağım. Şimdi siz çocuklar biraz bekleyin ve benim yapamayacağım şeyleri yapmayın." Sonrasında Lily'ye kaş işareti yapıp gitti Jonathan.

Lily iç çekti. "Gerçekten annen için mi buraya geldin?"

Aidan omuz silkti. "Bunlar olmadan yaşayamayacağını söylüyor. Gelip almasını Gray'den istedi ama Gray ona cesedini çiğnemesi gerektiğini söyledi. Annem de onu Penny'ye söylemek ile tehdit etti ve sonrasında da Gray gidip almayı kabul etti."

"O zaman neden Gray burada değil?" diye sordu Lily. Aidan'ın ailesinin yapısından etkilenip nasıl bir arada kaldıklarını merak ederek.

"Çünkü onun güzel ve yeni bir güzellik uzmanına verebileceği bir şey yok."

Lily'nin kalbi heyecandan yerinden çıkacaktı. Gözle-

rini devirdi. Aidan ona gülümsedi. “Saçlarımı kaba kesmiş olmasına rağmen bu doğru.”

“Ben öyle bir şey yapmadım,” dedi Lily alınmış bir şekilde öne çıkarak.

“Bak.” Aidan ellerini saçlarına götürdü. “Gördün mü? Kıvrık duruyor.”

Lily, boş sandalyeyi işaret etti. “Bu saçla gezme. Otur.”

“İlk olarak yıkaman gerekmiyor mu?”

Lily dönüp ona baktı ama Aidan bir şeyin peşinde gibi görünmüyordu. Bu yüzden onu saç yıkama yerine götürdü ve sıcak suyu açtı. Aidan’ın cebindeki telsizden ses gelmeden hemen önce onun saçlarını ıslatmıştı.

“Senden mi bahsediyorlar?” diye sordu Lily.

Aidan telsizin sesini açmak için yana doğru eğilip biraz dinledi ve sonra kafasını salladı. “Hayır, benim birimim değil.”

Lily rahatlamıştı. Aidan’ın itfaiyeci hayatı Lily için tam bir dehşet anlamına geliyordu. Ama bunun Aidan için sürekli aranmak, sürekli ateşe atlayacakmış gibi hazır olmak, ateşin içindeki bütün sorumlulukları taşımak ve hayat kurtarmak gibi anlamları olduğunu düşünmemişti.

Böyle iyi bir günde bile Lily tam olarak keyifli değildi. Aidan’ın taşıdığı yükü taşımayı hayal bile edemiyordu. Aidan’ın üzerinden ileri uzanarak eline biraz şampuan döktü.

Aidan’ın bakışları Lily’nin kolundan başlayarak gözleri buluşana kadar ilerledi. Gözleri çekiciydi. Lily, Aidan’ın tepkisini ve kendisini önemsemeden onu şampuanlamaya başladı. Aidan’ın gözleri kapandı ve tüm vücudu rahatladı. Lily, onun saçına masaj yaparken Aidan’dan derin bir ses geldi. “Mükemmel ellerin var,” dedi.

Aidan onu kafasına masaj yapması için kandırıyordu.

Lily bunun farkındaydı. İşini bitirip Aidan'ı oradan çıkarana kadar çenesini kapalı tutacaktı. Arkasında durarak ellerini onun ıslak saçlarına daldırdı. Onu öyle dikkatli bir şekilde inceliyordu ki... Sonra bir biçimde aynada Aidan'ın bakışı ile karşılaştı.

"Yakalandın," dedi Aidan birazcık dahi üzgün ya da utanmış görünmeyerek.

"Doğrudan saçını yıkamamı söyleyebilirdin," dedi Lily.

"Hayır, böyle daha zevkli oldu."

Lily ağzını açtı ama tam o sırada Aidan'ın telsizinden yine ses geliyordu ve gözleri Lily'de olmasına rağmen telsizdeki karmaşık seslere odaklanmıştı.

Ve bir anda Aidan ayağa kalktı. Tüm o şakacı tavrı yok olmuştu. "Gitmem gerek," dedi.

"Hâlâ ıslaksın."

"Bir şey olmaz," diyerek kafasını büyük bir köpek gibi sallayıp elini cebine attı ve parayı Lily'ye uzattı.

Lily bunu reddetti. "Hayır."

"Ben borcumu öderim."

"Bu sefer değil," dedi Lily.

Aidan'm gözleri, Lily'nin gözleri ile buluşurken tek eli Lily'nin boynundaydı. "Beni düşün," dedi kafasını eğip sıkı ve çabuk bir öpücük vererek. "Sonra görüşürüz."

"Tanrı aşkına," dedi Jonathan arkadaki salondan.

Lily ona doğru döndü. "Düşündüğün gibi değil."

"Emin misin?" diye sordu Jonathan. "Çünkü benim düşündüğüm o adamın iki ayaklı bir seks makinesi olduğu. O itfaiyeci üniformasını kimsenin giymediği gibi giyiyor. Belki kardeşi Hudson dışında kimse gibi. Çünkü Hudson da çok iyi görünüyor. Yani kalçasındaki o silahla bana doğru gelirken..." diyerek ürperdi Jonathan.

"İşe geri dönüyorum," dedi Lily gözlerini devirerek ve Aidan'ın dediği gibi onu düşünmeye başladı.

Lily o gece evinde endişelenmeye başladı. Aidan'ın 'sonra görüşürüz' demesi bu gece anlamına mı geliyordu? Hiçbir fikri yoktu.

Normalde işten sonraki düzeni sıcak bir duş ve pijama giymek olurdu ama gece geç saate kadar üzerinde elbisesi ve makyajıyla bekledi. Adamı korkutmaya gerek yoktu.

Ama Aidan gelmedi ve bu da Lily'nin tedirgin hissetmesine neden oldu.

Sonunda kaygılarına teslim oldu ve Aidan'ın annesini aradı. "Biliyorum geç oldu," dedi Lily hemen, "ama ben—"

"Oh tatlım saç biçimlendirici kremi aldım," dedi Char. "Çok teşekkür ederim. Seni aramalıyım özür dilerim."

"Seni onun için aramadım, merak ediyordum da..." dedi Lily yüzünü ekşiterek. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki yolunda. Saçlarım çok iyi görünüyor, mükemmel. Markus ellerini saçlarımın arasına sokmadan duramıyor—"

"Aidan'ı soruyorum," dedi Lily. "Bugün bir yangın çağrısına gitti ama geri dönmedi. En azından ben döndüğünü sanmıyorum."

"Evet, haklısın. Hâlâ dışarıda. Gray'den mesaj aldım," dedi Char ve duraklayıp sesini yumuşattı. "Bazen haber vermeden günlerce dışarıda olduğunu biliyorsun. Sadece ona güvenmemiz gerek Lily. Yaptığı işte en iyisi o."

"Öyle değil— Yani, güveniyorum—" diyerek nefes verdi Lily. "Düşündüğünüz gibi değil," dedi o gün içinde ikinci kere. Ve ikinci kere aynı karşılığı aldı. "Emin misin?"

← 21. BÖLÜM →...

Yangın Hennessy Dağı'nın eteklerindeki kırk bin metre karelik bir at çiftliğinde başlamıştı. Bu da yangının hemen kontrol altına alınmaması halinde yüz binlerce metre karelik orman arazisinin tehlike altında olduğu anlamına geliyordu.

Aidan, Mitch ve diğerleri mevsim normalleri dışındaki sıcak hava ve hızlı esen rüzgârlar nedeniyle ertesi günün öğlen saatlerinde bile yangını kontrol altına alamamışlardı. Alevler yolu aşırp dağa tırmanmaya başladığında ise destek çağırarak zorunda kaldılar.

Aidan olay komuta mahallinde Hudson'a rastladı. Artık milyon dolarlık kefalet bedeliyle olduğu yerde bekleyen kundakçıyı tutuklamışlardı.

Ama Hudson'm konuşmak istediğı şey bu değildi. O, babaları hakkında konuşmak istiyordu. Harika. Tam da Aidan'm istediğı şeydi.

"Gray'i aramış," dedi Hud öfkeli bir şekilde. "*Beni* arama zahmetine bile katlanmadı. Bu da ne demek oluyor?"

"Sana söyledim, ona ihtiyacımız yok."

Hudson ona baktı. "Ben Jacob ile birlikte Cedar Tepesi'ne çıkageldiğimde de Gray'e söylediğın bu muydu? Bize ihtiyacın olmadığını mı söylemiştin?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu Aidan.

“Konu sana uymadığı zamanlar hariç hep aileden bahsedersin ama. İkiyüzlülüğün zirvesi.”

“Hud, adam sizi de bize yaptığı gibi, kötü birer alışkanlıkımışsınız gibi bırakıp gitti. Bunu nasıl savunabiliyorsun?”

“Savunmuyorum. Hem de hiç,” dedi Hudson. “Sadece geri gelip *kendi* pisliğini temizlemesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Hayır,” dedi Aidan düz bir şekilde.

Hudson öfkeyle derin bir soluk aldıktan sonra oradan ayrıldı. Sadece birkaç metre ilerlemişti ki arkasına döndü. “Resmen bir kavga çıkarttın ve benim yürüyüp gitmeme izin verdin.”

“Hayır, kavgayı *sen* çıkarmak istedin. Eğer surat yapıp gitmek istiyorsan, ben kimim ki seni durdurayım?”

Kulaklarından buharlar yükselen Hudson gözlerini kısararak ona doğru geldi. “Çok yanlış yönlendiriyorsun.”

“Psikoloji derslerinin işe yaradığını görmek güzel.”

“Şimdi de beni öfkeliendirmeye çalışıyorsun.” Hudson dik duruyordu. “Neyi kaçırdığımı anlat.”

“Konuyu kapat artık,” dedi Aidan.

“Kapatamam. Sen benim kardeşimsin,” dedi Hudson.

“Kahretsin.” Aidan gökyüzüne baktı ve başını geri yattırırken bir eliyle ensesini ovuşturdu. “Kapat gitsin işte, tamam mı?”

Hudson’un gözleri öfkeyle karardı. “Yani Gray’e güveniyor ama bana güvenmiyorsun, öyle mi?”

“Bunun güvenmekle ilgisi yo—”

“Evet, tabii,” dedi Hudson. “Sadece işine gelen şeyleri yaptığın konusundaki hatırlatma için teşekkürler, Aidan.” Bu defa oradan ayrıldığında, uzaklaşmaya devam etti.

Aidan küfrederek işe döndü ama kardeşiyle ettiği kavga zihninin ön safhalarındaydı. Yangını zapt etmeleri iki tam günlerini almıştı. Nihayet görevlerinden salıverilen Mitch ve Aidan kasabaya indiler. Mitch arabayı kullanırken Aidan telefonuna baktı.

Aidan küfrettiğinde Mitch, "Sorun mu var?" diye sordu.

Aidan gelen zilyon tane mesaja bakıyordu. Gray onu kontrol etmek istemişti. Penny onu kontrol etmek istemişti. Annesi onu kontrol etmek istemişti. Kenna onu kontrol etmek istemişti.

Hud'dan gelen bir şey yoktu. Ki bu Aidan'ı gerçekten geriyordu çünkü kendisi iki yüzlü biri değildi. Aile onun için her şey demekti ve Hudson bunu çok iyi biliyordu. "Hayır," dedi biraz gergin bir ses tonuyla. "Sorun yok."

"O-oh. Sen de tam bir yalancısın. Sorun Kenna mı?"

Aidan dönüp ona baktı. "Kenna mı?"

"Evet, hani kardeşin olan."

"Kardeş olduğumuzun farkındayım, teşekkür ederim. Fark edemediğim şey ikinizin de birbirinizden hoşlanmadığını düşünürsek, neden kardeşimin birden aklına geliyor olması."

"Kim demiş onu?" dedi Mitch. "Ben ondan oldukça hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" dedi Aidan.

"Evet." Aidan ona baktığı anda Mitch kıvrırmaya başladı. "Belki *oldukça* hoşlanmıyorumdur," dedi. "Bir de belki bazı yerlerini diğer yerlerinden fazla seviyorumdur."

Aidan tekrar ona baktı.

Ve Mitch yeniden kıvrınmaya başladı. "Neyse boş ver," diye mırıldandı.

İyi fikirdi. Çünkü Aidan'ın o an Mitch'in aklında dönenlerle uğraşacak zihin gücü yoktu. Bu her neyse sıraya girmeliydi. Boş bir mesaj kutusu açtıktan sonra Hudson'un numarasını yazdı ve... boş ekrana baktı. SİL tuşuna bastı.

Birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler ve Aidan bunun için minnettardı. Mitch'in de kendisi gibi hissettiğini düşünüyordu.

"Bir karım olmadığı için mutluyum," dedi Mitch en sonunda. Aidan buna nereden vardığını düşündü.

"Öfkeli bir eş tarafından çıkarılmış bir yangın üzerinde dört gün çalıştık diye mi böyle diyorsun?" diye sordu.

"Oğlum, kadın adamın çiftliğini yerle bir etti." Mitch başını iki yana salladı. "Adamın yüz atı oradan çıkarması gerekti ve bunu yaparken neredeyse ölüyordu."

"Kadın onun eski karısıydı," dedi Aidan. "Ve kendisi öfkeliydi çünkü adam karısını kızı yaşında birisi için terk etmişti ve ondan çocuk yaparak eski karısıyla olan çocuklarını görmezden gelmişti."

Mitch ona baktı. "Şimdi de hapishaneye girecek. Ve sen bunun ne kadar berbat olduğunu herkesten daha iyi bilirsin."

Evet, Aidan biliyordu. Annesi tutuklandığında o da oradaydı.

"O zaman bu akşam The Slippery Slope'da buluşacak mıyız?" dedi Mitch Aidan'ın evinin önüne park ederken. "Kadınlar gecesiymiş, iki al bir öde." Mitch kaşını kaldırdı. "Ben iki al bir ödeye varım. Senden ne haber? Ayrıca açık konuşayım, sen kendi iki al bir ödene sahip olmalısın. Ben hiçbir şey paylaşmam."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Aidan.

“Orada buluşuyoruz o zaman?”

“Belki. Ofiste bazı işlerim var. Gray 7/24 orada. Bu yaz hiç olmadığımız kadar meşgulüz. Ona gidip Penny ile takılabileceği bazı molalar yapma şansını vermeliyim.” Artı, Aidan Hudson’u bulmaya çalışacaktı. Ki bu da gerçekleşmeyi bekleyen başka bir kavga demekti.

“Peki sen?” dedi Mitch. “Yanına arkadaş istemez misin?”

“Tek başıma iyi olurum.”

“Bunu yaparken kör olabileceğini biliyorsun, değil mi?” dedi Mitch.

Aidan arabanın kapısını açarken gözlerini devirdi. İkisi de orada durmuş Aidan’ı bekleyen kadını gördüler. Lily.

“Her şeye rağmen bir arkadaşın olacak demek,” dedi Mitch gülümseyerek. “İkiniz bir arada iyisiniz.”

“Ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yok,” dedi Aidan.

Mitch güldü. “Bizim her zamanki sorunumuz da bu değil mi zaten? İşimiz ne getirirse kontrole almak için hazırız. Ama konu özel hayatımız ve hayatımızdaki kadınlara geldiğinde kurtarılması gerekenler biz oluyoruz.”

“Hadi oradan. Benim kurtarılmaya falan ihtiyacım yok.”

Mitch güldü.

Aidan dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Lily ayağa kalktı ve tereddütle ona baktı.

Aidan öyle bir tereddüt hissetmiyordu. Hem de hiç. Çantasını bıraktı, Lily’nin tuttuğu çantayı aldı ve onu kendi çantasının üzerine bıraktı. Ardından onu ön kapıya doğru yasladı ve öptü.

Lily inlerken Aidan elini onun boynuna götürdü ve dört gündür aklında olan şeyi aldı. İkisi de nefessiz ka-

İlana kadar onu öpmeye devam etti ve nihayetinde geri çekildiğinde Lily'nin alt dudağını ondan kopamıyormuşçasına dişlerinin arasında tuttu.

Ardından, sanki onu gördüğü ve tattığı andaki sertleşmesi yetmiyormuş gibi, Lily bir de hafifçe inledi.

O sırada Aidan'ın telefonu yangın uyarısı tonuyla çalmaya başladı. "Bu da—" Telefonunu cebinden çıkardı. Ekranda *Annem* yazıyordu. "Mitch'i öldüreceğim. Telefonumdaki zil seslerini sürekli değiştirip duruyor," dedi cevaplamadan önce. "Anne, şu an hiç uygun bir zaman değil."

"Öyle mi? Peki anneni arayıp hâlâ hayatta olduğunu söylemek için uygun zaman ne zaman gelecek?"

Lily'yi hâlâ kapıya yaslanmış şekilde bekleten Aidan başını onun hemen yanındaki ahashaba birkaç kez vurdu. "Hayattayım ve iyiyim," dedi. "Ve bunu zaten biliyorsun çünkü kaptanı iki kez aradın ve o da sana bunu söyledi. Ayrıca adamın numarasını telefonumdan çalmış olman konusunda pek de mutlu değil. Numarayı silmeni istiyor."

"Ne? Sen ciddi misin? O adama bebek bakıcılığı yapmışlığım var benim!" diye şikâyet etti Char. "Beş yaşına gelene kadar tuvalet eğitimi yoktu. İkinci sınıfa kadar parmağını emdi. Lanet aramalarımın cevap da verebilir. Bana bunu borçlu!"

"Anne."

"Tamam, her neyse. Numarasını silerim. Ama bu gelecek zamanlarda iyi olduğun haberini bizzat senden alacağım anlamına geliyor."

"Anlaşıldı," dedi Aidan.

Lily güldü.

Aidan onunla göz göze geldi. Belli ki her kelimeyi

duyabiliyor ve bundan zevk alıyordu. Eğlenmek ona çok yakışıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi annesi. “Şimdi, Hudson ile olan kavganı anlat.”

Tanrım. “Anne—”

“Bana anne deme. Olayı anlat.”

“Hudson ile kavga etmedim,” dedi Aidan.

“Gray’e anlatmış. O yüzden sen de bana anlatmalısın. Ayrıca neden annene yalan söylüyorsun ki?”

Aidan dişlerini sıktı. Gray bazen tam bir yaşlı teyze oluyordu. “Anne, gerçekten kapatmam gere—”

“Peki. Son bir şey daha var. Son zamanlarda güzel paketler alıyor musun?”

Aslında hiç de masum olmayan o garip ve sakın ses tonu Aidan’ın başını kaldırıp Lily’ye bakmasına neden oldu.

Elleri hâlâ onun tişörtünün altında yumruk şeklinde bekleyen Lily, alt dudaklarını ısırırdı.

Aidan iç geçirdi. “Anne, her şeye burnunu sokmaktan vazgeç.”

“Sen vazgeçersen ben de vazgeçerim,” diyen Char telefonu kapattı.

“Pekâlâ,” dedi Lily. “Yaşlı, çelimsiz ve uyumsuz ha?”

“Evet, ben o listeye *seytani* sıfatını da ekliyorum.” Lily’nin yüzünü avucunun içine alan Aidan günlerdir ilk kez insan gibi hissederken öne eğildi. Lily sıcaktı ve cennet gibi kokuyordu. Aidan ona doyamıyordu. “Burada olmanın nedeni annem mi?”

“Hayır.”

“Güzel.”

“Gray,” dedi Lily.

Lanet olsun.

Lily, Aidan'ın donup kaldığını hissetti ve ardından Aidan başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

"Onunla salonun dışında karşılaştım," dedi Lily soğukkanlı olmasını umduğu bir ses tonuyla. "Penny ile birlikte gidiyordu ve bunu sana verip veremeyeceğimi sordu."

"Ve sen de 'tamam' dedin..." Başparmağını onun alt dudağında gezdirirken Lily ürperdi. İnlemiş bile olabilirdi. "Çünkü beni özledin," dedi Aidan.

"Paket yüzünden buradayım," dedi Lily katı bir şekilde.

"Sadece bırakıp gidebileceğin paketler," diye belirtti Aidan.

Doğruydu. "Evet," dedi Lily etrafa bakınırken. "Ama bunu öylece ortada bırakmak pek de güvenli görünmedi, o yüzden..." Omuzlarını silkerek asıl planının onu görmek olmadığı izlenimini vermeye çalıştı. "Her neyse. Paket artık sende ve ben de gitmeliyim."

Daha iki adım atmıştı ki Aidan onu kolundan yakaladı. "Bana henüz paketi vermedin," dedi.

Lily yerdeki çantayı alıp ona uzattı.

"Pardon," dedi Aidan. "Ellerim biraz dolu. Onu içeri getirebilir misin?"

"Ben—"

Ama Aidan kendi çantasını almıştı ve kilidi açmaya çalışıyordu. Ardından içeri girdi ve onun takip etmesi için kapıyı açık bıraktı.

Ve kahretsin ki Lily içeri girmeye karşı koyamayacak kadar meraklıydı. Aidan da bunu bildiği için kontrol etmek için arkasına bile dönmemişti. Onu takip edeceğini biliyordu.

Lily, Aidan'm onu nerelere kadar takip edeceğini bilmediğini umdu.

Aslında bunu kendisi de bilmiyordu ama onu başka bir posta kodunun kullanıldığı yerlere kadar takip edeceğini tahmin ediyordu. Hem de daha önce hiç gitmediği yerlere.

Aidan çantayı omzundan indirdi ve salonundan geçerek yatak odasına gitti. Ardından da özel bir yere açılan cam kapıya çıktı.

Lily biliyordu çünkü kesilmeye götürülen bir kuzu gibi hâlâ onu takip ediyordu.

Aidan jakuzinin düğmesine baktı ve jakuzi çalışmaya başladı. Örtüyü kenara iterek ayakkabılarını çıkardı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Lily.

Aidan hâlâ ona bakmıyordu. Çünkü Lily bunun nereye gittiğini biliyordu ve o anda ona kilitlenmiş olan gözleri bunu yüzde yüz ele verirdi.

"Son birkaç gündür dört saatlik uykularla ayakta duruyorum ve her yerim ağrıyor," dedi Aidan. "Jakuziye gireceğim."

Evet. Lily de öyle düşünmüştü. "Ama-" Aidan tişörtünü çıkarıp kenara koyduğunda sesini kesti.

Ah. Bu adam özene bezene yaratılmıştı. Yani kalpleri durduracak, salyaların akmasına neden olacak kadar net kasları ve pürüzsüz, bronz ve yumuşak bir teni vardı. Lily onu boynundan başlayıp tehlikeli bir şekilde aşağıda kalan yerlere kadar öpmek istiyordu. Ardından belki bazı yerleri de ısırma-

Pantolonunu da açmaya başladığı anda Lily nefes almayı kesti.

Sırtı hâlâ ona dönükken pantolonunu yere bıraktı.

O bir komandoydu. Ve bu resmi bir gerçeklikti. Lily kesinle onu ısırma-

Aidan ona bakmak için arkasını döndüğünde Lily'yi ağzı açık bir halde buldu. Gülümsedi ve parmağıyla bir işaret yaptı. Bu işaret tüm dünyada "buraya gel" demekti.

"Ah. Şey..." Göğsü sertti, kasları sertti, kalçaları sertti. Her şeyi sertti ve Lily kendisini ona dik dik bakar ve resmen ayakta durup ona selam veren en sert kısımdan gözlerini alamaz halde buldu.

Güçlkle yutkundu. "Şey- Sen-"

"Evet, onu görmezden gel," dedi Aidan. "O da sadece seni gördüğüne sevindi."

Ah tanrım. Lily'nin ayakları onu Aidan'a götürdü ve Aidan bir kez daha ondan çantayı alarak kenara koydu. Ardından Lily'nin bluzunu çıkardı.

"Şey," dedi Lily anlamsızca.

Aidan kaşlarını kaldırdı. "İstemiyor musun?"

Lily tereddüt ettiğinde Aidan geri çekilerek onu şaşırttı. "Sorun değil," dedi. "İstersen sadece izleyebilirsin."

Bu Lily'nin geceleri hayalini kurduğu fantezi olacaktı...

Aidan rahat bir şekilde jakuziye ilerledi ve inleyerek vücudunun alt kısmını suya bıraktı. Gözlerini kapatırken başını geriye yasladı ve derin bir iç geçirdi.

"Zorlu geçti ha?" dedi Lily. Aidan'ın kolundaki ve omzundaki yaraları görebiliyordu ve Aidan boynunu ağrıyormuş gibi hareket ettiriyordu.

"Evet," dedi Aidan gözlerini açmadan. "Ve sen hâlâ böyle bakıyorsun."

Lily hiç fark etmeden ona yaklaşmıştı. Ona teslim olarak sandaletlerini çıkardı ve jakuzinin en uç kısmına oturup eteğini yukarı kaldırdıktan sonra ayaklarını suya soktu.

Ardından Aidan'ın onu izlediğini fark etti. Gözleri Lily'nin içini titreten şeylerle parıldıyordu. "Ne?" dedi

kendini savunurcasına. “O kadar mutlu sesler çıkarınca ben de denemek istedim. Su güzelmiş.”

“Mutlu sesler mi?”

“Evet, tıpkı—” Yanaklarının kızardığını hissettiğinde lafını yarıda kesti ve Aidan başını arkaya atıp gülerken elleriyle yanaklarını tuttu.

“Kes şunu,” dedi Lily.

“Hayır, bunu duymak istiyorum,” dedi Aidan. “Nasıl mutlu sesler?”

“Nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Söyle,” dedi Aidan dayanmakta olduğu yerden uzaklaşıp kollarını onun bacaklarına dolayıp göğsünü de bacaklarına yaslarken. Yüzü resmen Lily’nin kucağında-yken yukarı bakıp ona gülümsedi. “Bana yaramaz bir hikâye anlat, Lily.”

O sert, sıcak ve ıslak kaslarıyla Jonathan’ın Tumblr sayfalarının birinden fırlamış gibi görünüyordu.

“Çok kötüsün,” dedi ona hafifçe vurarak. Bu da Aidan’ın daha fazla gülmesine neden oldu.

“Evet,” diyerek ona katıldı. “Çok, çok kötüyüm.”

Lily getirdiği çantayı almak için uzandı ve onu Aidan’a verdi. “Gray bunu benim önümde açman gerektiğini söyledi.”

“Konuyu güzel değiştirdin.”

Lily çantayı onun önüne koydu.

Aidan çantayı alarak içine baktı ve bir soluk verdi. “Pislik herif.”

“Nedir o?” diye sordu Lily.

“Sen bakmadın mı?”

“Hayır.”

Aidan çantadan, üzerinde kırmızı kalpler ve kırmızı dudaklar olan bir erkek çamaşırı çıkardı.

Aidan bunu bir parmağında tutarken Lily ona bakakaldı. “Bunlar senin mi?”

“Hayır,” dedi Aidan iğrenmiş gibi bir tavırla.

“Gray’in.”

“Öyle olmasa iyi olur.”

“Anlamıyorum,” dedi Lily.

“Evet çünkü adi erkek kardeşlerin yok ve bunun için sonsuz minnet duymalısın.”

Lily gözlerini kırptırdı. “Hâlâ anlamıyorum.”

“Günüm ne durumda olursa olsun yarın bunu giymek ve eğer Gray ya da Hudson ile karşılaşırsam, bunu giydiğimi kanıtlamak için pantolonumu indirmek zorundayım.”

Lily ona baktı. Şok olmuştu ve aynı zamanda gülmemeye çalışıyordu. “O anda ne yapıyor olursan ol, bunu yapmak zorunda mısın?”

“Ne yapıyor olursam olayım,” dedi Aidan. “Sıra en son Gray’e geldiğinde, Hudson bir yönetim toplantısından önceki gece ona bir tanga vermişti. Bu oldukça iyiydi. Özellikle de Gray’in aynı gün dağ bisikleti tanıtımı yapması gerektiğini düşünürsek. Onu tüm gün kıvranıırken görmek eğlenceliydi.”

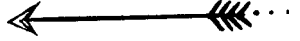
“Peki sıra Hudson’a geldiğinde?”

Aidan gururla gülümsedi. “O benim şovumdu. Ona bir kadın bikinisini göndermiştim. Pembe ve saten.” Lily kahkahalara boğulduğu Aidan gözlerini kısarak ona baktı. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi.

“Evet.”

“Hmmm.” Lily bunun ne demek olduğunu daha anlamadan, Aidan onu kıyafetleriyle birlikte suyun içine çekti.

← 22. BÖLÜM →...

Lily'yi kendisiyle birlikte suyun içine çekmek iyi gelmişti. Son dört günün ardı ardına iğrenç geçtiği düşünülürse, Aidan'm buna ihtiyacı vardı. İyi zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

Planı yatağa girip adrenalın ve yorgunluğu uykuyla üzerinden atmaktı. Fakat ardından onu bekleyen bir hediyeye bulmuştu. Bu tatlı, seksi ve onun-için-mükemmel olan kadın, ıslak ve sıcaktı...

Ve öfkeyle bağıırıyordu.

"Beni resmen içeri batırdın!" dedi Lily, yüzündeki suyu silerken.

"Evet." Aidan ona daha da yaklaştı. Onun Cedar Tepesi'ni terk edişinin ardından yıllar boyunca bir boşluk ve pişmanlık hissetmişti. Onu istemişti ama o buna karşılık vermemişti. Aidan ona sahip olamazdı. Durum buydu.

Bu yüzden onu unutmuştu.

En azından kendisine böyle söylemişti. Onu unutmuş ve kardeşlerinin aksine, aşk yüzünden yara bere almadan, kadınlar konusunda iyi iş çıkarmıştı.

Ardından Lily kasabaya geri dönmüş ve onun duvarlarını kimsenin başaramadığı bir şekilde paramparça etmişti.

Bunu öylesine kolay bir şekilde yapmıştı ki, Aidan'ı korkutmuştu.

Aidan kontrolün kendisinde olmasını severdi. Buna

ihtiyaç duyardı. Gray ile bir şeyleri bir arada tutabilmiş olmalarının nedeni buydu. Ailenin direği olup anneleri, Hudson, Jacob, *onların* anneleri ve Kenna'yı bir araya getirip bir aile oluşturmuşlardı. Sorunlu bir aileydi ama kan bağı kan bağıydı.

Ama bunca sene boyunca bir şeyleri bir arada tutan kişiler olarak sorumluluğun Gray'de ve kendisinde olduğunu biliyordu. Ve bu sert olmayı, kendi ihtiyaçlarını ve duygularını bir kenara koymayı gerektiriyordu. Aidan bunu sorun etmiyordu ama bu durum onu... yalnızlaştırıyordu.

Gray'in her zaman Penny'si vardı.

Ama Aidan'ın hiçbir zaman öyle bir bağı olmadı. Evet, bu onun tercihiydi ama bu konuda yanılmıştı. Artık bunu biliyordu. Yalnız olmaktan bıkmıştı ve dürüst olması gerekirse, bir süredir böyle hissediyordu. Onu da kendisiyle aynı şeyleri hissedecek kadar ikna etmiş miydi? Öyle olmasını umuyordu. Şansını denemek için kollarını ona sardı ve onu içeri çekti.

Lily şaşkınlıkla Aidan'a baktı. "Resmen sırılsıklamım."

"Tam da sevdiğim gibi."

Etraflarında yükselip sis gibi geceye karışan buharların arasında, Lily onun gözlerine ve dudaklarına baktı. "Benim yerime mi eğleniyorsun?"

"Benim sıramdı."

Elbisesi tenine yapışmıştı. Çok açık bir tondaki mavi olduğu için, transparan hale gelmişti. Çıplak olsaydı bu kadar etkileyici olamazdı ve Aidan gözlerini ondan alamıyordu. "Tanrım. Lily, sen gördüğüm en ateşli şeysin." Omzundaki askıyı düşürdü.

"Beni batırdın!" dedi Lily hâlâ o düşünceyi irdelediğini belirterek.

"Evet. İyi hissetmemi sağladı. Sen sağladın." Diğer askısını da düşürmeye çalıştı.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Kafan karışmasın diye bunu daha sık yapmalıyız," dedi Aidan inatla onu çıplak hale getirmeye çalışırken.

Lily yüzündeki suyu sildi. "Ya elbisem kuru temizleme gerektirenlerden olsaydı?"

"Özür diler ve yenisini alırdım." Lily hâlâ onun kollarındayken, Aidan döndü ve onu fayanslara yasladı. Aidan Lily'nin gözleri göğsünden aşağıya inip daha fazlasını görebilmek adına suyun içine baktığında nefesi değişmeye başlayınca ona sahip olduğunu anladı. Lily'nin de onu en az onun Lily'yi istediği kadar istemesini beklerken dudaklarını onun dudaklarına götürmemek için kendisiyle savaştı.

"Bunu tekrar yapmayacağız sanıyordum," dedi Lily.

"Neden?"

"Çünkü..." Aidan Lily duraksadığı anda anladı. O da kesinlikle Aidan gibi hissediyordu ve hâlâ korkuyordu. Sadece eğlenmiyorlar ya da eski sıkıntılardan bahsetmiyorlardı. Bu daha fazlasıydı, çok daha fazlasıydı ve Aidan, Lily'nin bunu söylemesini istiyordu. "Çünkü ne?" dedi.

"Çünkü bu yalnızca seks değildi," diye fısıldadı yanan gözleriyle. "Değil mi?"

Aidan gözlerini ondan ayırmadan başını salladı ve Lily ona doğru geldiğinde daha da sertleşti. "Hayır, değildi."

"Bu her ne ise, ben buna hazır değilim," dedi Lily nefes nefese.

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Lily ağzını açacak gibi oldu ama ya tanımlayamadığı ya da tanımlamak istemediği için hiçbir şey demedi.

“Lily, aramızda ne olduğunu düşünüyorsan, bu kontrol altında,” dedi onu temin etmeye çalışarak. Ama bunu içten söylemiş bile olsa Lily için olan hislerinin hiçbir zaman kontrol altında olmadığını biliyordu. Aidan âşıktı, Lily gidiyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamamıştı.

Lily uzun uzun ona baktı. “Son vermek istemiyorum,” diye fısıldadı.

Tanrıya şükürler olsun diye düşünen Aidan derin bir oh çekti. Başını eğip dudaklarını Lily’nin çenesinden kulağına doğru uzanan bölgede gezdirirken, onun o çok sevdiği şekilde derin bir soluk vermesini ve sanki Aidan deliler gibi dönen dünyadaki tek sabit şeymiş gibi ona tutunmasını istiyordu.

Ve Lily tam olarak bunu yaptı.

Aidan onu nihayet öptüğünde Lily vücudunu ona daha fazla yasladı ve nefes nefese kalmış halde ellerini omuzlarına götürdü. Bir eli Aidan öpücüğünü derinleştirdiği sırada ensesinden saçlarının arasına kayd ve Lily Aidan’ın duyduğu en çekici iç çekişle kendini ona teslim etti.

Ve o ay ışığında, milyonlarca yıldızın altında güzel, ıslak ve sıcak bir kadınla birlikteyken, Aidan ona yaklaşarak gözlerinin büyüyüşünü gördü. Ardından boynunun omuzuyla birleştiği noktayı hafifçe ısırdı ve dilini aynı bölgede gezdirirken elini suyun altına sokup onun vücudundan gezdirdi. Elbisesinin altına soktuğu elini yavaşça bacaklarında gezdirdi ve bunu yaparken elbisesini de yukarı çekti.

“Aidan—”

“Tut şunu,” dedi Aidan elbiseyi Lily’nin beline kadar çıkarttığında.

Lily ellerini indirip elbiseyi tutarken, Aidan onu tekrar öperek kıyafetin üst kısmını indirdi.

Lily'nin sutyeni yoktu. Gözlerini kocaman açmıştı ve Aidan'a bakıyordu. Ağzı da sanki nefes almak için o kadarına ihtiyacı varmış gibi hafifçe aralıktı. Yüz ifadesi Aidan'ın ne yapacağından yüzde yüz emin olmadığını gösteriyordu.

Bu iyi bir şeydi çünkü Aidan çok iyi şeyler yapmayacaktı. Lily'nin göğüslerini avuçlarına aldı ve başını onların arasına gömdü.

Lily o an eridi. Aidan onu tutuyor olmasaydı jakuzinin dibine kayacağını düşünüyordu.

Ama onu tutuyordu.

Hep de öyle olacaktı.

"Ya birisi gelirse?" diye fısıldadı Lily.

"Senden başka kimse gelmeyecek." Aidan elini Lily'nin bacaklarının arasına götürdü; onun sıcak, kaygan ve hazır olduğunu hissetti. "Tanrım, Lily."

"Aidan—"

"Bu akşam kimse evde değil," dedi Aidan. "Bir mucize eseri olarak Kenna bile sinemaya gitti."

Lily gözlerini kapatıp yutkunduğunda ve zevkle inlediğinde, Aidan ona sahip olduğunu biliyordu. Aidan parmaklarını onun üzerinde gezdirdi ve Lily onun dokunuşlarıyla tamamen gevşerken tekrar inledi. "Bunu istiyorsun," diye mırıldandı Aidan.

"Seni istiyorum," diye onayladı Lily. "Her zaman istedim."

Bu bir ilan-ı aşk değildi. Uzaktan yakından ilgisi yoktu ama Aidan neden öyleymiş gibi hissediyordu? Onu bir kez daha öptü. Bu öpücük yoğun ve uzun solukluydu.

Lily hiç ses çıkarmadan onun dudaklarına fısıldadı ama Aidan onu duydu. Onu hissetti.

“Şimdi. Lütfen.”

Evet. Şimdi. Aidan onu jakuzinin kenarına kaldırdı. Ellerini onun bacaklarına koyup nazikçe iki kenara iterken su etrafa sıçradı ve Aidan araya girerek devam etti.

Tek ışık kaynağı yıldızlar ve hilal şeklindeki aydı ama bu her şeyi net bir şekilde görmeye yeterliydi. Lily çok güzel görünüyordu. Aidan bunun tüm gece sürmesini istiyordu ama tüm iyi niyeti Lily’nin bir kez daha isteyerek ve ona ihtiyaç duyarak adını sayıklamasıyla son buldu.

Aidan’a açtı.

Aidan vücudunu baştan aşağı öperken göğüslerinde biraz oyalandı. Elleri titreyen teninin üzerinde ilerlerken acele etmedi. Ardından Lily daha fazlasını talep ederek kalçalarını hareket ettirince Aidan istediğini memnuniyetle verdi. Uzun dakikalar boyunca duyulan tek ses çekirgelere, hafifçe sıçraya suya ve hafif inlemelerle Aidan’ı çılgına çeviren Lily’ye aitti. Aidan dişlerini sıkıyorken, Lily dudaklarını aralamış kesik kesik nefes alıyordu. “Aidan– Ben–”

“Gel,” dedi Aidan. “Seni izlemek istiyorum.”

Lily titriyordu ve onunla birlikte rahatlamak isteyen Aidan’m kendi vücudu da titredi. Onu kollarına alıp kaldırdıktan sonra Aidan dönerek suyun içine girdi ve sırtını fayanslara yasladı.

Lily nefesini kontrol altına almaya çalışırken başı Aidan’ın omzuna dayalıydı. Aidan onun vücudunu okşadı. Lily hafifçe titreyip onun boynunu öptüğünde ve hafifçe ısırduğında, Aidan başının dertte olduğunu biliyordu.

Lily onu kaya gibi sert şekilde bulunca zevkle güldü. Bakışlarını onun bakışlarına odaklayarak üzerine çıktı ama Aidan onu durdurdu.

“Burada olmaz,” dedi kendisine bile yabancı gelen bir ses tonuyla. Lily’yi sabit tutmaya çalıştı ama o seksi kalçaların her bir hareketi onu o anda bitirmekle tehdit ediyordu.

“Neden olmazmı?” dedi Lily yüzünü ellerinin arasına aldıktan sonra dudaklarını onun çenesinde, kulağında, dudaklarında, boynunda ve ulaşabildiği her yerde gezdirirken. “Sen beni hallettin. Ben de senin işini halletmek istiyorum.”

Evet, Lily onun sonu olacaktı. “Prezervatif,” dedi en sonunda. “Burada yanımda yok.”

Lily’nin gözleri onun bakışlarıyla buluştu. “Ben hap kullanıyorum. Geçen sefer söylemek istedim ama konuşmayı geçtim düşünmekte bile güçlük çekiyordum. Prezervatife ihtiyacın yok, Aidan. Aslında her zaman kullanırım ama sana güveniyorum.”

Son iki kelime diğer tüm kelimelere ağır basarak havada yankılanmış ve tam kalbine isabet etmişti.

Sana güveniyorum.

Lily ona böyle şeyler söylerken Aidan bir şeyleri nasıl hafif ve kolay bir şekilde ilerletip onun için ürkütücü hale getirmeyebilirdi ki? Onun güvenini kazanmak için ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu ama minnettardı. Ve hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu. O da daha önce prezervatif olmadan seks yapmamıştı, bunu düşünmemişti bile ama Lily ile birlikteyken onu kullanmak istemiyordu. Hiçbir şeyin aralarına girmesini istemiyordu.

Lily onu öptü ve dizlerinin üzerine kalktıktan sonra onun üzerine çökerek onu derinlere, öyle derinlere aldı ki Aidan’ın gözleri neredeyse kafatasının içine kadar dönecekti.

Ardından parmaklarını onun omuzlarına batırırken inledi ve Aidan onun kalçalarını sabitledi. “Seni incittim mi?”

“Hayır– Lütfen,” diye fısıldadı Lily daha fazlasına ihtiyaç duyarak. “Aidan, lütfen.”

“Seni incitmek istemiyorum.” Aidan kelimeleri zar zor söyleyebilmişti.

“İncitmiyorsun... Durma. Tanrım. Sadece hiç durma.” Kalçalarıyla bir hareket daha yaptı ve Aidan tüm sınırları yıktı. Lily’nin kolları boynuna dolanmıştı ve onu boğacak kadar sıkıydı ama Aidan önemsemedi. Onunla birlikte hareket etmeye başladı.

Lily onun ismini fısıldıyordu ve Aidan buna bayılıyordu. Lily’nin ona gülümsemesine de bayılıyordu. İki saniye içinde ise ölmek üzere olan bir adam gibi nefes almaya başladı. Ve gerçekten ölüyordu. Ama zevkten. Her günü tüm teçhizatla geçiriyordu. Bir kadının üzerinde zıplamasından dolayı bu kadar yorulmamalıydı.

Ama bu sarf ettiği efor yüzünden değildi.

Tek sebebi Lily idi. Onunla birlikte bunu yaşadığını hayal ederek kaç gecesi geçmişti ama hiçbir zaman onun içine dalmanın yakınına bile gelememişti.

Mükemmel uyumlu vücutlarıyla sanki bunun için yaratılmış gibi birlikte hareket ediyorlardı. Hiçbir gariplik yoktu ve Lily’nin de en az kendisi kadar sona yaklaşmış olmasına dair dilekler ve korkular yoktu.

Lily yalnızca onunla birlikte orada değildi. Her nasıl olduysa onun içine tırmanmış gibiydi.

Kalçalarını ona iyice oturtan Lily ona sıkıca sarılırken eli gövdesinde, kollarında ve sırtında geziniyordu. Kısa ve hızlı nefesleriyle ve onun bakışlarıyla karşılaştığında yanakları istekle kızardı.

Aidan onun içini görebiliyor gibi hissediyordu; Lily'nin sık sık saklamaya çalıştığı kadını... Ve o kadar güzeldi ki Aidan'ın boğazının ağrmasına neden oluyordu.

Hareket ederlerken birbirlerine baktılar ve Aidan elini vücutlarının arasına götürüp parmağını onun merkezine soktuğunda Lily, "evet..." diye fısıldadı ve başını geri atıp tekrar onun ismini haykırdığında ise doruğa ulaştı.

Aidan'ın içinde kaybolmuş gibiydi ve onun böyle hissetmesinin nedeninin kendisi olduğunu bilmek Aidan'a kendini bir beş metre kadar daha uzun hissettirdi. Bu aynı zamanda Aidan'm da onunla birlikte gelmesine neden oldu ve Aidan bu hariç her şeyin akıp gitmesine izin verirken yüzünü onun boynuna gömebilmek için Lily'yi kendine çekti.

Aklı başına geldiğinde ise kaderinin belli olduğunu anladı. Tıpkı gerçeği anladığı gibi.

Aralarında gerçekleşen bu şeyde en ufak bir kontrolü yoktu.

Lily kasabadan ayrıldığında onu unutması gerekeceğini biliyordu. Bunu tekrar yapabiliirdi. Muhtemelen.

Jakuzinin dışında bir yerde telefonunun öttüğünü duydu. Bunun bir çeşit acil durum olmamasını umdu çünkü gidip bakamayacaktı. Aslında hâlâ bacakları olduğundan bile emin değildi. En azından bu akşam acil çağrısında olan o değildi...

"Aidan," dedi Lily. "Telefonun—"

"Bu gece acil çağrısına ben bakmıyorum. Telefonu boş ver."

"Hmmm." Lily parmağını onun gövdesinden aşağıya doğru hareket ettirdi. "Bunu görmezden gelmem gibi mi?" Parmaklarını ona sardı ve hareket ettirdi.

“Tanrım, Lily.”

“Hayır, sadece benim.”

Aidan boğulurcasına gülerken ikisini de jakuziden çıkarmayı başardı ve onu şezlonga bıraktıktan sonra ıslak, parıldayan ve çıplak vücuduna bakmak için bir an duraksadı.

Ardından bacaklarının arasına girdi.

“Tekrar mı?” dedi Lily umut dolu bir şekilde.

“Tekrar.”

• • •

Lily’nin kalp ritmi normale dönmeden önce çantası kriz geçiriyormuş gibi titredi. “Telefonum,” dedi tembel bir şekilde.

“Boş ver.”

Lily alt dudağını ısırdı. Bir şeyleri boş vermek ona göre değildi. İçinde yoktu. Ama telefonunu almak için harekete geçmedi.

Bir an başını onun göğsüne yasladı ama birisinin ikinci kez arıyor olmasının muhtemel korkunç sebeplerini düşündü. Belki acil bir durumu olan annesi arıyordu. Lily tereddütle oradan kalktı.

Lily çantasını almak için eğildiğinde Aidan arkasından onu ne kadar takdir ettiğini gösterircesine yüksek sesle iç çekti.

“Güzel manzara,” dedi.

Lily kendisine baktı. Tamamen çıplaktı. Bunu resmen unutmuştu. Böyle şeyleri hiç unutmazdı. Bunun onun yanındayken rahat olduğunu gösterdiğini düşündü. Her yere su akıtırken çantasını karıştırdı ve telefonunu aldı. Jonathan arıyordu. “Hey,” dedi Lily.

“Salona gelmen gerek. Acil bir durum söz konusu.”

“Acil durum mu?”

Aidan ayağa kalktı ve keskin gözlerle pantolonuna uzandı.

“Ne oldu?” dedi Lily. “911’i aradın mı?”

“Öyle bir acil durum değil. Burada bir televizyon yıldızı var. Kendi programından birisiyle Rockies’de zaman geçirmek için bir hafta sonu kaçamağı yapmış. Maalesef yanındaki kişi kocası değil. Bir çeşit ağda oyunu oynuyorlarmış ve kadın kendini mahvetmiş.”

“Ve sen bunu düzeltmiyor musun?”

“Kafasındaki saçlardan bahsetmiyorum,” dedi.

“Ah.” Lily yüzünü buruşturdu. “Tamam, geliyorum.” Telefonu kapatıp Aidan’a baktı. “Gitmem lazım.”

“Ne olmuş? Giderken acil sevk yapılmasını isteyebilirim.”

“Saçla ilgili bir acil durum var.”

Aidan donup kaldı ve tamamen afallamış gibi göründü. “Saçla ilgili acil durum diye bir şey mi var?” diye sordu. “Benim de öyle bir sorunum olduğunu söylersem ne olacak?”

“Aslında bu daha çok bir ağda acil durumu,” dedi Lily.

Aidan bir an ona bakıp kaldı. “Tamam, buna verecek cevabım yok.” Ona doğru ilerleyip onu kollarına aldı ve yüzünü saçlarına gömerek ona doyamıyormuşçasına kokladı.

Lily’nin tüyleri ürperdi.

“Ben seni bırakırım,” dedi Aidan.

“Buna gerek yo—”

“Saat geç, hava karanlık. Ben götürüyorum. İşin bittiğinde bana mesaj atabilirsin ve ben de gelip seni alırım.” Lily karşı gelmek istediğinde onu öptü. Ardından geri

çekilip yüzünü avuçlarının içine aldı ve gözlerine baktı. “Bu gece için teşekkürler.”

Lily güldü. “Seks için bana mı teşekkür ediyorsun?”

“Evet,” dedi Aidan. “Tabii önceden de söylediğim gibi, ikimiz de bunun seksten fazlası olduğunu biliyoruz.”

Lily ağzını açacak oldu ama Aidan onu tekrar öperek etkili bir şekilde susturdu.

“Seni seviyorum, Lily,” dedi Aidan dudakları dudaklarına değerken, kolaylıkla.

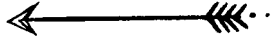
Lily tamamen şoka girmişti. Sebep her ne kadar şok edici olsalar da söyledikleri değildi. Sebep bunu söylerken bu kadar rahat oluşuydu.

Seni seviyorum, Lily.

Sanki bir gerçeği ortaya döküyormuş ve bu çok büyük bir olay değilmiş gibi...

Ondan hiçbir şey bekliyormuş gibi görünmeden, hafif bir gülümsemeyle ona bir havlu uzattı ve ardından onu işe götürmeden önce giymesi için bir şeyler getirdi.

← 23. BÖLÜM →...

Aidan merkeze her zamanki gibi sabah sekizde gitti. Fakat daha gittiği zaman bile yorgundu. Sebep muhtemelen yeterince uyuyamamış olmasıydı. Buna sebep olan kişiyi düşündüğünde ise hemen gülümsedi.

Onu salona bıraktıktan bir saat sonra almaya gitmişti ve gece birlikte geçirmişlerdi.

Onun yatağında.

Söylediklerinin onu sarstığını biliyordu. Kendisini bile sarsmıştı. Ama ne de olsa bunlar gerçeklerdi ve Aidan bunları geri almayacak, ikisinden de saklamayacaktı.

Birlikte geçirdikleri zamanın rahat, seksi ve eğlenceli olması için elinden geleni yaptı. Hiçbir baskı yoktu.

Çünkü onu aceleye getirmek istemiyordu.

On saniye sonra ilk vardiyası geldi ve Aidan yatakta birbirlerine yaptıkları şeylerle ilgili düşüncelerini bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

Çağrı konusu kaza sebebiyle ölümdü. Alana ilk vardıklarında çğıllıklar atan bir kadın vardı.

Kocasını garajda bulmuştu ve adam ölmüştü. Garajdaki buzdolabından bir şey almak için gitmişti ve üzerinde sadece sabahlığı ile terlikleri vardı. Anladıkları kadarıyla adam fark etmeden bir su birikintisine basmıştı ve dolabı açtığı anda elektriğe kapılmıştı.

Görünmez kaza ve kötü şans.

Bir saat sonra, Aidan ve Mitch hâlâ olay yerindeydi. Rapor yazmakla uğraştıkları sırada üniformasıyla Hudson gelip yolcu koltuğuna oturdu.

Birkaç gün öncesinden beri konuşmamışlardı çünkü son konuştuklarında sinirler gerilmiş ve Hudson ona ikiyüzlü demişti.

“Bir dakikan var mı?” dedi Hudson.

“Daha sonra.” Aidan kardeşini atlatmaya çalışmıştı ama Hudson hafifçe küfredip önünü kesti.

“Sana ikiyüzlü dememeliydim,” dedi Hudson. “Ya da ben ve Jacob’u aileden birileri olarak görmediğini söylememeliydim.”

Kahretsin. Hudson bir şey konuşmak istediğinde kimin dinlediğiyle ilgilenmezdi. Ama Aidan Mitch’in kulak kabarttığını biliyordu çünkü o da birçoğu gibi liseli kızlar gibi davranıyordu. “Tamam,” dedi. “Güzel konuşmaydı, teşekkürler.”

Hudson kımıldamadı.

“Bunu sonra da konuşuruz,” dedi Aidan.

Hudson başını eğip yeniden küfretti ve tekrar başını kaldırdı. “Barış anlaşmasına ne dersin?”

Buna gerek yoktu ama Aidan’ın karnı açtı. “Tabii. Kahvaltılık burrito işini görecektir.”

“Daha iyisi var. Pantolonunu indirmeni sağlayacağım ve sana en son gönderilen şeyi giymediğini kanıtlayacağım.”

“Kahretsin,” dedi Aidan. “Tamamen unutmuşum.”

“Çünkü geceyi Lily’nin evinde geçirdin.”

Aidan Mitch’in soluğunun kesildiğini duydu.

“Tamam,” dedi Aidan, Hudson’u araçtan atarak. “Meğer sana ayıracak vaktim varmış. Seni dövmek için vakit

ayırıyorum. Geceyi Lily ile geçirdiğimi düşünmene neden olan şey nedir?”

“Duydum,” dedi Hudson.

“Kimden?” diye sordu Aidan. “Boş zamanlarımda yaptığım şeylerle bu kadar ilgilenen kim?”

Hudson sırttı. “Ben. Eve gelmedin. Ve dün gece oradan geçerken kamyonetinin onun evinin önünde park halinde olduğunu gördüm.”

Kahretsin. “Ah.”

“Sanırım ona kendini açmaya çalışıyordun, ha?”

“Gerçekten,” dedi Aidan. “Şu gece derslerini almaya son vermelisin.”

Hudson güldü ama gülümsemesi çabuk söndü. “Artık benimle konuştuğuna göre... Neden burada olduğumdan bahsedelim.”

“Tanrı aşkına—”

“Neden babamla iletişime geçmemi istemediğini bilmem gerekiyor.”

“Tekrar bu zırvalığı—”

“Gray’e gittim,” dedi Hud.

Aidan gerildi. “Ne?”

“Evet. Ve o da bana bunun sadece senin anlatabileceğin bir şey olduğunu söyledi.”

Aidan gözle görülür şekilde rahatladı.

“Ama,” dedi Hudson. “Bu lanet bir monarşi değil. Ben bir çocukmuşum gibi kuralları öylece koyamazsın. Sadece bir tane sebep istiyorum. Sen de onu söylediğin zaman ne olursa olsun senin yanında olacağım.”

Aidan gözlerini kapattı. “Bunu yapmak istemiyorum.”

“Çünkü anneni incitti, değil mi?” diye sordu Hudson sessizce. “Sorun bu mu? Char’ı incitti ve... belki seni de?”

Aidan gözlerini açtı. “*Seni hiç dövdü mü ki?*”

Hudson’un ifadesi değişti. Gerildiği anda gözleri karardı. “Lanet olsun. Demek öyle yaptı,” dedi bir solukta. “*Seni dövdü. Ve sen tek kelime bile etmedin.*”

Aidan cevap vermediğinde, Hudson ellerini yumruk yaptı. “Çünkü bizi koruyordun.” Derin bir soluk verdi. “Tamam. Tamam.” Başını salladı. “O halde onu ne olursa olsun buradan uzak tutuyoruz.”

“Benim için değil,” dedi Aidan. “Annem için.” Başını iki yana salladı. “Ona bin kilometreden daha yakın olmasını istemiyorum.”

“Ben de,” dedi Hudson net bir şekilde. Başını sallarken gözlerinde hâlâ bir öfke vardı ama Aidan’ın görmeyi asla istemediği bir anlayış da vardı. “İşine geri dönmene izin vereyim,” dedi hafifçe ama yerinden kıpırdamadı.

“Eğer bana sarılmaya çalışırsan..,” dedi Aidan.

“Tabii ki hayır,” dedi Hud. “Gün ışığında açık alandayız.” Durakladı. “Ama iyiyiz, değil mi?”

“Her zaman öyle değil miyiz?” Ardından ortamı şenlendirmek için, “Belki de dün akşam geç bir akşam yemeği için Lily’ye gitmişimdir,” dedi. “Bunu hiç düşündün mü?”

Hudson kaşlarını kaldırdı. “Gece üçte mi?”

“Tamam,” dedi Aidan. “Beni yakaladın. Ben yetişkin bir kadınla birlikte olan yetişkin bir erkeğim.”

Hudson sırtıttı. “Char biliyor mu?”

“Hayır. Ve bunu bu şekilde tutmaya devam edeceğiz, anladın mı?” dedi Aidan onu uyararak. “Eğer öğrenirse, muhtemelen büyük ve şaşalı düğünler hayal etmeye başlar ve ben de seni öldürmek zorunda kalırım. Anladın mı?”

Hudson güldü.

“Ne var?”

“Az önce kaşınmaya başlamadan *düğünler* dedin,” dedi Hud.

“Ben *düğünler*e alerjik değilim, salak.”

“Hayır, sen birisinin seni sevmesine alerjiksın,” dedi Hudson.

Bu Aidan’ı bir an düşündürdü. “Hiçbir şeyden haberin yok,” dedi en sonunda. “Lily’nin beni sevmesini gönül rahatlığıyla izin veririm.” Kamyonetin ön aynasına baktı. “Bak, anne, kaşınmıyorum. Şimdi buradan uzaklaş.”

“Henüz değil,” dedi Hudson onu inceleyerek. “Çünkü seni düşündüren bir şey daha var ve bunu hissedebiliyorum. Ve bana bunu söyleyene kadar buradan bir yere gitmiyorum. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.”

Aidan, Hudson’un gerginliğini fark etti ve kendisini tam bir pislik gibi hissetti. Hudson Jacob’un ortadan kaybolmasından kendini sorumlu tutuyordu ve Jacob’un ona açılmasını sağlayabilmiş olsaydı onu gitmekten vazgeçirebileceğini düşünüyordu.

Bu tamamen bir saçmalıktı ama Kincaidlerin mantıkla pek işi olmazdı. Ama yine de Hudson’un bu aileden birisi için kendini sorumlu hissetmesine izin vermeyecekti. “Bu Lily ile ilgili. Şu anda çok önemli değil.”

“Beni bir kere şaşırt.”

Aidan iç çekti. “Sadece emin olamıyorum... Kendine tekrar...”

“Ne?”

“Sevilmek için izin verecek mi? Tüm bu zaman boyunca bağımsız ve tek başınaydı. Bunda da iyi iş çıkarıyordu. Kendini birisinin ona yaklaşmasına izin verecek kadar değerli görmüyor.”

Hudson başını salladı ve ardından şaşırtıcı şekilde basit ve dahice bir fikir sundu. “O halde ona bunun tersini göster.”

• • •

Lily yeterince uyuyamadığı için umutsuzca kafein tüketmeye çalışırken saat dokuzu on geçte salona doğru ilerledi. Bunun ağda acil durumuyla hiçbir ilgisi olmamakla birlikte tamamen geceyi nasıl geçirdiğiyle ilgisi vardı.

Aidan bir kez daha “Seni seviyorum,” dememişti ve Lily hiçbir şey dememişti ama Aidan’ın mekânında geçirdikleri zaman kadar onun evinde geçirdikleri zaman da iyiydi. Onun yatağı, onun banyosu, onun mutfak tezgâhı...

Salondan birkaç metre uzaktayken gözlüklerini koyabilmek için çantasıyla uğraşıyordu ki sert bir göğse çarptı ve karşısında onu buldu.

“Aidan,” dedi kahvesini dengelemeye çalışarak.

Aidan harikaydı ama göz göze geldiklerinde Lily’nin yüzündeki gerilimi görünce suratını astı. “Sorun nedir?”

Bir an korkmuş gibi göründü ama ardından yüzündeki tüm ifadeyi yok etti.

“Aidan,” dedi hafifçe. “Sen iyi misin?”

“Evet. Sadece daha şimdiden fazla uzun bir sabah oldu.”

Lily daha önce ondan destek almıştı. Onun yardımını da almıştı. Ama Aidan ondan bunların hiçbirini istememişti. Onan hiçbir şey istememişti ve muhtemelen asla istemeyecekti. Lily de ona doğru bir adım atıp sıcak ve sert vücuduna yaslandı.

Aidan başta tereddüt etse de kollarını onun beline sardı ve yüzünü boynuna gömdü.

“Neler oluyor?” dedi Lily hafifçe. Bir eliyle sırtından boynuna doğru sıvazlayarak şeritler oluşturunuyordu.

“Bir şey olmuyor,” dedi Aidan paylaşıp paylaşmamak arasında kalmış gibi görünerek.

“Hiçbir şey.” Durakladı. “Hud ve ben babamız hakkında tartışıyorduk,” dedi en sonunda. “O onu buraya getirmek ve bize bıraktığı pisliği temizletmek istedi.”

Lily, Richard Kincaid hakkında pek fazla şey bilmiyordu. Tek bildiği yüzyılın babası olamayacağı ve arkasında bir değil tam üç aile bırakmış olduğuydu. “Ve sen onun gelmesini istemiyorsun,” diye tahminde bulundu.

“Annemin yakınına yaklaşmasını istemiyorum. Terk edip gittiğinde onu mahvetti.”

“Seni de öyle,” dedi Lily.

“Hayır, ben gitmesini istiyordum.” Aidan onu daha sıkı tutup yüzünü gizlemeye devam etti. “Ölmesini istedim.”

“Çok üzgünüm, Aidan.”

“Üzülme. Sen bir şey yapmadın ki.”

“Kötü anıların için üzgünüm.”

“Evet, onlardan ikimizde de var.”

Evet ama Lily, Aidan’ın anılarının kendininkilerden daha kötü olduğunu düşünüyordu. Ona daha sıkı sarıldı.

Bir süre sarıldıktan sonra Aidan geri çekildi. “Senin acelen vardı.”

“Evet. Biraz geç kalıyorum.” Lily, Aidan’ın dudaklarının yanındaki kıvrımları gördü ve yüzünün yandığını hissetti. “Dinle, ben bu sabah hızlıca yapılan şey konusunda pek de iyi değilim, o yüzden sadece...” Kapıyı işaret etti ama Aidan onu durdurmak için elini beline kaydırdı.

“Bunu konuşmuştuk,” dedi. “Hızlıca bir şeyler yapmaktan fazlası bu.”

Lily onun bir noktada haklı olduğunu biliyordu. Ama bu o anda tamamen onay vereceği bir şey değildi. “Aidan–”

“Evet ve sen de bunu biliyorsun,” diyerek dudaklarına eğildi. Dudakları yumuşak dokunuşlarla ona bir öpücükten fazlasını verdi ve Lily ona o an sahip olduğu her şeyi verebileceğini hissetti. Aklının zor algılayan kısmında bir yerlerde çantasının yere düştüğünü duydu ama umursamadı. Bu onu gafil avlamıştı. *Aidan* onu gafil avlamıştı. Aidan sessiz ve güçlü bir şekilde, Lily’nin daha önce hiçbir zaman inanmak istemediği şeylere inanmasını sağladı.

İnanmak ve güvenmek...

“Düşündüğünden daha güçlüsün,” dedi Aidan, Lily’nin sesli düşündüğünü anlamasını sağlayarak. “Her zaman düşündüğünden daha güçlü oldun.”

Lily ona bakarak bunun gerçek olmasını umut etti. Aidan ona bakarken çok emin görünüyordu. Lily de bu özgüvenin birazını kullanabilirdi. “Benden ne istiyorsun?” dedi.

Aidan çantasını alıp ona uzattı. “Endişelendin mi?”

“Biraz.” Lily duraksadı. “Ya da, bilirsin, çok.”

Aidan öyle sıcak gülümsedi ki Lily’nin boğazı kurudu. “Bunu,” dedi Aidan elini onun kalbinin üstüne koyarak. “Bunu istiyorum.”

Ah. Tek istediğin buysa...

Lily’yi bir kez daha öptükten sonra salonun kapısını açtı ve onu içeri yöneltti. “İyi günler,” dedikten sonra ortadan kayboldu.

Sanki saniyeler önce kalbini istediğini belirtmemiş gibi, öylece gitmişti. Lily zihnini temizlemek için başını iki yana salladı ve kahvesinden büyük bir yudum alarak salona girdi.

Jonathan başını bilgisayarından kaldırmadan konuştu. "On dakika geç kaldın. Bunun için sadece iki mazeret kabul ediyorum. Ölüm kalım meselesi ya da sabah seksi."

Lily az daha kahvesiyle boğuluyordu.

Jonathan başını kaldırdı. "Daha neler," dedi. "Ding dong! İki numaralı seçenekte bir kazananımız var. Sabah seksi yaptın demek, seni şanslı sürtük."

Lily durdu ve aynalardan birinde kendini inceledi. "Bunu sadece bana bakarak tahmin etmiş olmanın imkânı yok."

"Evet, var," dedi Jonathan. "Ve en ufak detayı bile duymak istiyorum. Ama şimdilik havluları çıkar ve kasayı başlat."

"Bunun Rosa'nın görevi olduğunu sanıyordum.

Rosa arka taraftan başını uzattı. "Hayır. Sabah seks yapan kişi tüm iğrenç işleri yapar ki biz de sekssiz hayatımız hakkında kendimizi biraz daha iyi hissedebilelim."

Jonathan başıyla onayladı. "Bu çalışan not kitabında bile yazıyor."

Lily başını iki yana salladı. "Peki," dedi arkaya yönelerek. "Ama kimse benden detay falan duymayacak."

"Peki bunun nesi eğlenceli?" dedi Lenny.

Lily tüm acelesi yüzünden onu fark etmemişti ama kendisi oradaydı. Tişörtü, düşük bel pantolonu ve saçlarında testere tozuyla orada dikiliyordu. "Sen ne yapıyorsun?" dedi Lily.

"Birkaç yeni raf taktım. Gray senin istediğin yenilemeleri ek iş olarak yapabileceğimi söyledi."

Lily raflara baktı ve onaylayarak başını salladı. "Harika görünüyorlar. Ben girip süpürgeyi alayım da müşteriler gelmeden yerleri süpüreyim."

“Rahat ol,” dedi Lenny. “Ben kendi pisliğimi temizle-
rim. Tam hizmet veren bir tamiratçıyım. Ve şu verdiğin
söze gelirsek...”

Lily başını iki yana salladı. “Ne sözü?”

“Benimle çıkmak konusunu düşüneneğini söylemiştin.”

Hayır, söylememişti. Onu umutlandırmamak konusun-
da dikkatli olmuştu. “Lenny—”

Lenny gülümsedi. “Kalbimi mi kıracaksın, tatlım?”

Lily gözlerini devirdi. “Bunu yapamayacağımı ikimiz
de biliyoruz.”

“Kendini hafife alma.”

Bugün onda onu son gördüğü zamandan farklı bir şey
vardı. Yanaklarında çok fazla renk vardı, gözleri donuk
bakıyordu. Hasta olduğunu düşünürdü ama adam likör
kokuyordu. “İçiyor muydun sen?”

“Bu kanun dışı mı?” dedi Lenny.

“Saat dokuz buçuk bile olmadı.”

“Bir yerlerde saat akşam beş oldu bile.”

“Ama sen çalışıyorsun,” dedi Lily sessizce.

Lenny’nin gülümsemesi biraz ciddileşti. “Bana patla-
yacak mısın, Lily? Birisini ispiyonladığın ilk zaman ol-
mazdı, değil mi?”

Lenny bir önceki işine gönderme yaptığında Lily göz-
lerini kıstı. “Belki de buradan gitmelisin.”

“Çünkü bu yüzüme bakıp benimle çıkmak gibi bir dü-
şünceye hiçbir zaman sahip olmadığını söylemekten daha
kolay olurdu, değil mi? Olay bu mu?”

“Seni umutlandırmak gibi de seninle çıkmak gibi de
bir düşüncem hiçbir zaman yoktu,” dedi. “Başka şeyler
düşündüysen üzgünüm.”

“Çünkü Aidan ile düzüşüyorsun.”

Birbirlerine bakıp öylece durdular. Aidan konusunu bilmesine şaşırmamıştı. Cedar Tepesi küçük bir yerdı ve insanlar konuşmayı severdi. Hem de çok.

“Seni onunla gördüm,” dedi. “Vücut dili ne komik şey. Her zaman da dürüst.”

“Bu konuşma bitmiştir,” dedi Lily.

“Kendine bir bak, konuşman bile onun gibi. Anlıyorum, biliyor musun,” dedi. “O bir Kincaid. Tatil merkezinin sahibi. Tabii ki onu seçeceksin.”

“Çık dışarı,” dedi Lily. “Şimdi.”

Lenny eşyalarını topladı ve çıktı.

Jonathan yaklaştı. “En son kısmı duydum ve hiç hoş değildi.”

“Diğer seçeneğin benim onu tekmeleyerek atmam olduğunu düşünürsek aslında oldukça hoştu.”

“Neredeyse sana katılacağım,” dedi Jonathan. “Günlük deneyimlerimde bu gibi pisliklerin bir anda çekip gitmediğini öğrendim. Lily. Aidan ve Gray’e burada neler olduğunu söylemen gerek. Eğer anlatmaktan huzursuzluk duyacaksan, ben anlatırım.”

Lily iç geçirdi. “Ben hallederim.”

“Emin misin?”

“Evet. Kendi pisliğimi temizleyebilirim.”

Kapı tekrar açıldı ve Penny içeri girdi.

Lily gülümsemeyi başarabildi. “Selam.”

“Selam. Ben Aidan’ın yüzünü bebek poposuna çevirdiğin o şeyden istiyorum,” dedi.

“Bebek poposu hemen geliyor,” dedi Lily.

Penny ona bakakaldı. “Ayrıca üstündeki bu parıltıdan da istiyorum. Neyin nesi bu?”

Kayınbiraderinle geçirdiğim gecenin ürünü... “Hımm, sanırım güneşte yandım.”

Jonathan kahvesinde boğulacak gibi oldu ve kahveyi etrafa saçtı. "Kahretsin."

Penny hâlâ Lily'ye bakıyordu. "Onunla yattın."

"Sizin sorunuz ne?" dedi Lily odadaki herkese.

"Kıskancız," dedi Jonathan.

Seksen beş yaşındaki müşteri kadın da başıyla onayladı. "Öyleyiz, tatlım," dedi kadın ince ses tonuyla. "Hiçbimiz seks yapamıyoruz."

"Hey," dedi Penny. "*Ben* biraz yapıyorum."

"Evet ama seninki *evlilik seksi*," dedi Jonathan. "Evlilik seksi sayılmaz."

Penny, "Hmph," diye bir ses çıkardı.

Günün geri kalanı ona Aidan Kincaid'i nihayet bağlayan kişinin kendisi olup olmadığı soran bazı insanlar dışında oldukça hızlı geçmişti.

"Bu bir iltifat," dedi Jonathan günün sonunda etrafı toparlarken. "İnsanlar Kincaidlere hayranlıkla bakıyor. Evlilik Gray'i biraz sakinleştirmiş olsa da hepsi çılgın insanlar. İnsanlar kardeşlerden birini ele geçirmiş gibi duran kadını merak ediyorlar. Gerçekten, sorular ve dedikodular kurtulamayacağın şeyler."

"Bu çok saçma," dedi Lily. "Sevgi özel bir iş."

"Hey." Jonathan kaşlarını kaldırdı. "Sevgi hakkında bir şey demedim. Ama sen lafı açtın madem—"

"Üzgünüm," dedi Lily çantasını kaparak. "Gitmem lazım."

"Tamam. Ama Lily...?"

Lily arkasına baktı.

“Aidan’a Lenny’den bahset.”

Lily başını sallayıp oradan ayrıldı. Bu sohbeti dört gözle beklemiyordu. Bu kişi Lenny bile olsa en son istediği şey birinin başına bela sarmaktı.

Uygunsuz bir yerde sırlarını dökmüş olması da cabasıydı...

Lily evine geldiğinde üstünü değiştirdi, Ashley’nin şalını aldı ve dağa çıktı. Ölü Adamın Uçurumu’nu ziyaret edecekti. Hem sevdiği bazı yerleri ziyaret etmek hem de en azından bir şeyi bitirmek için Heaven’s Pike’a yürüdü.

Canı istediği zaman fotoğraf çekmek için durakladı, kayaların üzerine oturdu ve yorulduğunda suyunu içti. İkinci turunun ardından eve yöneldi.

Eve girince direkt olarak annesinin gönderdiği, Ashley ve ikisinin görüldüğü fotoğrafa baktı. Şalını çıkarıp çerçevenin yanına bıraktı. “Bugün yine yürümeye gittim,” dedi kardeşine derin bir nefes aldıktan sonra. “Tırmanış yapmıyorum. Bu korkudan dolayı değil, biliyorsun. Pişmanlık da değil. Ben sadece... büyümek zorundaydım. Anlıyor musun?” Lily duraksadı ve boğazındaki yumruyu yutkundu. “Bunu gerçekten beraber yaparız diye düşünmüştüm, büyüme işini,” diye fısıldadı. “Gerçekten öyle sanmıştım.”

Aptal bir yaş gözünden akıverdi ama Lily yaşı sildi. “Heaven’s Peak’e yürüdüm,” diye devam etti. “Ve bana iyi geldi. Hatta oldukça iyi. Dağda olmayı ne kadar özlediğimi fark etmemişim bile. Ama sana söz veriyorum, Ash, sana olan özlemimi asla unutmayacağım.”

Bir damla yaşı daha silmek zorunda kaldı ama bu sondu. “Seni asla unutmayacağım,” diye fısıldadı kardeşinin gülen yüzüne bakarak. “Ama sanırım kendimi affetme-

liyim. Ve bu konuda sorun yaşıyorum,” diye kabullendi. “Bunu deniyorum ama tek başıma yapabiliyorum gibi durmuyor.” Tekrar durakladı. “Belki oradan bana yardım edebilirsin.”

Ashley, Lily’nin ona ihtiyacının olmasını çok isterdi. Sadece bunu düşünmek bile Lily’nin gözyaşları arasında gülümsemesine neden oldu.

“Gördün mü,” diyebildi. “Çoktan yardım ediyorsun bile.”

• • •

Aidan ana ofiste oturuyordu.

Yangın merkezinden çalıştıktan sonra yorulmuştu ve Lily’yi görebilme şansı olmadığından kendini kötü hissediyordu. Lily ona gülümsediğinde nasıl hissettiğini düşünüyordu. Teninin yumuşaklığını. Tadını...

Lenny kafasını kapıdan uzattı. “Dün salondaki rafları hallettim,” dedi. “Bana iş bulduğu için Gray’e teşekkürlerimi ilet.”

“İşe yaradığına sevindim,” dedi Aidan. “Tatil merkezinin içinde bu şekilde para kazanabilirsin.”

“Emin misin? Çünkü şu sıralar faturaların ödenmediğini duydum.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bunu gizli tutmanı anlıyorum. Başarısızlığı asla iyi karşılamadın zaten. Ama hadi artık. Arkadaşlardan ne zamandan beri sır saklanıyor?”

Aidan öfkesinin kabardığını hissetti. Ayağa kalktı ve Lenny’ye dönmeden önce kapıyı kapattı.

“Peki,” dedi Lenny daha Aidan konuşmadan. “Bunu başkasının duymasını istemeyiz.”

“Aslına bakarsan kimsenin seni dövmesini istemiyorum,” dedi Aidan kesinlikle öfkelenmiş bir halde. “Arkadaşlarımdan önce gelen tek şey ailemdir.”

“O halde Lily konusunu açıkla.”

Aidan gözlerini kıstı. “Senin bugün sorunun ne?”

“Resmen Kincaidlerden biriyim. Ya da öyleydim, ta ki sen benim için fazla meşgul hale gelene kadar. Yine de tatil merkezini kaybedeceğinize dair söylentiler var. Bir sonraki çeyrekte kendinizi kurtarabilmek için bazı elemanları işten çıkaracağınızı bana söyleyebilirdin.”

Aidan uzunca bir soluk verdi. “Tamam, beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Tatil merkezini kaybetmiyoruz. Ve işten çıkarma olaylarına da daha sonra karar verilecek.”

“Anladım,” dedi Lenny. “Yani siz Kincaidler bir olduğu sürece sorun yok, değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Salonda bayağı durdum. İnsanlar orada bir sürü şey konuşuyor. Siz ve babanızın para sorunları gibi.”

Aidan donup kaldı. Richard’ı ve tatil merkezine olan etkisini bilen çok az kişi vardı. Gray, Hudson, Kenna... ama onlar asla bir şey söylemezdi. Söyleyemezdi.

Lily de biliyor, dedi kafasındaki bir ses ama Aidan bunu görmezden geldi.

Ya da öyle yapmayı denedi.

“Salonda olan bir diğer şey ise,” dedi Lenny, “iyi bir manzara. En son ateşli parçan da orada çalışıyor.”

Aidan gözlerini kıstı. “Lily hakkında böyle konuşmazsın herhalde.”

Lenny acı bir ifadeyle gülümsedi. “Güzelleşmiş, değil mi? Yani çokbilmiş bir çenesi var ama yine de oldukça seksi. İkiniz arasında bir şeylerin kızıştığını duymuştum

ama başka erkeklerle de konuştuğuna göre o kadar da kı-zışmadı herhalde.”

Aidan ona dik dik baktı. “Neden direkt söze girip asıl bilmemi istediğin şeyi söylemiyorsun?”

“Peki,” dedi Lenny. “Bana iş veriyorsun. Cömert his-settiğinde seninle takılmama izin veriyorsun. Birçok yar-dımda bulunuyorsun, bunu biliyoruz. Ama bu defa kazan-ma sırası bende.”

“Bir yarışmada olduğumuzu bilmiyordum,” dedi Aidan.

“Saçmalık.”

“Tam olarak ne kazanacağını düşünüyorsun acaba?” diye sordu Aidan.

“Belki de senin hatunu.”

Tam o esnada Aidan’ın yangın çağrı cihazı öttü.

Aidan küfrederek cihazı aldı ve kapıya yöneldi. Len-ny’nin yanından geçerken duraklayıp kokladı. “Sen içki mi içiyordun?”

Lenny onu geçmeye çalıştı ama Aidan elini göğsüne koyarak onu durdurdu. “Kokuyu alabiliyorum.”

Lenny Aidan’ın elini ittirdi. “Ben gidiyorum.”

“İyi,” dedi Aidan. “Ve yanılıyo—”

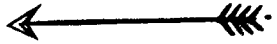
“Lily hakkında mı?” dedi Lenny. “Emin misin?”

Aidan konu Lily olunca pek bir şeyden emin olamı-yordu ama onu kasten incitmeyeceğinden emindi. “Kin-caid olmak konusunda,” dedi. “Kincaidler birbirlerine sırt çevirmezler. Hem de asla. Tatil merkezindeki işin bitti, Lenny. Ve bunun nedeni kafayı sıyrırman değil. Bunun ne-deni artık sana güvenmiyor oluşum.”

“Belki de Gray farklı düşünüyordu.”

“Gray seni çok önceden çıkarmak istedi. Bir iş sahibi olmanın nedeni bendim. Ve artık bu da sona erdi. Eşyala-rını al ve defol git.”

← 24. BÖLÜM →...

Lily randevular arasında kısa bir mola verip e-postalarına baktı. Gönderdiği özgeçmişlere hâlâ bir yanıt yoktu.

Hiç.

Sıfır.

Hiçbir şey yoktu.

Bunun hâlâ Cedar Tepesi'nde hapis kalacağı anlamına geldiğini bildiğinden, paniğin onu çarpmasını bekledi.

Ama panik kendini hiç göstermedi.

Bunun yerine yeni bir duygu vardı. Sıcak bir duygu. Bu ilk başta aklını karıştırırsa da Lily bunun burada süresiz olarak hapis kalmakla barışık olduğunu fark etti.

Hatta belki tamamen kalmakla.

"O gülümsemeyi sevdim," dedi Jonathan. "Bir cevap mı gelmiş?"

"Hayır." Lily ona bakmak için döndü. "Tam tersi."

Jonathan da şaşırmış göründü. "Ve bu seni mutlu ediyor çünkü...?"

"Çünkü belki de artık buradan ayrılmak için acele etmiyorumdur."

Jonathan sırtıttı. "Tabii ki etmezsin. O kadar orgazm olurken biraz zor."

Salonun dışında bir adam kamyonetten indi ve salona doğru ilerledi.

"Ve bak!" dedi Jonathan. "Gelen kişi orgazm donörünün ta kendisi!"

Aidan yangın ekipmanlarını giymiş şekilde yüzünde bir gram gülümseme olmadan içeri girdi.

Jonathan'ın yüzü soldu. "Hey. Sen iyi misin?"

"Lily ile konuşmam lazım," dedi Aidan.

"İstediğin kadar konuş." Jonathan salonun ön kısmına yürüdü ve onları yalnız bıraktı.

"Hey," dedi Lily olabildiğince sakin şekilde çünkü ona bu kadar yakın olmak kalbinin hızla atmasına neden oluyordu.

Aidan ona dokunmadan yanından geçti. Bu normal değildi çünkü ilk olarak Aidan ona dokunmak için her türlü fırsatı kollardı ve ikinci olarak ise oda daracıktı ve Aidan bir dağ gibi genişti. Arka odada onunla yüzleşmek için arkasına döndü ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Her şey yolunda mı?" dedi Lily özel konuşabilmek için kapıyı örterek. Bir güzellik merkezinde ne kadar özel konuşulabilirse işte.

"Lenny ile mi görüşüyorsun, Lily?"

Lily gözlerini kırpıştırdı. "Seninle görüştüğümden oldukça eminim."

Aidan gülümsemedi. "Başkalarıyla görüşmeni umursamıyorum, sadece ne olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Umursamıyor musun?" dedi Lily şaşkınlığını gizlemek için efor sarf edip başarısız olarak.

Aidan önemli olan bu değilmiş gibi bir hareket yaptı. "Ona tatil merkezinin muhtemelen işçi çıkaracağını sen mi söyledin?"

Lily şaşkınlığın her yerine yayıldığını hissetti.

"Ona babamdan mı bahsettin?" dedi Aidan.

Lily nihayet konuşabildi. "Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Neden sorularıma soruyla cevap verip duruyorsun?" dedi Aidan.

Lily'nin öyle canı yandı güçlkle nefes alıyordu. "Tamam," dedi kapıya doğru ilerleyip. "Burada işimiz bitti." Kapıyı açtı ve ona en iyi öfkeli bakışını attı.

Aidan derin bir soluk verdi. "Dinle, sormak zorundaydım.

"Sormak—" Lily durdu. "Bana söylediğin her şey ben-de kaldı. Ben sözümü tutarım, Aidan. Ve bunu bildiğini sanıyordum." Gözyaşlarının çok yaklaştığını hissedince odadan çıkacak oldu ama Aidan bir eliyle onu bir eliyle da kapıyı tuttu.

"Yapma," dedi Lily ondan kurtulmaya çalışarak ama adam onu çok sıkı tutuyordu.

"Özür dilerim," dedi Aidan onu tutup gözlerine bakarken. "Sadece bilmem gerekiyordu."

"Peki," Lily ona bu kadar yakın olmaktan gizlice zevk alan yanma da öfkelenerek. "Şimdi biliyorsun. İkimiz de biliyoruz. Aramızdaki şeyin olduğundan daha fazlası olduğunu söylediğinde sana inandığım için bir aptal olduğumu ikimiz de biliyoruz. Bundan daha iyisini bilebil-meliydim. Hiçbir zaman daha fazlası olmaz, hatta çoğu zaman çok daha azıdır. Beni bırak!"

"Lily—"

"İşim var," dedi Lily ondan ayrılıp. Hızla çıkıp Jonathan'm endişeli bakışlarını görmezden gelerek ön tarafa geçti ve bir sonraki müşterisini çağırdı.

Aidan onu takip etti. "Lily—"

"Çalışıyorum," dedi Lily.

"Seninle konuşmam gerek."

Evet, ama Lily'nin onunla konuşması gerekmiyordu. Lily aptallık yapmıştı ama bunu atlatacak. Bir aile üyesini trajik şekilde kaybetmiş değildi sonuçta. "Meşgulüm," dedi müşterisini sandalyeye alırken.

Tesse yirmili yaşların sonunda bir öğretmendi. Aidan'ı süzdü.

Lily'yi değil. Lily, Aidan'ı tekmelemek istiyordu. Özellikle de o Tessa'nın diğer tarafında durup direkt Lily'ye baktığı zaman.

"Üzgünüm," dedi Lily. "Benimle bir randevu ayarlamak istiyorsan, ayarla. Kendi tüylerini alamayacak kadar meşgul olduğunu biliyorum. Daha önce konuştuğumuz o şeyi uygulayabilirim, Tessa'nın ardından randevum yok."

Tessa korkmuş gibi garip bir ses çıkardı.

Jonathan bakışlarını Aidan'ın alt bölgesine götürüp kaşlarını kaldırdı.

Aidan tepki vermedi. Tek yaptığı Lily'nin gözlerine bakmaktı. "Üzgünüm," dedi sessizce. Ciddi bir ifadesi vardı.

"Ah, sorun değil," dedi Lily. "Bu kadar kıllı olman senin suçun değil."

Tessa tekrar boğulacak gibi oldu.

Ve Lily bu defa Aidan'm çenesindeki hafif kasılmayı fark etti.

"Lily," dedi tekrar. Tüm salonun sessizliğe gömülüp bu kıl muhabbetini dinlediğini bilmesine rağmen oldukça sakindi. "Seninle konuşmayı bitirmem lazım. Yalnız başımızayken."

"Tessa'nın saçını yıkayıp boyamam lazım," dedi.

"Burada konuşabilirsin," dedi Tessa. "Benim için önemli değil."

"Ah, ne hoş," dedi Lily. "Duydun mu, Aidan? Saçlarını yaparken seninle birlikteyken başkalarıyla görüştüğüm konusunda tartışmamızı hiç umursamıyor."

Jonathan nefesini tuttu. "Neler oluyor?"

"Ben öyle demedim," dedi Aidan oradaki herkese ve ardından Lily'e baktı.

O anda yere iğne düşse sesi duyulacak kadar bir sessizlik vardı

Lily, Tessa'nın saçlarını yıkamaya devam etti.

Aidan uzanıp suyu kapattığında çenesi iyice sıkışmıştı. Temiz bir havlu aldı ve Tessa'yı düzgün oturtuktan sonra saçlarını havluya sardı ve aslında oldukça iyi bir iş çıkardı.

Ardından Tessa'yı koltuğa götürerek eline bir deri verdi. "Lily birazdan yanınıza gelecek," dedi.

"İstedığınız gibi konuşun," dedi Tessa aynadan Lily'ye doğru ilerleyen Aidan'ın kalçalarını izleyerek.

Lily daha kaçmak için girişimde bulunamadan Aidan onu tuttu, arka odaya götürdü ve kapıyı çarparak kapattı. "Tüyleri almak mı?"

Lily bacak bacak üstüne attı ve hiçbir şey söylemedi.

"Kıllı mı?" dedi Aidan.

Lily duvardaki saate baktı.

Aidan başını geri atıp eliyle ensesini ovdu ve, "Bu pek de iyi gitmiyor, öyle değil mi?" dedi.

"Nasıl gideceğini düşünmüştün?" dedi Lily sessizliğini bozarak. Çok öfkeliydi. Ama ondan daha fazla incinmişti. Kapıyı açtı. "Tessa'nın saçını bitirmeliyim."

Lily, Tessa'nın saçlarıyla ilgili işini bir buçuk saatte halletti ve ardından bir sonraki müşterisi geldi.

Bu Aidan'dı.

"Bekledi," dedi Jonathan. "Seninle gerçekten konuşmak istiyor olmalı."

Lily rahat koltukların birine oturmak yerine kapı eşiğinde kollarını göğsünde bağlamış şekilde bekleyen Aidan'a döndü.

“Hazır mısın?” dedi Lily rahatça.

“Tüy operasyonu için hayır,” dedi Aidan.

“O zaman ne istiyorsun?”

“Diğer her şeyi.”

Lily çok iyi bir şey bulmak istedi. “O zaman kaş ağdasi.”

Aidan kaşlarını görebilecekmiş gibi gözlerini yuvarladı. “Kaşlarımın nesi var?”

“Orman gibiler.” Tabii öyle değillerdi. Aidan mükemmeldi.

“Başka bir saç kesimine ne dersin?” dedi Aidan.

Tabii ki hayır. Aidan yalnızca bir kafatası masajı daha istiyordu. “Ya ağda ya da hiçbir şey,” dedi Lily. “Evet mi hayır mı?”

Aidan bir an durakladı. “Evet,” dedi en sonunda.

Lily onu incitecek ya da ağda yapacak kadar zalim değildi. Ama yine de onu özel müşteri odasına alıp oldukça yakın kalacakları şekilde üzerine eğilmeden yaptığı hatayı fark etmedi. Süreçte inanılmaz samimi bir şey vardı ve Lily bunu daha önce hiç düşünmemişti.

Aidan’ın gözleri onunkileri hiç terk etmedi. “Dinle. Lenny ofise geldi ve tatil merkezinin finansal sorunlarından haberi var. Ben de sandım ki—” Başını iki yana salladı.

Lily kalbi acırken ona baktı. Öfkeli olmayı tercih ederdi çünkü bunu daha önce zaten yapmamış mıydı? Güvenebileceğini sandığı birine âşık olmamış mıydı? Ardından gerçeği öğrenmemiş miydi? Neden aptal dersini almamıştı ki? “Sen ne sandın?” dedi. “Güvenine ihanet etmekle kalmayıp bir de onunla yattığımı mı düşündün? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“İşte bak, yine sorulara soru ekliyorsun,” dedi Aidan.

Lily ağdayı sürüp dikkatlice çekti.

“Lanet olası—” Aidan derin bir nefes aldı.

“Bir tane daha var,” dedi Lily diğer kaşa da sürerken.

“Çılgınca olan ne biliyor musun?” dedi bir süre sonra.

“Siz kadınlar bunu kendinize *isteyerek* yapıyorsunuz.”

“Sabit dur,” dedi Lily bir kez daha çekerek.

“Terliyorum,” dedi Aidan inanamayarak. Dik bir şekilde oturup sırtını esnetti. “Kahretsin. Gerçekten terliyorum.”

“Peki bunun en son çalıştığım yerdeki olay yüzünden mi ben olduğumu sandın?” dedi Lily. “Sırları yaydığım için çıkarılmıştım ya.”

“Hayır, ben—”

Lily bunu önemsemediğini fark edip dışarı çıkacak oldu ama Aidan onu kolundan yakaladı. “Lily—”

“Üzgünüm, daha fazla vaktim yok,” dedi Lily. “Kaşlarının tadını çıkar.”

“Burada işimiz bitmedi.”

“Tabii ki bitti. Başka bir müşterim var.”

Neyse ki bu doğrudu. Hızlıca bir saç kesimi yaptıktan sonra arkaya yöneldi çünkü gerçekten bir molaya ihtiyacı vardı.

Aslında hayatına bir mola vermeye ihtiyacı vardı.

Ama böyle bir şansı yoktu. Arkaya giden yolu yarılamışken Jonathan seslendi. “Birisi daha var, Lily. Fön olacak.”

Lily, Jonathan’a daha sonra surat yapacaktı. Ön tarafa geldi ve Aidan ile yüz yüze geldi.

“Tanrı aşkına—” Başını iki yana salladı. “Senin föne falan ihtiyacın yok.”

“Müşteri her zaman haklıdır,” dedi Jonathan.

Lily ona bakmak için döndü. "Sen kimin tarafındasın?"

"Senin," dedi Jonathan ki bu Lily'yi şaşırttı. "Her zaman. Ama bence onu dinlemen lazım. Yani belki de bu kadar odun olmasının gerçekten iyi bir nedeni vardır." Umutla Aidan'a baktı.

Aidan döndü ve saç yıkama bölmesine gitti.

Lily de onu izledi. Buz gibi bir su kullanmak aklında geçmemiş değildi ama o gün yeterince profesyonellik dışı davranış sergilemişti.

"Peki," dedi Aidan, Lily ılık suyu beklerken. "Ne durumdayız?"

"Lenny ile yattığımı söyleyip sırlarını ona anlattığımı düşündüğün durumdayız. Hem de bunların tek nedeni San Diego'da olanlar."

"Hayır," dedi Aidan. "Bunun Lenny ile ilgisi yok. Ya da San Diego'yla. San Diego aslında aklımdaki son şeydi. Konu ailem ve onları bir arada tutmak için verdiğim savaş. Ve bu bazen beni aptallaştırıyor. Gerçekten, tam bir aptalım, tamam mı? Buraya o şekilde gelmemeliydim. Özür dilerim, Lily."

Lily biraz yumuşadı. Ama bunun tek nedeni konunun Aidan'ın ailesi oluşuydu. "Bir ailenin parçası olmak hakkında artık pek bir şey bilmiyorum," dedi Lily. "Ama seni yine de anlıyorum." Artık su da ılınmıştı ve Lily saçı yıkamaya başladı. Aidan kendine engel olamayıp iç çekti ve gözlerini kapattı.

Lily de ellerini Aidan'ın saçlarında gezdirmek konusunda kendine engel olamıyordu.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Lily kontrol edemediği ve edemediği şeyler olduğunu öğrenmişti ve Aidan onun hakkında ne düşünürse düşünsün, her zaman ikinci

kategoriye düşüyordu. Lily'nin kontrol edemediği şeyleri salıvermesi gerekti. Yoksa çok canı yanıyordu. Saçını yıkamayı bitirdiğinde, onu diğer tarafa götürdü ve aynada onunla göz göze geldi.

Aidan ağzını açıp konuşacak oldu ki Lily saç kurutma makinesini çalıştırdı. Aidan'ın onu incitmek istemediğini anlamıştı. Bu konuda kendini kötü hissettiğini bile fark etmişti.

Fakat affedebilse bile bir şeyleri unutamıyordu. Bunu unutamazdı.

"Benimle konuşman için bir saatini da ayırtacağım," dedi saç kurutma işlemi biter bitmez. "Yaptığınız her türlü işkenceye de katlanacağım, hatta kıl tüy olayına bile."

Aidan şaka yapıyordu ama Lily bunu böylece kapatamazdı. Belki de onu ciddiye almamalıydı ama bu konu ciddiydi ve Lily unutamazdı. Bunu unutmayacaktı. "Artık bir önemi yok."

"Bu ne demek oluyor?"

"Benden bu kadar," dedi Lily sessizce. Hemen ardından arkaya doğru yola koyuldu.

Aidan oraya ondan önce vararak elini kapıya yerleştirdi. Lily başını kapıya yasladı.

"Senden bu kadar mı?"

"Bitti anlamında yani," dedi Lily. "Sen mi gideceksin ben mi gideyim?"

Aidan onu kendisiyle yüz yüze gelecek şekilde çevirdi ve gözlerine baktı. "Şunu net bir şekilde söyleyeyim. Bir tane sorum var, sana geliyorum, sen buna sinirleniyorsun ve sonra ne oluyor, tekrar çekip gidiyor musun? Bu mudur? Bu şekilde mi devam edeceksin, Lily?"

"Evet," dedi. "İşe dönmem gerek. Ah, yoksa kovuldum mu?"

Aidan ona bakakaldı. “Ben senin patronun değilim. Ve seni asla kovmazdım. Lily-” Çağrı cihazı öttü. Aidan sesi susturdu ama Lily yüzünden gitmek istediğini görebiliyordu.

“Gitsen iyi olacak,” dedi kavgadan yorulmuş şekilde. Adını bile koyamadığı bir şey bitti diye yaşadığı üzüntüye şaşırılmış ve yorgun düşmüştü. Ön tarafa yöneldi.

Rosa onu bekliyordu. Molası olduğunda Lily’nin onun saçını keseceği konusunda anlaşmışlardı. “Sen iyi misin?” diye fısıldadı Rosa, Aidan gittiğinde. Bakışları cevap arar gibiydi.

“Hiç daha iyi olmamıştım,” dedi Lily kesinlikle hissedemediği bir sakinlikle.

Rosa, Lily’nin eline uzandı. “Erkekler aptal olabiliyor. Ama onun aptal olmak istediğini düşünmüyorum.”

Lily güldü. Ağlamaktan iyiydi.

“Evet, gerçekten,” dedi Rosa. “Ciddiyim. Düşünebildikleri zaman yanlış düşünüyorlar ama Aidan gerçekten yıkılmış görünüyordu. Ne oldu?”

“Bana başkasıyla yatıp yatmadığımı sordu. Ve onun hakkında bazı özel bilgileri sızdırdığımı sandı.”

Rosa alt dudaklarını ısırıldı.

“Ne?”

“Şey, iyi adamlar konusunda uzman sayılmam,” dedi Rosa. “Ama çürümüş olanlar konusunda uzmanım. Ne ararlar ne mesaj atarlar. İstediklerini alıp yok olurlar. Hiç konuşmazlar. Aidan soruyorsa bu hiç yoktan iyidir, öyle değil mi? Belki de emin olmak istemişti. Belki de onun hakkındaki hislerini öğrenmek istedi. Yani hislerimiz konusunda açık olduğumuzu düşünsek de öyle değiliz.” Alt dudaklarını ısırıldı. “Lütfen saçımı kötü kesme.”

“Lily,” dedi Jonathan. “Ona Lenny’nin buraya geldi-

ğinden bahsettin, değil mi? Seninle konuşma şeklini falan anlattın mı? Aidan'a bunların hepsini söyledin mi?"

"Hayır. İspiyoncu olmak istemedim." Ve Lily sözler yerine otururken öylece onlara baktı. Özellikle Rosa'nın sözleri. Çünkü Rosa haklıydı. Aidan onun için hissettiklerini hep belirtmişti. Açık ve netti. Her zaman.

Ve karşılığında... Lily hiç öyle olmadı. "Tanrım," dedi.

"Ne?" dedi Rosa panikle. "Ne oldu?"

"Sorun benim," dedi Lily, Jonathan'a dönerek. "Sorun tamamen benim," dedi.

"En sonunda."

"Bu onun da bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmez," dedi Lily tüm salona.

"Tabii ki hayır," dedi Jonathan'ın müşterisi. "Ama bilesin, *hepsinin* pislik olduğu özel günler vardır." Jonathan'a gülümsedi. "Söz meclisten dışarı tabii ki."

"Tabii ki," dedi Jonathan ağır başlı bir tavırla.

← 25. BÖLÜM →...

Aidan bir çiftlik yangınıyla uğraşmış ve tüm geceyi orada geçirmişti. Merkeze döndüğünde sinirleri bozuktı ve kimseyi çekemeyecek durumdaydı. Özellikle de sabahın altısında elinde imzalanacak bazı kâğıtlarla gelen Gray'i.

En azından Gray'i de kendisi gibi huzursuz edecek bir şeyi vardı.

"Hazır buradayken..." dedi Aidan dolabına gidip kahverengi çantasını alarak. Çantası Gray'e verdi.

"Kahretsin," dedi kardeşi. "Nedir bu?"

"Düz siyah boxer."

"Gerçekten mi?"

"Hayır," dedi Aidan.

Gray ürkekçe çantanın içine baktı. "Kahretsin," dedi tekrar ve neon sarısı bir paket çıkardı. "Bu da ne?"

"Buna erkek çuval diyorlar," dedi Aidan. "Oldukça açık bence."

Gray oldukça yaratıcı küfürler ederek başını iki yana salladı. "Penny buna bayılacak."

"Bilmediğini sanıyordum."

"Görünüşe göre her konuda her şeyi biliyor."

"O zaman ona gösterme," dedi Aidan.

"Sır hakkımı önemli şeyler için saklıyorum."

"Abur cuburumuzu yemek için bizim eve geldiğin zamanlar gibi mi?"

“Her neyse. En azından birimiz her gece sevişiyor.” Gray onunla bakıştı ve şakacılığı bir anda yok oldu. “Sorun ne?”

Her şeyi, her detayı bilen ve sizi avcunun için gibi bilen bir kardeşinizin olmasının tek sıkıntısı buydu işte. “Sorun yok.”

“Tekrar dene,” dedi Gray.

“Temizlenecek teçhizatım var.”

“O zaman onu yaparken konuş.”

“Senin de yapacak işlerin var,” dedi Aidan. “Git başkasına uyuzluk yap.”

“Bunun Lily’yi eski işindeki gibi sırları ortaya dökmesiyle suçlamandan sonra seni terk etmesiyle bir ilgisi var mı?”

Aidan gözlerini kıstı.

“Hey, güzellik merkezinde kavga çıkaran sensin,” dedi. “Bunu Facebook’ta bile paylaşmış olabilirsin.”

“Tanrım,” dedi Aidan parmaklarını saçlarına daldırırken.

“Dinle,” dedi Gray. “Lenny bir şerefsiz ve senin onunla ilgilendiğini bile bile Lily’ye yakınlaşmakla hata etti. Ve kardeşin olduğum için, Lily’nin hatalı olduğunu varsayacağım. Bu sadece bağlılık. Bu da seni haklı yapıyor.”

“Ve?”

“Ve,” dedi Gray bir aptalla konuşur gibi ağır ağır konuşarak. “Şu an elindeki soru; haklı olmak mı istiyorsun, mutlu olmak mı?”

“Kahretsin.” Aidan haklı olmayı severdi. Hatta bayırdı.

Ama Lily’nin dönüşünden beri olduğu kadar mutlu olduğu başka zamanları hatırlamıyordu. Aidan kardeşi ve Penny’nin herkes gibi iniş çıkışları olduğunu biliyordu. Kavga ettiklerinde tüm binayı sarsıyorlardı. Ama iyi

yanları da vardı. Aidan geçen gün bir şeyler atıştırırken candan dışarı bakmış ve otuz bir yaşındaki kardeşini karısıyla birlikte pijamaları ve çıplak ayaklarıyla etrafta koşuşturup su tabancalarıyla birbirlerini ıslattıklarını ve tüm mekânı kahkahalarıyla canlandırdıklarını görmüştü.

Aidan tek istediği hayatı boyunca onunla gülecek birisi iken, mükemmel kadını bekleyerek çok fazla zaman kaybettiğini fark etmişti.

Yani evet. Konu haklı olmak ve mutlu olmak arasında seçim yapmak ise Aidan hangisini seçeceğini çok iyi biliyordu. "Tamam, mutlu olmayı seçiyorum," dedi Gray'e. "Ama her şeyin içine etmişken bunu nasıl yapabilirim ki?"

Gray onun omzuna dokundu. "Dizlerinin üzerine çöküp yalvarırsın."

Alarm ötmeye başladığında ise Aidan'ı sıkıca tuttu ve yüzündeki gülümseme gitmişti. "Bunu üstünden at. Bu çağrıya yanıt vermeli ve aklını temizlemelisin, anladın mı?"

"Anladım."

Aidan Mitch de dahil tüm ekiple birlikte harekete geçti. Eski kasabada bir yangın vardı. Evlerin hepsi eskiydi. Kimisi eski görünürdü kimisi yeniden şekillendirilmişti ama kibrit gibi yanmaya meyilliydiler.

Balon inşaat çerçevesinde inşa edilmişlerdi ve bu da duvarlarda yangın önleyici şeyler olmadığı anlamına geliyordu. Yani alevler bu evlerden birine girdiğinde bodrumdan çatıya kadar yükseliyordu ve bu korkunç bir şeydi.

Evlerin her birinin yanında bir ev daha olduğu düşünülduğünde, yangının bir anda her yere yayılması işten bile değildi. Ve bu tip yangınlar her zaman bir kâbus olurdu.

Çağrıyı aldıktan beş dakika sonra mekâna varmışlardı. Ağır duman göğe yükseliyordu. Kaptan onlara daha fazla

ekipman ve insan gücü getirecek ikinci anonsu da geçti. Buna ihtiyaç olacaktı.

Eski kasabanın iyi yanı her blokta yangın musluğu bulunmasıydı çünkü bu su bulmakta sıkıntı olmayacak demek oluyordu. Araçları 500 galon su taşıyabiliyordu ama daha fazla su bulunabilmesi her zaman bir artıydı. “Sıcak bir olayın ortasında hortumunuzun gevşemesi kadar berbat bir his yoktur” söylemi deneyimle söylenmiş bir sözdü ve iyi bir deneyimi aktarmıyordu.

“Kahretsin,” dedi Mitch kenara çektikleri sırada.

Evet. Kahretsin. Kapı ve pencerelerden yükselen dumanları izlemek için toplanan bir grup vardı. Ancak alevler görünmüyordu.

İlk iş olarak ev sakinlerinin evden çıkmış olduğunu onayladılar. Ardından aniden alevlenmeyi ya da sıçramayı engellemek için yapıyı havalandırıp gazın çıkmasını sağladılar. Bu ayrıca herkes için daha iyi görüş alanı sağlamıştı.

Hava maskelerini takarak evin içine ilerlerken hortumu da beraberlerinde götürdüler.

Kaptan radyo aracılığıyla ev sahiplerinin birinci ya da ikinci katta herhangi bir alevlenme görmediğini bildirdi.

Bu da yangının büyük ihtimaller bodrum katında olduğunu belirtiyordu.

İkinci ünite gelerek bodrum katına inen merdiven buldu ama sıcaklık içeri girmeyi engelleyecek kadar fazlaydı.

İkinci ünite sıcaklığı azaltmak için bodrumun pencerelerini dışarıdan açmakla görevlendirildi. Ve tabii kısa zaman sonra alevlerin üzerine su sıkabildiklerini ve yakın zamanda yangının söndürüleceğini belirttiler.

Aidan ve Mitch çatı katını kontrole gönderilmişti. Kü-

çük ve ıvır zıvır eşyalarla dolu odada herhangi bir alevlenme olmamasına karşın içerisi yetmiş derece gibiydi.

Kaptanın oksijen maskelerini değiştirmelerini istemeleri üzerine Aidan ve Mitch evin birinci katına indi. Mitch pencereyi açtı ve Aidan zeminde yürüyordu ki...

Aşağı düştü.

Düştüğü esnada kaptanın onları “zeminin yumuşaklığı” ile ilgili uyardığını ve dikkatli bir şekilde kenarlardan yürümelerini söylediğini duydu.

Çok geç, diye düşünürken gürültüyle düştü ve bir an nefessiz kaldı.

Düştükten sonra ilk duyduğu şey telsizdi. Mitch sağlık ekiplerinin olay yerinde kalmasını söylüyordu. Ardından ikinci ünite Aidan’ın kaptanına bir anons geçerek ekibinden birinin aşağı inip bodrumda onlara katılmak istediğini söyledi.

Herkes bir anda komedyen kesilmişti.

Yanına ilk gelen Mitch idi ve bu kendisinin ya büyücü olduğunu ya da merdivenlerden uçarak geldiğini gösteriyordu. “Neler oluyor,” dedi ellerini Aidan’ın kaburgalarında gezdirirken.

Aidan onu kendinden uzaklaştırdı ve kalktı. “Ben iyiyim.”

Kimse ona inanmadı ve Aidan sağlık ekiplerinin onu kontrol etmesine izin vermek zorunda kaldığında daha da öfkелendi. “Eğer bu şey telsizde söylendiyse—”

“Tabii ki söylendi,” dedi Mitch, eğlenmiş gibi görünürken.

“O zaman kaptanı arayıp beni işimden etmeden önce anneme mesaj at.”

“Hallettim bile,” dedi Mitch telefonu çıkarıp Aidan’ın fotoğrafını çekerek. “Annen ısrar etti,” dedi.

Aidan gözlerini devirdi.

Mitch mesajlarını okuyordu. "Ah, annen Lily'nin gitmesine izin verdiğin için bir aptal olduğunu söylüyor." Aidan yukarı baktı. "Lily'nin gitmesine izin vermek mi"

Bir saat sonra ev kapatıldı ve bir mühendis çağırıldı. Resmi yangın sebebi doğalgaz arızasıydı.

"Hey, bu biraz sana benziyor," dedi Mitch. "Lily ile ayrılmanın resmi nedeni; beyin arızası."

Aidan'ın düşmesi ve Lily'yi kaybetmesiyle dalga geçilerek merkeze geri dönüldüğünde vardiya sona ermişti.

Hızla araçtan indikten sonra Aidan hızlı bir duş aldı. Yan tarafında geniş bir yara görünce daha da hızlanmıştı. Üzerine biraz merhem sürüp merkezden ayrıldı. Kamyonetine bindiğinde telefonu her zamanki gibi doluydu. İki mesaj Gray'e aitti. *Kenna'ya hayır de. Ve: Bu konuda bana güven.*

SİL ve SİL.

Kenna da ona mesaj atmıştı. *Sezonun geri kalanı boyunca kayak yapmak için Arjantin'e gitmeyi düşünüyorum.*

Aidan CEVAPLA tuşuna bastı ve yazdı: *Tabii.*

Aidan aptal değildi. Eğer kardeşine Gray'in dediği gibi *hayır* deseydi, kız daha kimse gözünü kırpamadan çeker giderdi. Ama Aidan onunla anlaşırса, Kenna rahatlar ve muhtemelen başka bir plana geçerdі.

Ama emin olabilmek için yine de Gray'e mesaj attı. *Odasına gir, pasaportunu bul ve onu kasada sakla.*

Ardından Hudson'un mesajı vardı. *Lily ile olanları duyduğum. Tam bir ahmaksın. Bunu hecelemememe gerek var mı? Ah-mak-sın.*

SİL.

Diğer mesajı açtığında yan taraf acımaya başladığı için yön değiştirdi. İki kişinin öpüştüğü, çok yakından çekilmiş bir özçekimdi ve Aidan ne gördüğünü anlayabilmek için kafasını iki tarafa döndürmek zorunda kalmıştı. En sonunda anladığında telefonu yolcu koltuğuna fırlattı ve sanki bir kobraya bakar gibi ona baktı.

Bu Marcus ile öpüşen annesiydi.

Tanrım. Elini yüzünde biraz gezdirdikten sonra telefonu tekrar eline alıp bir sonraki mesaja geçti ama yine bir fotoğraf görmekten korkuyordu. Ama karşısındaki bir mesajdı: *Üzgünüm, tatlım. Onu kendime göndermeye çalışırken rehberimdeki herkese gönderdim.*

Bu on iki saat önce gönderilmişti ve Aidan cevap vermediğinde annesi bir mesaj daha göndermişti: *Sessiz olmandan bu durumu onaylamadığını anlıyorum. Senin onayına ihtiyacım yok Aidan Scott Kincaid. Ve Marcus ile buluşmalarımda saçımı yaptığı için Lily'ye kızmanı da istemiyorum, beni duydun mı? Ve Lily'den bahsetmişken, bilmen gereken bir şey var.*

Aidan hemen annesini aradı. "Lily'ye ne olmuş?"

"Tatlım, merhaba! Sen iyi misin?"

"Evet." Aidan bir baş ağrısının kendini göstermeye başladığı, kaşlarının arasındaki yere dokundu. "Lily," dedi.

Annesi iç geçirdi. "Tamam. Ama bundan hoşlanmayacaksınız."

"Bu şekilde başlayan hikâyelerden nefret ederim. O iyi mi?"

"Evet. Seninle olanlardan sonra ne kadar iyi olabilirse işte."

Aidan burnunun üst kısmını sıktı. “Anne—”

“Hepsi benim suçum, Aidan.”

Aidan gözlerin kırıştırdı. “Ne?”

“O Lenny’ye hiçbir şey anlatmadı. Dinleyen herkese anlatan ve en kötünün olmamasını umduğumuzu söyleyen kişi benim.”

“Anne—”

“Lenny’nin bir boşboğaz olduğunu fark etmemişim.” Annesi burnunu çekip ağlak bir sesle, “Üzgünüm, Aidan,” dedi.

Ah, yok artık. Aidan derin bir soluk verdi. “Lütfen ağlama—”

“Ama her şeyi batırdım. Sen Lenny’yi kovdun ve Lily’ye bağırдың, ardından o seni terk etti ve—”

“Lenny üç kez ihtar aldığı için kovuldu, anne. Bu senin suçun değil. Ve ben Lily’ye bağırmadım. Ona asla bağırmam.”

Ama onun hislerini incitmişti ve tek suçlusu kendisiydi.

Char tekrar burnunu çekti. “Gidip senin için onunla konuşacağım ve—”

“Hayır.” Aidan sesini yumuşatmak için kendini sıkmak zorunda kalmıştı. “Hiçbir şey yapma, anne. Bu ben ve Lily arasında.”

“Ama tatlım, sen sadece her şey daha da beter hale getireceksin.”

Muhtemelen. Aidan tekrar kaşlarının arasını ovdu. “Bu konunun dışında kalman lazım. Bana söz ver,” dedi.

Char ısrar etti.

“Anne.”

“Tamam,” dedi en sonunda. “Ama neredeyse güzel bir ilişkin vardı, Aidan. Bunu ikinci kez batırma.”

“İkinci kez mi?”

“Evet. Kız yıllar önce kavgâ bile etmeden ayrılmıştı, hatırladın mı?”

Aidan hafifçe güldü ve başını direksiyona vurmamak için kendini zorladı. Evet. Çok net bir şekilde hatırlıyordu. “Gitmem lazım, anne. Bir toplantım var.”

“Ama—”

“Seni seviyorum,” dedikten sonra ARAMAYI BİTİR tuşuna bastı. Bu defa telefonu arka koltuğa attı ve bu şekilde eve gidene kadar diğer mesajlara bakmaktan sakındı. Ama vücudu beyniyle iletişimi koparmıştı, çünkü Aidan eve gitmedi.

Lily’ye gitti. Onunla konuşması gerekiyordu. Konuşup kendini küçük düşürecekti.

Kapıyı tıklattı ve kapıya yaslandı çünkü yan tarafı acıyordu ve birdenbire aşırı yorgun bir hale geldi. Güçlkle ayakta duruyordu. Lily cevap vermiyordu. Neden vermiydi ki zaten? Aidan tam bir pislikti.

Kapı açıldığında Aidan neredeyse içeri düşüyordu.

Lily panikle kollarını ona sardı. “Aidan?”

← 26. BÖLÜM →...

Lily, Aidan'ı gördüğüne ne kadar şaşırdıysa kollarını ona sarmış olmasına da o kadar şaşırmıştı. Ondan hiçbir haber alamamıştı. Son konuşmalarından sonra haber almayı da ummamıştı ama durumları konusunda bazı pişmanlıkları vardı. Hatta onu bulup bunları kendisini söylemek istemişti.

"Artık beni görmek istemediğini söylediğini biliyorum," dedi Aidan. "Ama kamyonetim beni buraya getirdi." Yüzünü Lily'nin saçlarına gömdü. "Tanrım, Lily. Her zaman çok güzel kokuyorsun. Çok, çok güzel..."

Bir şeyler yolunda değildi. Lily uzaklaşıp ona bir bakmak istedi ama Aidan onu sıkıca tuttu. Bundan daha kötüsü, Aidan gerçekten ona yaslanıyordu.

"Özür dilerim," dedi neredeyse ikisini de düşürecek olduğunda. "Gerçekten yorgunum."

"Alevlerle boğuşuyordun," dedi Lily kokusundan anlayarak. "Ne kadar zamandır uykusuzsun?"

"İki gündür," dedi Aidan kendini dikleştirip. "Daha önce işimden hiç iğrenmedim ama tek istediğim buraya gelmekti. Sana gelmek."

Lily bundan bir anlam çıkarmak istemeyerek hiçbir tepki vermedi. "Neden?"

"Çünkü tam bir aptaldım, Lily. Fazla tepki verdim. Lenny'ye öfkeliydim çünkü adam uzun zamandır hayatımdaydı ve ben de sandım ki—" Başını iki yana salladı ve

elini yüzünde gezdirdi. “Kahretsin. Onun hakkında yanılmıştım ve bunu çok iyi karşılamadım. Ona güvenebileceğimi düşünmüştüm.”

Lily bu konuda bir şeyler biliyordu. “Bu senin suçun değil,” dedi.

“Belki de. Ama onunla konuştuğunu ima etmek benim suçumdur. Tanrım, Lily. Ben tam bir aptalım. Koca bir aptalım. Annem her şeyi açıkladı ve bana olanları anlattı. Durumu anlatan oymuş ki bence sen de bunu biliyorsun.”

Lily, Char’ı ortaya atmamak için alt dudaklarını ısırıldı.

Aidan başparmağını hafifçe onun dudaklarına değdirdi. “Ama bu konuda seni suçladığımda bile,” dedi hafifçe, “hiçbir şey söylemedin. Onu korudun.”

“O senin annen,” dedi Lily. “Sizin için çok endişeli. Sırları açığa çıkarmak gibi bir amacı yoktu.”

Aidan başıyla onayladı. “Biliyorum. Ama bunu bilmen ve bana bile hiçbir şey söylememen senin kim olduğunu gösteriyor. Bana bir daha aileyle ne yapacağını bilmediğini söylediğinde bunu düşün, Lily. Çünkü tam olarak biliyorsun. Bu tamamen sadakat, nezaket ve koşulsuz sevgi ile ilgili ve sende bunu yapabilecek güç var.”

Lily Rosa’nın söylediklerini hatırladı. *Bana Aidan sorular soruyormuş gibi göründü. Bu hiçbir şey dememesinden iyidir, öyle değil mi? Belki de emin olmak istemişti. Belki de onun hakkındaki hislerini öğrenmek istedi. Yani hislerimiz konusunda açık olduğumuzu düşünsek de öyle değiliz.*

“Hiçbirimiz güven konusunda o kadar iyi değiliz,” dedi Lily. “Bunu anlıyorum.”

Aidan başını iki yana salladı. “Bana burada kolay kaçış şansı verme, Lily. Bunu hak etmiyorum. Salona öfkeyle geldim ve bunu senden çıkardım çünkü—”

“Çünkü ikimiz de dengesiz miyiz?” diye sordu.

Aidan güldü. “Evet ama ben seni incittim. Sesi yumuşadı. “Ve bunun için çok üzgünüm, Lily.”

“Ben de hak ettim sayılır,” dedi Lily ondan biraz uzaklaşarak.

Aidan tek başına ayakta duramayacakmış gibi kapıya yaslandı. “Nasıl yani?”

“On sene önce kaçıp gittiğimde ben de seni incittim.” Lily geriye doğru bir adım daha attı.

“Üzgünüm,” dedi Aidan, Lily’nin uzaklaşmasını yanlış anlayarak. “Duş aldım ama.” Kendisini kokladı. “Bazen kokunun gerçekten geçmesi iki ya da üç duş almayı gerektiriyor ama ben merkezden aceleyle ayrıldım.”

Direkt olarak buraya gelmişti.

“Sorun değil,” dedi Lily ve gerçekten de değildi. Aidan kendisini tehlikeye atarak deli gibi çalışıyordu ve bunu yaparken gözünü bile kırpıyordu.

Lily’nin tanıdığı en cesur erkeklerden biriydi.

Ve bu onu çok korkutuyordu. Ama Aidan bunu zaten biliyordu. Ama her şeyi içine atıp bir daha dışarı çıkmasına izin vermeyen Lily kadar duygusal olarak etkilenmiyordu. Bu Lily’nin garip bir özelliği idi ve bir gün bu özellik onu öldürecek olduğunda bunu düzeltmesi gerekecekti.

Ama muhtemelen bugün olmayacaktı.

“Meşgul müydün?” diye sordu etrafa bakınarak.

“Evet.” Bir kutu kurabiye ve *Supernatural*’ın sekizinci sezonu ile randevusu vardı.

“Peki, bunu hemen söyleyeceğim.” Bakışları onunkilerle buluştu. “Konu biziz.”

“Lenny ile yatmadım,” dedi Lily. “Seninle birlikteydim.”

“Biliyorum–” Aidan lafını kesti. “Birlikteydim mi?”

Ah, evet. Lily için geçmiş zamanda kalmış bir şeydi ama o anda bile onu ne kadar hızlı soyabileceğini düşünerek Aidan’ı inceliyordu.

Gözleri fazla çalışıyordu.

“Lily–”

“Hayır,” dedi Lily elini kaldırıp onu engelleyerek. Çünkü konu Aidan olduğunda çok zayıf oluyordu. Bu yüzden hızlıca konuştu. “Aynı anda iki kişiyle birlikte olamayacağımı bilmen gerek. Ben sadece...” Başını iki yana salladı. “Buna uygun değilim. Ben bir erkekle zor uğraşan tiplerdenim.”

“Demek istediğim–” Aidan derin bir iç geçirdi. “Lenny ile yatmadığını biliyorum. Tatil merkezi hakkında konuşmadığını da biliyorum. Gerçekten büyük bir ahmaklık yaptım ve bu ahmaklığım için af dilemeye geldim.” Hâlâ duvara yaslanır haldeyken uzandı ve onu kendine çekti. Ellerini onun kalçalarına koyup yüzünü boynuna gömdü ve bu haksızlıktı çünkü Lily Aidan bunu yaptığında çok etkileniyordu.

“Seni affediyorum,” dedi düşünmeye çalışarak. Kolay değildi çünkü Aidan’ın dudakları şimdi çenesinin altındaydı ve kulak bölgesine doğru ilerleyip bir sürü tepkimeye neden oluyordu. “Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor,” dedi en sonunda Aidan’ın omzundaki elleri etine bastırırken. “Ciddi ciddi seninle birlikteyken başkasıyla olabileceğimi düşündün.” Ve bunu sesli söylemek bile onu yeniden öfkeliendirdi.

“Ahmak olduğumu söylemiştim, değil mi?” diye sordu Aidan. “En iyisinden. Yüzde yüz ahmak. Kardeşlerimden herhangi birine sorabilirsin, onaylayacaklardır.”

Dudakları artık onun kulağındaydı, ılık nefesi tenine değerken gözleri yavaşça kapandı. “Bu o kadar basit değil, Aidan.”

Aidan geri çekilip ona baktı. “O zaman affettin ama... unutmadın mı? Bu mudur?”

“Bak, odadaki tek ahmak sen değilsin,” dedi Lily yüzünü buruşturup. “Konu sana geldiğinde ben de bir ahmak oluyorum.”

“Nasıl yani?” dedi Aidan gözlerini ona odaklayıp.

Lily kendini ona bırakmaktan başka bir şey istemiyordu ama Aidan bunu imkansız hale getirmişti. Belki de kendi getirmişti. “Yani bunu yapabileceğimi düşünmüyorum,” diye fısıldadı. “Seninle ilgili ne hissedersen hissedeyim.”

“Peki benim hakkımda ne hissediyorsun? Bunu oldukça gizli tuttum.”

Lily güçlkle ona baktı. “Bu hikâyeye benim de bir ahmak olduğumu söyleyerek başladım,” diye hatırlattı Lily başını onun göğsüne dayayarak. İçini panik kapladı. Tüm konuşmaları hislerine göre yapması gerektiğini biliyordu ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

“Hey,” dedi Aidan. Lily ona bakmayınca elini saçına götürdü ve Lily ona bakana kadar hafifçe çekti.

“Ne?” dedi biraz fazla korumacı şekilde.

Aidan’ın gözleri yumuşadı. Bu ne zaman olurdu ki? Ardından onu yavaşça öptü. “İstedğin kadar düşün,” diye fısıldadı.

Lily donup kaldı.

Aidan öyle değildi. Lily tüm gün başına gelen en güzel şeymiş gibi boğazının derinliklerinden hafif ve erkeksi bir ses çıkarırken ona sokulmaya devam ediyordu.

Ardından elleri harekete geçti. Büyük ama inanılmaz kibar görünen elleri sırtından aşağılara inerek kalçasını sıktı ve ardından tişörtünün içine girdi.

Aidan çok sıcaktı, o kadar sıcaktı ki vücudu ısı yayıyordu ve Lily yeniden bir şeylerin ters gittiğini düşündü. Aidan tekrar ona yaslanıyordu ve hızlı nefesler alıyordu. Fazla hızlı.

Elleri Lily'nin göğüslerini kapsadığında ise odaklanmak güçleşmişti. Aidan inledi ve sebebi muhtemelen Lily'nin sutyen takmamış olmasıydı. Lily ona sormak istedi ama elleri göğüs uçlarında öyle geziniyordu ki Lily cümle kuramadı bile.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı. "Ve çok iyi hissettiriyorsun. Çok iyi, Lily."

Teslim olan Lily de ellerini onun üzerinde gezdirdi ve gömleğini çıkartarak yere düşmesine izin verdi. Aidan it-faiyeci kazağıyla kalmıştı. "Aidan, kazağın neden ıslak?"

"Islak değil."

"Evet, öyle," dedi Lily. "Öyle—" Geri çekildiğinde kalbi duracak gibi oldu. Resmen duracaktı. "Aman tanrım, sen kanlar içindesin!"

"Hayır, değilim."

"Öylesin!" Lily kazağı dikkatle kaldırdığında nefesi kesildi. "Yan tarafında kocaman bir yara var."

Aidan aşağı baktı. "Şuna bak sen."

Lily'nin ağzı açık kaldı. Ellerini kalçalarına koydu. "Soyun," dedi.

Aidan çarpık bir şekilde güldü ama yüzünde acı bir ifade de vardı ve bu da gerçekten acı çektiğini gösteriyordu. Ve Aidan bunu gizledi. "Ciddiyim," dedi Lily. "Soyun."

"Önce bir akşam yemeği bile ısmarlamayacak mısın?"

dedi Aidan botlarını fırlatıp pantolonunu çıkarırken. Ka-
zağını da çıkarmaya çalışırken dişlerini sıktı. “Çıkmaya-
cak,” dedikten sonra kumaşı yırtmayı tercih etti.

Lily o an tahrik olacak gibi oldu ama ardından göv-
desindeki ezikleri ve yaraları görünce kalbi acıdı. Tüm
korkuları gözlerinin önündeydi.

Aidan hâlâ nefes alıyor, diye hatırlattı kendine sakin-
leşmeye çalışırken. Aidan iyi olacaktı ama tanrım... za-
vallı vücudu. “Ah, Aidan.”

“Bu, ‘Ah, Aidan, şu an seninle sevişmek istiyorum,’
demek değil mi?” dedi Aidan bir erkek iyimserliği ile.

“Yat aşağı,” dedi Lily yatağı işaret ederken.

“Harika fikir,” dedi Aidan sırt üstü uzanırken. “Uzan-
dım. Belki bu raundda tüm görevi sen üstlenirsin. Ben
ikincisinde devralırım.”

“Kımıldama,” dedi Lily.

Aidan hafifçe güldü. “Dominant olman çok hoşuma gi-
diyor.” Gözlerini kapattı. “Tamamen seninim...”

Lily anahtarlarını ve telefonu alarak kamyonete koş-
tuktan sonra rehberde Hudson’u buld.

“Yo,” dedi Hud. “Yaşıyorsun. Mesajlara cevap verdi-
ğin için teşekkürler, kıl herif.”

“Ben Lily.”

“O iyi mi?” dedi Hudson bir anda acil durum moduna
geçerek.

“Sanırım dikişe ihtiyacı var ama kanaması olduğunu
bile kabul etmiyor.”

“Tabii etmez çünkü kendisi bir aptal. Nerede şimdi?”

“Benim evimde. Durumu—”

Havaya konuşuyordu. “Lanet olası Kincaidler ve te-
lefon adetleri.” Aidan’ın kamyonetini açtı ve ilk yardım

çantasını buldu. Kamyoneti kilitledikten sonra dairesine geri döndü ve Hudson ile karşılaştı.

Bir elini kalbine götürdü. “İkinizin de boynunuza çan takması lazım,” dedi.

Hudson Lily’den çantayı aldı, omzuna taktı ve elinden tutarak onunla birlikte ilerledi.

“Kan kaybından ölmeyecek,” dedi Lily.

“Tabii ki ölmez, onu tanıyorum.” İçeri girdiklerinde direkt olarak yatağa gidip Aidan’ın yanına oturdu. Kardeşinin yaralarına bakıp küfretti ve banyoya giderek ellerini yıkadı. Geri döndüğünde çantayı karıştırmaya başladı.

“Ben iyiyim,” dedi Aidan.

“Sen bir ahmaksın,” dedi Hudson.

Aidan gözlerini açıp zevkle Lily’e baktı ama Hudson göğsüne bir şey sürdüğünde yüzündeki ifade yok oldu.

Küfür etti.

“Dayan biraz,” dedi Hudson ve ardından dikiş setine benzer bir kutu açtı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Lily oldukça sakın bir şekilde yatar halde olan Aidan’a dikiş atmaya başladığında.

“Endişelenme,” dedi Hudson başını hiç kaldırmadan. Aidan ise ağzından gelen seslere bakılırsa işkenceye uğruyor gibiydi.

Endişelenme mi? Dalga mı geçiyordu? Lily kafasının içinde ziller çalıyor gibi hissederken görüşü bulanıklaştı. “Bunu daha... daha önce de yaptın mı?”

“Jacob üzerinde profesyonelleştim.”

Lily tamamen gerginlikten bir ses çıkarınca Hudson ona baktı ve gözlerini kıstı. “Bayılacak mısın sen?”

“Hayır!” *Belki...*

Hudson ona bakmaya devam etti. “Bir bardak buzlu

suya ve soğuk, nemli bir beze ihtiyacım var. *Lily*,” dedi ciddi bir tonla Lily ona sadece baktığında. “Kımlıda.”

Lily mutfığa koştu ve iki şeyi de alıp geldikten sonra önündeki manzaraya baktı.

Yüzü terle sıırıslıklam olmuş olan Aidan dişlerini sıkıp tavana bakıyordu. Lily’nin kalbi sıkıştı ve onun yanına giderek elini tuttu.

Aidan şaşkınlıkla ona bakıp hafifçe gülümsedi.

Lily gözlerini devirip yanına oturdu. “Peki onu neden hastaneye götürmedik?” dedi Hudson’a.

“Merhaba. Kendisiyle tanıştın mı?” dedi Hudson. “Kafatasının içinde beyinden çok taş var.”

“Hadi. Oradan,” dedi Aidan sıkıldığı dişlerinin arasından. “Sana en son dikiş attığımda anneni isteyip ağlamıştın.”

Lily her ikisine de dehşetle baktı. “Sık sık doktorculuk oynar mısınız?”

Hudson omuzlarını silkti. “Olur arada.” Aidan’ın yüzüne bakıp sıırıttıktan sonra işine devam etti. “Bunu söylediğim için üzgünüm ama aslında kendisi tam bir koca bebektir.”

Aidan bir gürlmeye yetecek kadar güce sahipti. Ardından Hudson’a yönelik küfürlerini savurduğu normal şartlara geri döndü.

Hudson sakince dikişe devam etti. “Güvenliğin onun için her şey demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Çok nadir yaralanır ve eğer yaralanmışsa da, bu başka birinin güvenliğini kendininkinden daha çok önemsemiştir.”

Lily Hudson’un onunla konuştuğunu fark etti ve ona baktı.

“Ve hiçbir zaman yalnız işe koyulmaz, yapınaması ge-

reken bir şeyi yapmaz,” dedi. “Yanında ya ben olurum ya da Mitch. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyiz.”

Lily güçlükle yutkunurken Hudson’un ona Aidan’ın ipler olmadan Ölü Adamın Uçurumu’na tırmanmayacağını ve düşüp ölmeyeceğini söylemeye çalıştığını fark etti.

Başını salladı ve Hud da ona güven verici bir şekilde güldükten sonra dikişe devam etti ve saatler sürmüş gibi gelen yirmi dakikalık sürecin sonunda son ilmeği attı. Aidan’m üzerine eğilerek dikkatle merhem sürdü ve tüm yarayı gazlı bezle sardı. Elleri profesyonelce ilerlerken her dokunuşunda dikkat ve şefkat vardı.

İşi bittiğinde elini Aidan’m üzerine koydu ve hafifçe adını söyledi.

Aidan gözlerini açıp ona baktı.

“Nereye?” dedi Hudson. “Çünkü sana ilaç vereceğim ve on iki saat boyunca hayal dünyasında olacaksın.”

“Seni pataklayacağım.”

“Belki yarın.” Hudson, Lily’ye döndü, buzlu suyu ve bezi alıp Aidan’a baktı tekrar. Serin bezi Aidan’m alnına koyup attıktan sonra kardeşine bardağı uzattı.

Aidan neredeyse iki yudumda hepsini içti.

“Daha ister misin?” dedi Hudson.

“Bu yeterli.”

Hudson gözlerini devirip Lily’ye döndü. “Yeterliymiş.”

Lily hafifçe gülümsedi.

“Burada seninle mi kalacak?” dedi Hudson.

Lily o kahverengi gözleriyle kendisine bakan Aidan’a baktı. “Evet.”

“İyi olduğunu düşünüyor,” diye uyardı Hudson. “Ama saçmahyor. Alevlerle çalışmaktan susuz kalmış, o yüzden bol bol sıvı ver.”

“Peki yarası?”

“Daha kötülerini yaşadı. Sadece olabildiğince uzun süre yatmasını sağla. Bu konuda başarılar.” Hudson karpıya yöneldi.

Lily onu takip etti. “İyi olacağından emin misin?”

“Fiziksel olarak, evet. Biraz düşük görünüyor ama tek ihtiyacı olan uyku.”

“Peki fiziksel olmayarak...?”

Hudson kapıda durup ona döndü. “Fiziksel olmayarak mı?”

“Evet.” Sadece onun duyabileceği kadar sessiz konuştu. “Anlarsın ya, zihinsel olarak.”

Hudson bir an ona baktı ama onun kadar sessizce konuştu. “Sanırım aklını bayağı karıştırdın. Yine.”

“Yine mi?” dedi Lily.

“Bak, Cedar Tepesi’ni sağlam nedenlerle terk ettin. Anlıyorum. Dağdan uzaklaşmalıydın. Ama onun içinde bir boşluk bıraktın, Lily. Ve o boşluk hiç kapanmadı.”

“Buradan ayrılmamın onunla hiçbir ilgisi yoktu” dedi Lily.

Hudson onun daha fazla bir şey söylemek istemesini önlemek için elini kaldırdı. Lily de daha fazla bir şey demeyecekti zaten. “Dediğim gibi, anlıyorum,” dedi. “Ama başka bir iş gelene kadar burada olacağın konusunu da anlıyorum. Aidan’ın iyiliği için bunun çabuk olmasını umuyorum. Çünkü ne kadar uzun kalırsan, Lily, gittiğin zaman her şey onun için daha zor olacak.”

Lily kardeşini bu kadar yoğun bir şekilde koruyan Hudson’a baktı ve bir zamanlar onu da bu şekilde koruyan Ashley’yi düşündü. Onu özlemişti. “Çok fazla tahmin yürütüyorsun,” dedi.

“Belki de,” dedi Hudson. “Belki de yürütmüyorum. Lütfen onu tekrar incitme, Lily.”

“İncitmek istemiyorum.”

Hudson onun bakışlarını inceledi ve birazcık bile rahatlamış görünmedi. Ona başını sallayıp oradan ayrıldı.

Lily kapıyı kilitledi ve bir bardak suyla birlikte bir tabak peynir ve kraker alıp hastasına bakmak için ilerledi.

Biraz önce onu bıraktıkları şekilde yatıyordu. Sırt üstü, eller başının arkasında.

Hemen uykuya dalmıştı.

← 27. BÖLÜM →...

Aidan, Lily'nin Ashley gibi dağdan düştüğünü gördüğü anda uyandı. Kalbi küt küt atarken etrafa baktı. Odanın karanlığından saatin gece yarısı olduğu anlaşılıyordu. Huzursuz bir şekilde kendisinin olmayan yatakta kendisinin olmayan kadının yanına yeniden uzandı. Lily bacaklarının onun bacaklarının üzerine uzatmış elini de karnına koymuştu.

Tam o anda kendi kadını gibi hissettiriyordu.

Yirmi dört saatten fazla süredir onunla birlikteydi. Bir kolunu onun üzerine atmıştı ve kolu uyuşurken eli sahip-
lenici bir tavırla kalçasının üzerindeydi.

O eli gerçekten hissedebilmeyi diledi.

Kanın yeniden dolaşmasını sağlamak için elini deneysel bir şekilde açıp kapattı ve Lily' hafifçe iç çekerek kıpırdandı.

Ardından hareket etmeyi kesti. Yavaşça başını kaldırıp ona baktı. "Nasılsın?" dedi.

Aidan bir an düşündü. Yan tarafı acıyordu ama düşünüldüğünden çok da büyük bir acı değildi. Hud'a borç-luydu. "Hiç daha iyi olmamıştım."

Lily alt dudağını ısırды. "Üstüne çıkmışım resmen," dedi. "Özür dilerim--"

"Benim hoşuma gitmişti."

Lily güldü. "Sen her şeyden hoşlanıyorsun."

Gerçeklerle tartışmak zordu. “Özellikle Cedar Tepesi’nde olmaktan hoşlanıyorum,” diye mırıldandı söylediklerinin Lily’nin yüzünde oluşturduğu ifadeyi izlerken.

Zevk. Tahrik... ve belirsizlik. Lily’nin güvene ya da duygulara inanmadığını bilmek Aidan için zordu. En azından kendi güvenine ya da duygularına.

Ya da Aidan’ın.

Ama onu anlıyordu. “Aramız iyi mi, Lily?”

Lily emin olmayan gözleriyle ona baktı.

“Hmm,” dedi Aidan. “Neredeyse kan kaybından ölecek olmam fikrini değiştirir sanmıştım.”

“Sadece biraz zamana ihtiyacım var sanırım. Kavgamız yüzünden değil, benim yüzümden. Buna alışık değilim. Biz... olmaya alışık değilim.”

Aidan bunu anlayabiliyordu. Kendisi çılgın ve ona işkence eden aile bireylerine sahipti ama hepsi Aidan için canlarını verirdi.

Lily uzun zamandır böyle bir şeye sahip değildi. Aidan sessiz kalmak ve sadece Lily’nin artık onu kendinden uzaklaştırmamasının keyfini yaşamak için elinden geleni yaptı. Lily bildiği tek yolu deniyordu.

“Burada olmayı seviyorum,” dedi en sonunda. “Tekrar bu dünyada olmayı seviyorum.”

“Burası senin de dünyan.”

Lily omuzlarını silkince Aidan gözlerine bakmak için çenesini tutup başını kaldırdı. Yıkılmış ve hüzünlü kızı rahatlatmanın bir yolu yoktu. Ama Aidan’ın kollarındaki yetişkin bir kadındı. “Sen de hepimiz gibi buraya aitsin.”

Aidan bunun onu rahatlattığını söyleyebiliyordu ama aynı zamanda biraz ciddi de gelmiş olmalıydı ki Lily konuyu değiştirdi. “Hudson’ın sana öyle dikiş attığına inanmıyorum. Göğsüne bir bakayım.”

Onun bu kibirli tonu Aidan'ın onu kendine çekip üzerine uzanmasına neden oldu. "İki gündür bana patronluk taslıyorsun," dedi Lily'nin bacaklarının arasına girerken. "Sıra bende."

Lily onun dudaklarına, kendi dudaklarıyla birleşmesini ister gibi baktı. Aidan onu zorlayacağı benziyordu. "Bu pek de adil görünmüyor," dedi Lily, "senin de büyük bir fiyasko olduğunu düşünürsek."

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Büyük bir fiyasko mu?"

"Ve kötü bir hasta," dedi Lily.

Lily'nin elleri ikisi arasında hapis kalmıştı. Aidan parmaklarını birbirine geçirdi ve Lily'nin kollarını başının üzerine kaydırıp aşağı doğru inerek onunla göz göze geldi. Endişeli ve oldukça tahrik olmuş görünüyordu.

Bu güzel bir kombinasyondur. "Şikayetlerin var."

"Şey," dedi Lily gülmemeye çalışarak. "Sen bu durumdayken erkekliğine hakaret etmek kabalık olur."

Aidan kendisini ona dayadığında Lily'nin nefesinin kesilmesinden durumunun oldukça sert olduğunu anladığını düşündü. Çok, çok sert.

"Anlıyorum," diye fısıldadı Lily.

Aidan onun boynunu öptü ve omzuna doğru ilerledi.

Aidan'm eli yumuşak kumaşı aşır göğsünün ucuna geldiğinde, Lily tüm vücudu titrerken hafifçe inledi. "Yaran..."

"Şşşş." Aidan yavaşça Lily'nin üzerindeki çıkardı ve attı. Onun üzerine uzanıp seksi dudaklarını öptü ve göğüslerine, gövdesine ve kalça kemiğine öpücükler kondurmaya başladı. İç çamaşırına geldiğinde, Lily Aidan'ın duyduğu en çekici sesleri çıkarıyordu. Onu çamaşırının üzerinden öptü ve ardından onu çıkarıp bacaklarından çe-

kerek fırlattı. "Sana doyamıyorum," diye fısıldarken ağzını Lily'nin ıslak merkezine götürdü.

Lily derin bir nefes aldı. "Aidan—"

"Şşş," dedi Aidan onu şehvetle çılgına çevirme planına devam ederken.

Bu oldukça kısa zamanını aldı. Lily çığlık atıp titremeye başladığında, Aidan sonuna kadar onunla kaldı.

Nefes nefese kalan Lily dönmeye ve Aidan'ın da onunla gitmesi gerektiğini ima etmeye çalıştı. Aidan buna izin verdi ve Lily bir anda kendini üstte buldu.

"Bu canını yakıyor mu?"

"Beni öldürüyorsun," dedi Aidan. "Ama canımı yakmıyorsun."

Lily gülümsedi ve ellerini onun göğsünde gezdirdi. O yumuşak kıvrımların üzerinde olduğunu düşünmek ve hissetmek Aidan'ın tutkuyla gözlerini kapatmasına neden oldu. Tanrım, çok iyi hissediyordu. Lily ellerini ona sararken gözleri kendi hareketlerindeydi.

"Seni incitmeme izin verme," dedi.

Çok geç, diye düşündü Aidan Lily aşağı inerken. Lily'nin dudaklarını hissetmek sahip olduğu tüm kontrolü yitirmesine neden oldu. Aidan, kesik kesik nefes almaya başladı. Kalp atışları ikiye, ardından üçe katlanmıştı ve ellerini Lily'nin saçlarına doladı. "Lily—"

Lily durmadı. Aidan nefessiz kaldığında da, boğulurcasına onun adını söylediğinde de durmadı. Onu incitmek istemeyen Aidan ellerinin onun üzerinden çekti ve çarşaf-ları sıkmaya başladı. Lily onun sona çok yaklaştırmıştı ki Aidan oturmayı başarıp Lily'i kucağına aldı.

Aidan'ın tadını sonuna kadar çıkarmak istiyormuş gibi dudaklarını yaladı ve onun üzerine oturdu.

“Aidan?” dedi dudaklarına karşı.

“Evet?”

“Ben de sana doyamıyorum.”

Aidan durdu ve ona baktı. “Güzel,” dedi şehvetle hiçbir ilgisi olmayan duygusal bir tonla.

“Ben...” Lily’nin bakışları önce göğsüne, sonra gözlerine kaydı. “Senin için bir şeyler hissediyorum,” diye fısıldadı. “Çok büyük şeyler. Ben sadece...”

Aidan saçlarını yüzünden çekti. “Gerektiği zaman o noktaya geleceksin. Acelemiz yok, Lily.”

Lily onun gözlerine bakıyordu. Belirsizlik vardı. Yorgunluk. “Ben sadece...”

“Biliyorum. Ve hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Aidan. “Senin için olan hislerim de öyle.”

Lily’nin gözleri biraz buğulandı ama başını salladı. Ardından hareket etmeye başladı. Aidan bir elini onun saçlarına, bir elini de belinin alt kısmına sararak onu sıkıca tutup birlikte hareket etmeye başladı.

Başını geri atıp kesik nefesler alan Lily artık gözlerini kapatmıştı. Aidan ise büyük bir eforla gözlerini açık tutuyor ve Lily dudaklarında onun adıyla hareket ederken onu izliyordu.

Bu Aidan’m kaderini belirlemişti. Aidan kendini tutamadı, hatta tutmaya çalışmadı bile ve Lily ile birlikte doruğa ulaştı.

Kalp atışlarını kontrol altına almaya çalışırken yatıp onu yanına çekmek bütün kuvvetini kullanmasını gerektirmişti. “Dudaklarını benim üzerimde görmeyi kaç defa arzuladım bilemezsin,” dedi.

“Ama bitirmeme izin vermedin.”

“Son noktada içinde olmam gerekiyordu.” Lily’ye baktı. “Sen hiç benimle ilgili fanteziler kurdun mu?”

Lily kızardı ama bakışlarını kaçırmadı. "Evet."

"Anlatsana."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hem de nasıl," dedi Aidan.

"Tamam." Lily yüzünü buruşturdu. "Ama bu yalnızca bir fantezi, tamam mı? Kurtarılmaya arzum falan yok, sadece birisini kurtarmak için daha çıktığında tüm ekipmanların ve yüzündeki o keskin kararlılık ifadesiyle..." Sözüünü yarıda kesip alt dudaklarını ısırıldı.

"Seni kurtarmamı istiyorsun," diye Aidan gülümsedi.

"Gerçek bir kurtarma değil," dedi Lily hemen. "Hiçbir zaman kurtarılmaya ihtiyaç duymak istemiyorum."

"Sadece rol olacak," dedi Aidan konuşmanın gidişatından hoşlanarak. "Ve ben tam teçhizatlı olacağım."

Heyecanlanan Lily'nin gözleri parladı. "Evet ve..."

"Halatlarım," dedi Aidan.

"Korkunç olduğumu düşünüyorsun," dedi Lily. "Değil mi?"

"Senin gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunu düşünüyorum." Ardından bunu ona kanıtladı.

Lily gülümseyerek uyandı. Aidan yaralı bir şekilde evine geleli bir hafta olmuştu ve Lily o bir hafta boyunca her gün gülümseyerek uyanmıştı.

Önceden yatağında yalnızdı ama Aidan onu çok uzun süre yalnız bırakmıyordu.

Lily önceki geceden sonra gerinirken her yeri olabilecek en iyi şekilde ağrıyordu. Aidan onun fantezisini gerçeğe çevirip halatlarla çıkagelmiş ve onları değişik şekillerde kullanmıştı.

Ardından Lily'ye tüm fantezilerinin listesini çıkarttırdı ve o sinsî gülümsemesiyle her birini gerçeğe dönüştüreceğine dair söz verdi.

Lily şarjda olan telefonuna uzandı ve alışkanlıkla e-postalarını kontrol etti. Ama artık özgeçmişî için mesaj gelmeyince endişelenmiyordu. Cedar Tepesi'nde olmayı seviyordu. Bunun ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordu ama sonuçta Lily'nin mutlu olmasına neden oluyordu.

Aidan.

Tereddütlerine rağmen onu yatağına almıştı ve bu onun için her şeyi değiştirmişti.

O her şey neyse artık.

Ama Aidan'm onun için hissettikleri bir sır değildi. Lily, Aidan'ın ona nasıl baktığını, sanki kendine engel olamıyormuş gibi onu izleyişlerini düşündü. Ne zaman yardım gerekse yardıma koşuşunu düşündü.

Bir de "Seni seviyorum" lafı vardı. Bunu saymamak olmazdı. Aidan hiçbir zaman yalan bir şey söylemezdi.

Asla.

Kalbi göğsünde tepetaklak olup konu Aidan olduğunda her zaman olduğu gibi zayıf yanını ortaya koydu ve Lily'yi kırılgan bir şekilde ortada bıraktı.

Lily hem sersemlemiş hem de korkmuştu.

Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bazı insanlar bunu yoga, meditasyon ya da spaya giderek yapıyordu. Lily ise dağda her zaman huzurlu hissettiğini hatırladı. Koşu kıyafetlerini giydi ve annesi gönderdiğinden beri her gün yaptığı gibi Ashley'in şalını aldı. Bugün bu şalı taktığı için onu memnun eden bir de rüzgâr vardı.

İki saat sonra, Lily artık dağdaki en sevdiği yer olan,

her şeyi görebildiği ve Ashley'ye yakın hissedebildiği tepede durdu. Oraya gitmenin her defasında daha da kolaylaşması Lily'nin iyi hissetmesine neden oldu. Burası artık onun sığınağıydı.

Korkması gereken yer değildi.

Gerginlikle derin bir soluk verdi. Rüzgâr harekete geçerek Lily'nin yukarısındaki ağaçların yapraklarının dans etmesini sağladı. Dalların birbirine çarpması ve sincapların koşuştururken çıkardığı sesler huzur vericiydi çünkü ona bir şey hatırlatıyordu.

Çocukluğunu.

Eksik olan sadece bir şey vardı.

Ashley.

"Selam ufaklık," diye fısıldadı Lily şalı hissederek. "Geri döndüm." Hafifçe güldü. "Görünüşe göre buradan uzak kalamıyorum. Seni burada hissedebiliyorum, Ash."

Derin bir nefes aldıktan sonra Ölü Adamın Uçurumu'na baktı. "Özür dilerim. O aptal uçuruma tırmandığım için çok özür dilerim. Sen tırmandığın için de. Ama en çok şu an burada olamadığın için özür dilerim." Lily gözyaşlarına engel olamadı. "Seni çok özlüyorum."

Cedar Tepesi'ne geldiğinden beri dağa çıkıp Ashley'nin öldüğü yere bakması gerektiğine inanıyordu. Hatta o ana kadar da buna inanmıştı ama işin aslında buna gerek yoktu. Ashley'ye orada olanlar bazı şeylerin yapılmaması gerektiğini gösteriyordu.

Lily artık gerçeği biliyordu. Ashley'yi kaybettiğinde kendinin de büyük bir kısmını kaybetmişti. Lily'nin nasıl yaşanacağını hatırlamak için Cedar Tepesi'ne gelmesi gerekmişti.

Evet, burada olmak korkunç bir trajedinin hatırlatıcısıydı.

Ama burası aynı zamanda eviydi.

Lily bu düşüncenin içine yerleşmesine ve onu ısıtmasına izin verdi. Bu onun kayıplarını geri getirmemişti ama Ashley'nin şalına sıkıca tutunan Lily bir şey fark etti.

Burada olmasının, kayıplarını geri getirmesi gerekmiyordu.

Ashley her zaman onun bir parçası olacaktı, hem de en iyi parçalarından biri. Ve onu unutması gerekmiyordu. Sadece yaşaması gereken hayatı yaşayabilmesi gerekiyordu.

"Teşekkürler, Ash," diye fısıldadı.

Lily döndüğünde rüzgâr onu kucakladı. Bu ona devam etmesinin sorun olmadığını, maceraları takip etmesini söyleyen Ashley'nin ruhu gibiydi. Lily buydu ve ait olduğu yer burasıydı.

Telsizden hava değişikliği ile ilgili bir uyarı geldiğinde Aidan Arama Kurtarma ekibiyle birlikte Heaven's Peak'teki antrenman ortasındaydı.

Antrenmanı bitirip toparlanmaya başladıklarında Aidan'ın telefonu öttü. Aidan'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını bilen Gray'in adı ekranda belirince Aidan telefonu açtı. "Sorun nedir?"

"Yine aynı şeyi yapıyor," dedi Gray.

Aidan yüzünü buruşturdu. "Bak dostum. Sana söylemiştim. Penny ile nasıl yatak odası oyunları oynamaya karar verdiyseniz, beni bunun--"

"Penny değil, gerzek."

"Kenna mı?" dedi Aidan. "Ona bir iş vermelisin, dostum, yoksa--"

“Ona bir iş verdim, kayak okulu onun artık. Şimdi konuşmayı kes de dinle. Konu Lily. Tekrar dağa gitti. Az önce kuzeye doğru ilerliyordu ve geri dönüş yolu orada değil.”

Evet, kuzeye giden yol Ölü Adamın Uçurumu’na çıkıyordu.

“Ve orada sürpriz bir fırtına geliyor,” dedi Gray. “Bu sabah sıfır yağış ihtimali vardı. Şimdi ise sert rüzgârlarla birlikte yüzde yüz yağış bekleniyor.”

“Hâlâ Ashley’in—”

“Oraya sık sık gitmeye çalışıyor,” dedi Aidan. “Sorun olmayacağından eminim.”

“Ama fırtına—”

“Lily iyi olacak. O güçlü ve daha da önemlisi zeki bir kadın.”

“Sen bilirsin,” dedi Gray ve ardından çağırışı bitirdi.

Aidan yarım saat sonra Heaven’s Peak’ten geri dönmüştü. Lily’yi arayıp yürüyüş yolunda onunla buluşmayı teklif edecekti. Yanında birisi olsun diyeydi tabii, yeteneklerinden şüphe duyduğu için değildi. Eğer uçurumla yüzleşmek istiyorsa, bunu birlikte yapabilirlerdi.

Ama Aidan daha hiçbir şey yapamadan bir kurtarma çağırışı geldi. Bir tırmanıcı Ölü Adamın Uçurumu’ndaki nehrin kenarında sıkışıp kalmıştı. Hepsi bu kadardı. Tüm bilgi buydu. Ne yer, ne kimlik, ne çağırışı yapa ne de tırmanan biliniyordu.

Aidan’ın kalbi duracak gibi oldu.

Ya Lily en tepeye çıkıp, gaza gelip tırmanış yapmaya kalktıysa? Telefonunu aramayı denedi ama direkt olarak telesekreter çıkıyordu. O arada Arama Kurtarma Aidan ve diğerlerinin araçları bıraktığı yerde bir olay komuta sistemi oluşturmuştu.

Ölü Adamın Uçurumu'nda nehre bakan dört nokta vardı ve hiçbirisi bir fırtına esnasında güvenli değildi. İki bölümlük bir plan yapıldı. İlk olarak, zodyak grubu iki kişilik bir sal ile tırmanıcının nerede olduğunu aşağıdan görmeye çalışacaktı. İkinci kısım ise Aidan'ın Mitch ve diğer ekip arkadaşlarıyla birlikte koşu yolundan Ölü Adamın Uçurumu'na girip harekete geçmek için zodyak ekibinin haberini beklemesini içeriyordu.

Bu kolay değildi.

"Bunun Lily olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Mitch.

Doğruydı. Ama önemi yoktu. Her türlü o kişiyi güvenli bir yere götürmeleri gerekiyordu. Ama Aidan bunun Lily olmaması için dualar ediyordu. Kurtarma konusunda yüksek başarı oranları vardı ama Ölü Adamın Uçurumu ismini zor olan yoldan almıştı.

Aidan bunu düşününce kapıyı hızla vurdu ve kendisini iş moduna girmeye zorladı. Tenteler nehrin üzerine konumlandırılmıştı. Yarım saat içinde ise zodyak ekibi tırmanıcının Aidan ve ekibinden yaklaşık beş kilometre açığında olduğunu tespit etmişti.

Yolun bir kısmını araçlarıyla gittikten sonra geri kalanını yürümeleri gerekti.

Rüzgârda halatları ve teçhizatı kullanmaya çalışırken zor da olsa ilerlediler. O süre zarfında zodyak kişi hakkında daha fazla detaya ulaşmıştı. Sıkışıp kalan tırmanıcının üzerinde bir hırka vardı, kapüşonu takılıydı ve tayt giymişti. Yaş veya cinsiyet ayırt edilemiyordu. Herhangi biri olabilirdi.

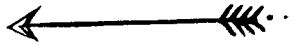
Ama Lily olamazdı. Ama yine de küçük bir şüphe Aidan'ın zihniyle uğraşıyordu. Zodyak tırmanışçıyla iletişim kurduğunda Aidan o şüpheyi bastırıp işe koyuldu.

İletişim sadece işaret diliyle kurulabiliyordu. Kanyonda ilerleyen fırtına ve nehrin sesinden bir şey duyulması mümkün değildi.

Tırmanışçı sıkışmıştı. Yukarı çıkamazlardı ve onu aşağı indirmek gibi bir seçenek de yoktu.

Aidan'm her adımında, bunun Lily olacağına ve fırtına onu oradan düşürmeden önce onu kurtaramayacağına dair korkusu arttı.

← 28. BÖLÜM →...

Lily donmuş bir biçimde eve gelerek sıcak bir duş almak istiyordu. Evinde, Gray'i bulunca şaşırmıştı.

"Lily," dedi onu gördüğünü fazla şaşırmışçasına.

Başka kimi bekliyordu ki? Ama Lily bunu sormadan önce Gray cep telefonunu kulağına götürdü. Birkaç saniye sonra, "Lanet olsun!" dedi ve Lily'ye baktı. "Ölü Adamın Uçurumu'nda değilsin."

"Hayır," dedi Lily yavaşça. "Oraya gitme gibi bir planım yoktu zaten. Üçüncü çeyreğe kadar gelip geri döndüm. Fırtına—"

"Lanet olsun," diyen Gray merdivenlere vurup aşağı inerek kamyonuna doğru ilerledi.

"Bekle!" diye bağırdı Lily arkasından. Ama Gray durmadı ve Lily de ona yetişmek için koştu ama Gray arazi-den çıkarken onu ancak yakalayabildi.

"Buna zamanım yok Lily," dedi Gray. "Aidan orada bir yerde birini kurtarmaya çalışıyor ve o kişiyi de sen sanıyor. En azından olay mahalline gidip ona radyo ile ulaşip senin güvende olduğunu söylemem lazım ve böylelikle bunun bir düzmece olduğunu anlasın."

Lily biraz Gray'e baktı ve kamyonetin etrafından dola-narak ön koltuğa oturdu.

"Hayır," dedi Gray.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diyerek emniyet kemeri-ni bağladı Lily. "Hadi."

“Seni oraya götürmüyorum.”

“Nefesini boşa harcama, gazla.”

Gray dişlerini sıktı ve gaza bastı.

“Her şeyi anlat bana,” dedi Lily. “Benim Ölü Adamın Uçurumu’na tek başıma tırmanacak kadar aptal olacağımı nasıl düşünebildiğin de dahil.”

Gray yağın yağmura rağmen hızlı bir şekilde sürüyordu ama bir taraftan hafif sırtırken diğer taraftan da kontrolü sağlıyordu.

“Ne?” diye sordu Lily. “Komik olan ne?”

“Sen de Aidan kadar inatçısın,” dedi Gray. “İkiniz de birbirinizi hak ediyorsunuz,” diyerek Lily’ye göz kırptı. “Umarım bu sefer sadık kalırsın.”

Lily zor olmasına rağmen Gray’in bakışını gördü. Gray kaşlarını kaldırdı. Sessiz ama cevap bekleyen bir şekilde *Yani?* der gibiydi. Kaşların dilinden anlamıyormuşçasına Lily diğer tarafa dönerek fırtınada nasıl ilerlediklerini izledi.

“Neler oluyor? Neden benim evimdeydin ve beni gördüğüne neden şaşırdın?”

Gray cevap vermedi.

“Lanet olsun Gray—”

“Seni monitörlerde gördüm,” dedi Gray. “Ve protokolde— Sonra da Aidan’ı aradım işte.”

“Protokolde mi?”

Gray yüzünü ekşitti. “Lanet olsun. Buna kızacaksın.”

“Zaten kızmış durumdayım,” dedi Lily sert bir şekilde.

Yüzünü bir kere daha ekşitti Gray. “Tamam, bunu bilmemen gerekiyor, hiçbirinizin bunu bilmemesi gerekiyor. Baştan beri Penny Protokolü’müz vardı. Ve şimdi ise Lily Protokolü’müz var.”

“Yani?” diye sordu Lily tahmin ettiğinden çok daha sakın bir ses tonuyla.

Gray cevap vermedi.

“Gray,” dedi Lily.

“Bak, bu sevdiklerimizi güvende tutmakla ilgili tamam mı? O ben yapamadığımda Penny’ye göz kulak oluyor ve ben de...”

“Sen de ne?” dedi Lily gözlerini kısarak.

“Ben de o sana göz kulak olamadığımda bakıyorum. Hudson da bunu yapıyor.”

Lily şok geçirmiş bir şekilde öylece kaldı. “Ben kendime bakıyorum,” dedi.

“Evet ve genelde güzel bir iş çıkarıyorsun. Ama Ölü Adamın Uçurumu’na gitmen dışında. Ayrıca bu kırmızı alarmdır.”

“Kırmızı alarm,” diye tekrar etti Lily.

“Başın belada olabilirdi.”

“Haftalardır buradayım ve o lanetli tepeye gidecek kadar aklımı kaçırmadım,” dedi Lily. Belki de bağırmişti.

Gray çekindi. “*Fiziksel* olarak bir tehlike değil.”

“Ne yani benim o tepeye gidip sallanacağımı düşündün ve bu yüzden Aidan’ın günü kurtarması için onu mu aradın?”

“Güvende olmak daha iyidir ve sonra teşekkür edersin,” dedi Gray. “Ve kurtarma takımı geldi. Tırmanan bir kişinin nehrin kıyısında takıldığı rapor edildi. Aidan’ın Arama ve Kurtarma ekibi çağırıyor duydu ve herkes bunun sen olabileceğini sandı.”

“Artık tırmanmıyorum,” dedi tekrar Lily dişlerinin arasından. Aklına bir fikir geldi ve gözlerini kıstı. “Benim orada tehlikede olduğumu düşündüysen neden benim evimdeydin?”

“Belki de sen ve senin o ukala ağzının bu kadar aptal olmadığını bildiğim içindir.” Bu biraz da olsa Lily’yi sakinleştirmişti.

Gray, Aidan'ı aramaya çalıştı. Cevap yoktu. Bir kere daha aradı ve şimdi ise Penny'nin sesi geliyordu.

"Selam," dedi Penny. "Ara verdiğinde kısa bir seks için buluşacağımızı sanıyordum."

"Hoparlördesin," dedi Gray hızlıca. "Ve sana anahtar kelimeyi vermedim!"

Penny güldü. "Affedersin. Kimin kulaklarını yaktım? Aidan olduğunu söyle. Onunla uğraşmayı seviyorum."

"Benim," dedi Lily.

"Hey sen! İçki içmemiz lazım."

"Daha sonra," dedi Gray kısaca. "Bebegim neredesin sen?"

"Ofisindeyim, senin olman gereken yerde."

"Biraz geç kalacağım," dedi Gray. "Dağa doğru gidiyoruz. Aidan arama ve kurtarmada. Olay mahallinde olacağım. Bana ihtiyacın olursa beni ara."

"Aidan iyi mi?" diye sordu Penny ciddileşerek.

"Evet ama Lily'yi aradıklarını sanıyor ve Lily benim yanımda."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Penny. "Aklının tam olarak bu işte olmadığını düşünüyorsun ve yaklaşan büyük bir fırtına da var git ve oğlumuza göz kulak ol, ben buradaki işleri hallederim."

• • •

Aidan ve Mitch köşeden baktılar ve rüzgâr onu döverken kurbanın cenin pozisyonunda kıvrıldığını ve eşofman üstünün başını kapattığını gördüler.

Aidan'ın kalbi sıkıştı. "Kımıldama!" diyerek bağırdı aşağıya doğru. "Geliyoruz, başını korumaya devam et."

Olay mahallinde rüzgârın güçlü olup, kurtarma çalışmasına engel olabileceğine dair bir tartışma vardı. Eğer öyleyse, geri çekilip fırtınanın dinmesini bekleyeceklerdi.

Aidan sabırsızlıktan titriyordu. Mitch elini onun omzuna koydu ve gözlerine baktı. “Yine de aşağıya ineceğim,” dedi Aidan.

“Tabii ki de ineceğiz,” dedi Mitch. Rüzgârın kötüleşmesi ya da şimşek çakması durumunda görevi iptal edebilme şartıyla kurtarma izni verilmişti. Şimşek, yukarıda olan adamların aletleri için tehlikeli olabilirdi.

Uçurumun tepesinden çıkıntıya kadar olan uzaklık on iki metre kadardı. Ve nehre kadar olan uzaklık otuz metre civarındaydı. Zodyak nehrin kenarındaki büyük kayalıklardan dolayı yaklaşamıyordu ama herhangi birinin suya düşme ihtimaline karşı etraftaydılar. Ekip teçhizatlarını hazırlarken Aidan ve Mitch tüm vücutlarını kaplayan koşum takımlarını taktılar. İkisi de birbirinin teçhizatlarını kontrol ettiler. Aidan aşağıya inmek için acele ediyordu ama birkaç dakika ilmiklerin sıkı bağlanıp bağlanmadıklarını kontrol etti. Uçurumdan bakarak on iki metre aşağıda olup hareket etmeyen kişiden gözlerini ayıramıyordu. Mesafe sakatlığın ciddiyeti ya da nerede olduğu belirlenemeyecek kadar fazlaydı ve bu da en kötü kısımdı.

Aidan’ın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Neyse ki o, sakın kalıp tetikte olmak ve seri olmak için eğitilmişti.

İznin verilmesi ile birlikte Aidan ve Mitch birlikte kenara gittiler. Uçurumun sol tarafında Mitch, sağ tarafında ise Aidan vardı. Rüzgârın yardımı ile mükemmel bir iniş gerçekleştirdiler.

İkisi de sıkışmış olan dağcının yan taraflarına çok esnek bir şekilde indi. Aidan hemen eğildi ve elini dağcının omzu-

na koydu. Dağcı gözlerini açtı. Kazazede bir kadın değildi. Yirmi yaşlarında zayıf ve uzun boylu bir erkekti. Mitch çocuğun diğer tarafına eğilerek Aidan'ın bakışına denk geldi.

Lily değil, alakası bile yok.

"Sakin ol," dedi Aidan çocuk şokun etkisiyle paniklediğinde. "Güvendesin, ama ani hareketlerde bulunma. Adın nedir?"

"Aaron Roberts."

Mitch telsizini kaptı. "Kurbanın adı Aaron Roberts. Erkek, yirmili yaşlarında—"

"On dokuz," dedi Aaron.

"On dokuz," diye düzeltti Mitch. "Görünürde bir sakatlık yok."

"Anlaşıldı," diye cevap geldi kurtarma ekibinin kumandanından.

"Ne oldu?" diye sordu Mitch, Aaron'a.

Anlatılan hikâye Aidan'ı germiştir. Aaron ve arkadaşı Gil, iki kızı tepeye çıkarıp biraz baş başa vakit geçirmeyi planlıyorlardı. Kızlar çocukları tepeden aşağıya inmeleri için gaza getirmişlerdi. Ve bunu yapıp tekrar yukarı çıkmaları karşılığında 'çok özel bir hediye' vereceklerini söylemişlerdi.

Mitch başını kaldırıp, *bu geri zekâlıların ne yaptıklarına inanabiliyor musun?* dercesine bir bakış attı Aidan'a.

Başka bir zaman olsa Aidan buna gülebilirdi ama hava gittikçe kötüleşiyordu ve Lily'nin nerede olduğunu ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordu.

Onun yardıma ihtiyacı yoktur diye tekrar ediyordu kendine. Lily akıllıydı, birçok dağcıdan daha fazla tecrübesi vardı ve gelen fırtınayı görmüş olmalıydı.

"Arkadaşların nerede?" diye sordu Aidan, Aaron'a.

“Sanırım yardım çağırmaya gittiler.”

Üçüncü bir koşum takımı Aaron için indirildi. Aidan hâlâ sinirliydi ve bu yüzden bu abazana ne yapması gerektiğini Mitch anlattı. Aaron’ın tek yapması gereken koşum takımını takmasıydı. Yapması gereken sadece buydu. Ama Aaron uçuşunun kenarında herhangi bir şekilde hareket etme düşüncesinden dolayı sararmıştı. Bulundukları alan çok küçüktü ve sadece iki seçenek vardı. Ya otuz metre aşağıdaki nehre atlamak, ya da yukarı çıkmak.

“Bir helikopter çağıramaz mısınız?” diye sordu Aaron umutlanarak ve gökyüzündeki karartıya bakarak. “Çünkü bu çok iyi olurdu.”

“Helikopter mi?” diye tekrar etti Mitch buna inanmayıp Aidan’a bakarak. “O helikopterle seni özel olarak yemeğe de götürmemizi ister misin?” diye sordu Aaron’a.

“Dostum,” dedi Aaron umutlanarak. “Yemek de veriyorlar mı?”

Şimşek çakması Aidan ve Mitch’in birbirlerine bakmasına yol açtı. Şimşek o kadar şiddetliydi ki, bulundukları yeri titretmişti. “İki dakika,” diye bir uyarı geldi tel-sizden.

Lanet olsun.

“Beni dinle,” dedi Mitch aceleci bir şekilde. “Yapacağımız şey şu, yavaşça koşum takımını takacaksın ve biz de bunu kontrol edeceğiz. Ve sen de hepimiz burada kızarmadan önce kışını bu kayalıktan yukarıya taşıyacaksın. Sonrasında da eve gidip kendi lanet yemeğini yiyebilirsin biz de gidip başkalarını kurtarabiliriz. Ve bunların hepsini çok hızlı yapacaksın, beni anladın mı?”

Aaron korkmuş bir biçimde kafasını salladı.

Ama bu o kadar da kolay değildi. Aidan bunu bilmeliydi.

Gökyüzü bardaktan boşanırcasına yağmur yağıdırıyordu o anda ve ayaklarının altındaki kaya kaymaya başladığında artık tırmanmak daha da can sıkıcı bir durum almıştı. Aidan, Aaron ile birlikte durarak çocuğun koşum takımından savrulup düşmesini engelledi.

Ve sonrasında da başka bir şimşek çaktı.

Aaron ürkümüştü. Aidan onu yakaladı, sabit tuttu ama bunu yaparken kendi ayağı kaygan olan kayadan kaydı. Hemen Aaron'ı bırakarak ikisinin de riske girmesini engelledi. Halat sayesinde aşağıda bulunan kayalıklı nehre çakılmaktan kurtuldu. Ama yine aynı halat yüzünden, dağın sert kayalıklarına çarptı.

← 29. BÖLÜM →

Aidan kayalara yıldızları görmesine yetecek kadar sertçe çarpmıştı. Normalde yıldızları, alkol festivallerinde ya da orgazmlarda görürdü. Yani bu yıldızların hemen ardından acının da gelmesi gerçekten iğrenç bir histi. Ayağını tekrar bir yere koyamadan önce başka bir kayadan sıçradı.

Mitch ekibe acil yardım çağrısı yapınca herkes dondu. “Sen iyi misin?” diye sordu Aidan’a.

Aidan düşündü. Omuz kaslarını yeniden yırttığından emindi. Bir önceki yırtıklar, yıllar önce bir futbol maçı sırasında olmuştu ve o çok daha eğlenceliydi. Dirseğiyle dizini de yarmıştı, bir de bonus olarak suratı çok acıyordu ama neyse ki onu göremiyordu. “Ben iyiyim.”

“Hı-hı, çünkü senin kafandan daha sert bir kayayla henüz tanışmadın.” Mitch’in sesi yumuşaktı ama bakışları oldukça ciddiydi. “Bana bak.”

Aidan ona bakıca Mitch onu hızlıca inceleyerek, “Kıçımın iyisi,” dedi.

Yağmur iyice ağırlaşmıştı ama daha fazla ıslanmalarına imkân yoktu. “Şunu halledelim,” dedi Aidan sıkıdığı dişlerinin arasından. Dirseği ve dizi hâlâ kanıyorken, omzu yanarken ve dağın etkisi muhtemelen hâlâ suratındayken kurtarma işini yeniden başlattı.

Kurtarma teçhizatını güzelce takıp kilitledikten sonra yukarıdaki ekip onu elle yönetilen bir vinç sistemi ile

çekmeye başladı. Bu sistemi daha çok yaralı ya da aptal insanları kurtarmakta kullanıyorlardı.

“Hızlandırmamız lazım,” dedi telsizden bir ses. “Fırtına yükseliyor ve yukarıdaki adamlar çok kolay hedef. Yıldırımları çekmemeleri için onları merkeze göndermek zorunda kalmamız an meselesi.”

Tıpkı adamın dediği gibi fırtına daha da gürültülü bir hal aldı. Kesinlikle daha yakındı. Aidan, Mitch’in gergin bakışlarıyla karşılaştı. İkisi de yukarıdaki adamların fırtına geçsin diye beklemleri için merkeze gönderilip geri dönmelerini beklemek istemiyordu.

Kurbanları yukarıdan çekilmeye devam ederken, Mitch Aidan’ın kanayan yaralarına laf atmaya başladı. Dizindeki yara on santim civarındaydı ve derindi. Pantolonunun dizleri kanla kaplıydı. Dirseği için de aynı şey geçerliydi. Ve yüzü için de. Böyle şeyler olabiliyordu işte.

“Kötü başladın,” dedi Mitch.

“Kes sesini.”

“Korkma, önümüzdeki hafta kana bulanma sırası bende.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki hayır. Ben işimde iyiyimdir,” dedi Mitch hava atar gibi yaparak. *Adi herif.*

Aidan onu ittirdi. Dirseği sıyrılmıştı. Yüzü ezilmiş gibiydi ama Aidan bunun endişelenecek bir şey olmadığını düşündü. Düzgün görebiliyor ve normal hissediyordu. Vinç yukarı çekilmişti ve şimdi onların sırasıydı. “Tamam, hadi şunu yapalım—”

Daha cümleyi bitiremeden öyle bir yıldırım düştü ki, Aidan ve Mitch geri çekildiler. Fırtınanın bir sonraki adımı olan gök gürültüsü ise neredeyse kulaklarını patlatıyordu.

“Tanrım,” dedi Mitch. “Tanrım, hayatım resmen gözlerimin önünden geçti. Aidan?”

“Hâlâ buradayım,” dedi gözlerini kırptırırken. Her şeyi bembeyaz görüyordu. “Çok yakındı.”

Telsizden gelen ses Aidan ve Mitch’in hâlâ nefes aldığı bilgisini aldı ama korkulan oldu ve yukarısının onları çekmek için güvenli olmadığı söylendi. Yukarıdaki ekibin açık alanda onları çekmeye çalışması çok daha tehlikeliydi.

“Şu an onların yerinde olmak istemezdim,” dedi Mitch. Ama aslında yukarıdaki adamlardan daha iyi pozisyondaydılar. Aidan ve Mitch, sırtlarının kayaya yaslayıp fırtınayı izlediler.

“Güzel manzara,” dedi Mitch birkaç gürültülü dakikanın ardından. “Birkaç seksi kız ve biraz patlamış mısır olsa daha iyi olabilirdi.”

Aidan başını geri atıp hafifçe güldü. Adrenalin yerini acıya bıraktığı için kasları artık iyice ağrıyordu. Etraflarındaki fırtına ise devam ederek onlara oturup beklemeye oyunu oynamak dışında bir şans bırakmıyordu.

• • •

Gray’in kamyoneti onları dağın yollarında iki tarafa savururken Lily sıkıca tutundu. Fırtına yazları akşamüstleri sık sık yaptığı gibi birdenbire ortaya çıkmıştı. Bir anda gelir, esip gürler ve bir anda giderdi.

Ama bu fırtına bir süre kalacak gibi görünüyordu ve çok şiddetliydi. Ağaçların reverans yaparcasına eğilmesi rüzgârın oldukça güçlü olduğunu gösteriyordu. Birkaç saniyede bir şimşek çakıyor ve gök gürültüsü uğulduyordu.

“Bu havada orada olduklarına inanamıyorum,” dedi Lily. “Bu delilik.”

"Aidan daha kötülerinde de bulundu," dedi Gray.

"Olay Komuta Merkezi," dedi. "Aidan'dan beş kilometre kadar uzağız. Burada bekle." Kamyoneti park ettikten sonra araçtan indi. Lily de onu takip edip çıkarak kamyonetin önünde başını eğip volta atmaya başladı.

Gray'e çarpma nedeni de buydu.

Gray onu tuttu ve Lily rüzgârdan net olarak duyamasa da onun iç çektiğini hissetti.

"Burada kal cümlesinin hangi kelimesini anlamadın?" dedi.

"Hiçbirini."

"Lily—"

Hudson aracını kenara çekti. Üniformasının içinde ciddi bir görünüşle araçtan inerek direkt olarak kardeşine baktı.

"Ne?" dedi Gray.

"Neden telsizin açık değil?"

"Beni şimdi yakaladın."

"Aidan ve Mitch bir aptalı kurtarmaya çalışmış ama yıldırımlar düşünce ekip geri çekilmek zorunda kalmış."

Gray'in yüzündeki ifade Lily'ye bu durumun kötü olduğunu işaret ediyordu. "Peki Aidan nerede?" diye sordu.

Hudson ve Gray birbirlerine tekrar baktılar.

"Ben kafayı sıyırmadan birisi bir şey dese iyi olur," dedi Lily.

Hudson ona baktı. "Aidan ve Mitch hâlâ kurtarma alanında."

"Ölü Adamın Uçurumu'ndalar mı yani?"

Kardeşler bir kez daha bakıştı. "Aşağı bakan kısımda tepeden on beş metre kadar aşağıda asılı durumdalar," dedi Hud.

“Ne?” dedi Lily panikle. “Bu havada öylece açıktalar mı? Geçen seneki tırmanışçılar gibi zarar görebilirler. Onları neden oradan çıkarmıyorlar?”

Hudson durakladığında Lily yürümeye başladı ama Gray onu durdurdu.

“Bırak,” dedi Lily. Yüreği ağzındaydı çünkü Ashley’yi yine böyle bir günde kaybetmişti. “Gidip onu kendim çekeceğim. Sizin sorunuz ne? Onu orada bırakamazsınız!”

“Yapamayacağımız şey seni bu havada öyle açık bir yere götürmek,” dedi Gray. “Kamyonete bin.”

Lily onun ne dediğini anlıyordu ama Aidan ile Mitch’i o daracık yerde bu fırtınada hayal edemiyordu. İlerlemeye çalıştı ama Hudson önüne geçti.

“Beni dinle,” dedi sakince. Lily’nin ıslak saçlarını yüzünden çekti. “Eğer yapabilecek olsaydım şu an orada olur ve onları kendim kurtarıyor olurum.”

Lily onun gözlerine baktı ve endişesini görerek Hudson için güvenli olmayan bir yerin kendisi için de güvenli olmadığını fark etti.

“O iyi olacak,” dedi Hudson. “Halatla bağlı, Mitch de öyle. Güven bana, birbirlerinin düşmesine izin vermeyeceklerdir. Hatta bizden daha güvendeler. Kamyonete git. Gidip bir telsiz alıp sana getireceğim. Onuna kendin konuşur görürsün. Tamam mı?”

“Halatla mı bağlı?”

“Evet.”

Lily uçuşuma doğru bir kez daha baktı.

“Lily.”

“Peki, tamam.” Gray’in onu Hudson’un kollarından almasına izin vererek onunla birlikte kamyonete ilerledi

Lily'yi yolcu koltuğuna oturtuktan sonra kapıyı kilitleyip önden kendi tarafına dolaştı.

İçeri girdiğinde kapıları tekrar kilitledi. Hatta başlamışken çocuk kilitlerini bile aktif etti.

"Tanrı aşkına," dedi Lily.

Gray hiçbir şey demeden ısıtıcıyı açtı ve ucunu Lily'ye çevirdi.

Hudson'ın onların yanına gelmesini beklerken birkaç dakika sessizce oturdular. Hudson arka koltuğa geçerek bir köpek gibi silkelendi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Hud," dedi Gray.

Hud, Lily'ye gülümsedi ama Lily onun sadece kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu. Telsizi almak için elini uzattı.

Hud durakladı. "Tamam, ama önce sana bir şey söylemeliyim. Aidan biraz yaralı—"

"Tanrım." Lily derin bir nefes alırken gözlerinin buğulandığını hissetti.

Hudson öne uzandı ve elini Lily'nin ensesine götürdü. "Elime iyice yaslan," dedi. "Derin nefesler al, Lily."

"Biz yanındayız," dedi Gray.

Lily'nin beyninin büyük kısmı panik tarafından ele geçirilmişti ama Gray'in sesi ve Hudson'un eli odaklanmasına yardımcı oluyordu. İkisi de dönmüş ona bakıyorlardı. Muhtemelen kendisinin bir risk olduğunu düşünüyorlardı ve bunda haklılardı ama Lily gözlerinde içten bir şefkat gördü.

"Her şey iyi olacak," dedi Hudson.

"Bunu bilemezsin." Lily histerinin geri döndüğünü hissediyordu. "Her şey her zaman iyi olmaz. Bazen yanlış yerlere giderler." *Ve insanlar ölür...*

“Her şey iyi olacak,” dedi Hudson ciddi bir şekilde. “Çünkü başka bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Lily döndü ve onun kararlılıkla bakan gözlerine baktı. Ardından Gray’e döndü. O da aynı şekilde bakıyordu.

“Benim yüzümden orada,” diye fısıldadı Lily, büyük korkusunu açığa vururken. “Oradakinin ben olduğumu sandı.” Ve bu da onu sorumlu kılıyordu. Tekrar.

“Oradakinin kim olduğunun bir önemi yok,” dedi Gray. “Herkes için oraya çıkardı ve bunu sen de biliyorsun. Bunu kendine yük etme.”

Ardından kolunu Lily’ye sardı ve sarıldı.

Çünkü onlar Aidan’ın ailesiydi ve onlar kendilerinden olana göz ulak olurlardı. Lily o ana kadar bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. Aidan’ın burada olabilmek için her şeyi bırakıp gelen iki kardeşiyle birlikteydi. Neredeyse ağlayacaktı. Bir ailenin parçası olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Evet, Ashley ile kedi köpek gibi kavga eder ve her şeyde yarışırldı ama her zaman birbirlerinin arkasını kollarlardı. Bunu özlemişti. Çok özlemişti. Bunu özlediği için kendine bunu düşünme izni veriyordu. Birisine ait olmak. Birisine sahip çıkmak. Ne olursa olsun.

Ve evet, annesi hâlâ vardı ama uzaktaydı. Jonathan da vardı ve salonda çalışırken yakınlaştığı tüm müşterileri de vardı, ama bu... o an yaşadığı... Bir ailenin parçası olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

Aidan için endişeleniyor olmasa Hudson ve Gray’in yanında duygusallaşabilirdi bile.

“O ne yaptığını bilir,” dedi Hudson. “Buna inanmalısın. Hiçbir şeye inanmazsan bile onun hayatta gördüğüm en inatçı varlık olduğu gerçeğine inan. Hiçbir yere gitmiyor. Çünkü giderse onu kendim öldürürüm. Anladın mı?”

“Anladım,” dedi Lily.

Gray omzunun üzerinden kardeşine baktı. “Senin sorunun ne, aptal herif? Bir kadına âşık olduğu adamı öldüreceğin söylenir mi?”

Bir dakika, ne? *Âşık olduğun...* Uyuşukluk geri döndü ve Lily, Hudson’ın çok uzaktan geliyormuş gibi gelen gülüşünü duydu.

“Aptal olan sensin,” dedi Hud. “Kıza daha kendisi bile bilmiyorken Aidan’a âşık olduğunu söyledin. Çok iyi yaptın, adamım. Daha Aidan ne olduğunu anlamadan her şeyi berbat edeceksin.”

Lily bir anda bir acil durumla uğraşması gerektiğini hatırlayıp Hudson’a döndü. “Orada neler oldu?”

“Aptal bir çocuk bir kızı etkilemeye çalışmış. Sonra sıkışıp kalmış ve ne aşağı ne yukarı gidebilmiş. Ama onu mimlediler. Aptal olarak tırmandığı için değil –ki bence sebep bu olmalıydı, ama tırmanışın yasak olduğu bir yerde tırmandığı için. Aidan ve Mitch onu fırtınadan hemen önce yukarı çıkardı ama onlar daha aynısını yapamadan telsizden geri çekil uyarısı geldi. Tüm ekipmanlarla birlikte yıldırım düşmesine uğramak büyük bir tehlikeydi.”

“Aidan’ın yaralı olduğunu söylemiştin. Ne oldu?”

“Kaydı ve suratını kayaya vurdu.”

“Aman tanrım.” Lily gözlerini kapattı. *Seni seviyorum, Lily...* Lily onun hislerini söylemesine, onu iyileştirmesine ve mutlu etmesine izin vermişti. Peki, o Aidan için ne yapmıştı? Hep geride durmuş, hislerini gizlemiş ve kendine saklamıştı.

Kendisini her zaman cesur biri olarak görmüştü. On sekiz yaşında kimseye bağlı olmadan hayata atılmış ve hayatta kalmıştı.

Ama hiç de cesur olmadığı ortaya çıkmıştı. Acı çektiğinde kalbini kilitlemiş ve o zamandan beri kilit altında tutmuştu.

Ki bu da onu cesurun tam tersi yapıyordu.

Ama Aidan öyle değildi. Onun duvarları yoktu. Hissettiği her şey tüm dünyanın görebilmesi için açıktaydı.

Bu da onu Lily'nin tanıdığı en cesur insan yapıyordu.

Ve Lily'yi seviyordu.

Sen de onu seviyorsun... Lily gözlerini kapattı. "Ona ihtiyacım var," dedi.

"Hepimizin ona ihtiyacı var," dedi Hudson.

Gray telsizi aldı. "Aidan, duyuyor musun? Ben Gray. Hayatta olduğuna dair bir kanıt ihtiyacım var. Tamam."

Telsiz cızırdadı ve Aidan'ın sesi duyuldu. "Bunu zaten kanıtlamıştım," dedi. "Kimse Lily'nin nerede olduğunu biliyor mu? O güvende mi? Tamam."

Sesini duyan Lily ağlamasını bastırmak için elini ağzına kapattı. Bir fırtınanın ortasında kurtarıcıların bile tehlikeli bulup geri çekildiği bir yerde bir iple asılı duruyordu ve o esnada bile Lily'nin iyi olup olmadığını bilmek istiyordu. "Onunla konuşmalıyım."

Gray başını iki yana salladı.

Lily görev başında bir kadındı ve telsizi onun elinden kaptı. "Aidan," dedi telsize, sesi Aidan'ın kardeşleri kadar sakın değildi. Bunun için östrojeni suçladı. "Ben buradayım ve iyiyim." Durakladı. "Tamam," dedi garip bir şekilde.

Gray sanki sempatik bir hareket yapmış gibi ona gülmüseddi.

"Burada derken?" dedi Aidan ciddi bir ses tonuyla. "Dağda mı? Tamam."

"Güvendeyim. Gray'in kamyonetindeyim." Derin bir

nefes almaya çalıştı. “Çok üzgünüm. Bunu doğru düzgün yapamayacak kadar korkak olduğum için özür dilerim. Olabileceklerden ve incinmekten, senin incinmenden korktum. Ama bu şekilde yaşanmaz. Bir şeyler her zaman olabilir. Ben her şeyi kontrol edemem ve yarım bir hayat yaşayamam.”

“Lily—”

“Hayır, dinle. Artık kendimi tutmayacağım.” Güçlükle yutkundu, Aidan’ın her şeyin iyi olacağını söylemesini bekledi.

Telsiz sessizdi.

Bir kez daha yutkundu. Lafını bitirmeliydi. Tıpkı Aidan gibi o da her şeyi söylemeliydi. O bunu hak ediyordu. “Aidan—”

“Hayır,” dedi Aidan onun lafını keserek. “Burada olmaz. Şimdi olmaz, bu şekilde olmaz. Tehlikede olduğumu düşündüğün için olmaz.”

“Ama sen tehlikedesin.”

“Gray,” dedi Aidan. “Onu oradan götür.”

Gray telsizi onun uyuşuk parmaklarından aldı. “Hiçbir yere gitmiyor. Ben ve Hud da öyle.”

“Orada çok açık hedefsiniz,” dedi Aidan. “Onu eve götür yoksa—”

Gray telsizi kapattı.

Lily’nin ağzı açık kaldı.

“Gitmiyoruz,” dedi Lily.

Gray de, “Gitmiyoruz,” diyerek onay verdi.

“Fırtına tüm gece sürmese iyi olacak,” dedi Hudson arka koltuğa yayılarak. “Burası çok soğuk. Hey, Lily, ona iki kelimelik cümleyi mi söyleyecektin?”

Lily sessizliğe gömüldü. Az önce aileye mi özenmişti? Belki erkek kardeşleri olmadan da yapabilirdi...

Hudson hafifçe güldü. "İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Lily bir ay önce olsa bunu inkâr ederdi. Birkaç gün önce bile rahatsız hissedebilirdi.

Ama şimdi öyle değildi.

Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. İkisi gerçekten birbirleri için yaratılmışlardı. Aidan ona hayatında eksik olan her şeyi geri vermişti. Heyecan, aksiyon, sıcaklık, kahkahalar, kalp...

Her şey. Ona her şeyi vermişti.

Lily sadece bunu geç fark etmemiş olmayı diliyordu.

← 30. BÖLÜM →...

Fırtına üç saat boyunca güçlenerek devam etti. Aidan bunu biliyordu çünkü her saniyeyi saymıştı.

Ve tüm bu zaman boyunca Mitch ile birlikte kapüşonlarını takmış ve başlarını eğmiş şekilde kayaya yaslanıp beklemişlerdi. Takımları en iyilerindendi ama fırtına o kadar sertti ki hiçbir koşum takımı buna eşit gelemezdi.

Yağmur ve güçlü rüzgâr gece yarısına kadar onları dövmeye devam etti.

Ardından bir anda azalmaya başladı. Birden şimşekler arasında umut vaat eden boşluklar oluştu.

Ardından en sonunda Mitch ile birlikte bekledikleri telsiz anonsu geldi. Artık oradan kurtulma zamanıydı.

Yirmi dakika sonra Aidan uçuşunun üstüne çıktı ve o anda Lily gibi kokan ama çılgın bir kadın gibi görünen parlak kırmızı ceketli biri tarafından sarıldı.

İkisi de yere yuvarlandılar.

Aidan derince bir nefes aldı çünkü saç diplerinden ayak parmak uçlarına kadar her yeri ağrıyordu. Ama Lily ona sarıldığında tüm acısı yok oldu.

Lily tir tir titriyordu. "Çocuklar," dedi onları saran gruba. "Bize bir dakika verin."

"Daha neler," dedi Mitch. "Hadi şu işi bitirelim. Siz kumrular daha sonra öpüşüp koklaşsınız."

"Bir dakika," dedi Aidan.

“İyi, tamam.” Mitch ellerini kaldırdı. “Şişip araba tekerleğine benzeyecek olan surat sana ait.”

Aidan ona yanaşmaya çalışan iki sağlık görevlisini görmezden geldi. “Lily.”

“Buradayım.” Lily nazikçe onun yüzünü avuçları içine aldı. “Kızma. Buraya sadece güvenli olduğunu söyledikleri zaman geldik.”

“Şimdi söyle,” dedi Aidan.

“Kanamam var.” Aidan’ın diğer tarafındaki birisine baktı ama Aidan gözlerini ondan ayırmadı. “Kanaması var,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Mitch. “Kendisi inatçının önde gideni. Ama görünüşe göre ikiniz işinizi halletmeden hiçbirimiz bir yere gidemiyoruz. O yüzden belki olayı biraz hızlandırabilirsin, ha?”

Sağlık ekipleri yine yanaşmaya çalıştı ama Aidan sıkıldığı dişlerinin arasından bağırdı. “Bekleyin.”

Kimse geri gitmedi ama kimse onu çekistirmede de. Bu da bu dakikaya sahip olabileceğini gösteriyordu. “Lily. Söyle hadi.”

Lily hâlâ bu onun işiymiş gibi Aidan’a sarılıyordu ama geri çekildi ve dolu gözleriyle onun gözlerine baktı. “Seni seviyorum.”

Evet. İhtiyacı olan buydu. Tüm vücudu rahatladı ve göğsündeki düğüm de gittiğinden rahatça nefes almaya başladı. Gece karanlıktı ve bir gözü kapanacak kadar şişmişti ama Aidan üzerine gelip onu taşımak isteyen adamları görmekte bir sorun yaşamadı. Aidan onu sıkıca tuttu. “Bir daha,” dedi.

Lily’nin ifadesi yumuşadı ve ardından ona doğru eğilip onu hafifçe öptü. “Seni seviyorum. Hep sevdim. Hep de seveceğim.”

Aidan aptal bir gülücüğün yüzünü ve zaten ayırık olan dudağını iyice ayırdığını fark etti. "Hay lanet olasıcalar."

Lily derin bir soluk verdi. "Tamam, artık takımına kükremeyi bırak da sana göz kulak olsunlar," dedi ciddi bir edayla.

Mitch güldü ve sadece Aidan ona bakınca sustu.

Lily bunu görmezden geldi ve sağlık ekiplerinin onu alışını izledi.

"Ben iyiyim," dedi Aidan ayağa kalkarak.

"Lanet olası," dedi Gray derin bir soluk vererek. "Yine kolunu yırttın, değil mi?"

"Evet," dedi Mitch. "Omuz kasları," dedi ve durumu şaşkın olan Lily'ye açıkladı. "Bu kayayla öpüştüğünde oldu."

"Hadî oradan," dedi Aidan dizlerinin üzerine düşerken. "Lanet olsun."

"Aidan!" diye bağırdı Lily dizlerinin üzerine çökerek.

"Ben iyiyim." Aidan sağlık ekipleri onunla uğraşırken gözlerini Lily'den ayırmadı.

"Onu hastaneye götürüyoruz," dedi adamlardan biri Gray'e.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Aidan.

"Hastaneye gidiyorsun," diye karşılık verdi Lily.

"İkinizi izlemek eğlenceli olacak," dedi Gray ve Aidan o an iki kardeşinin de orada olup utanmadan kulak misafiri olduklarını fark etti. "Anneme saplantı yapacağı yeni bir çift haberi vermek ve torun için yalvarmasını dinlemek daha eğlenceli olacak."

Aidan, Gray'i öldürmeye kalkışmadan yola koyuldular. Koşu yoluna geldiklerinde Aidan ambulansa yerleştirildi.

"Şu kazağı çıkartalım," dedi sağlık ekiplerinden biri.

“Bunu kadınlar bana her zaman söylüyor,” dedi Aidan. Ardından gecenin içinde kayboldular.

• • •

Lily araç kaybolana kadar baktıktan sonra olduğu yerde durmaya devam etti.

Bu tam olarak doğru olmayabilirdi. Kalbi hareket ediyordu. Aslında çatırdıyordu. Çünkü Aidan onun söylediği her şeyi dikkatle dinlemiş ama ona karşılık hiçbir şey söylememişti.

Aynısını ona yaptıktan sonra bunu hak etmişti. Ve eğer Aidan’ın canı da o an kendi canının yandığı gibi yandıysa, bunu nasıl telafi edebilirdi bilmiyordu.

Hudson, Lily’nin bir elini tuttu. Gray de diğer elini. Onu kamyonete geri götürdüler.

“Hastaneye gidiyoruz,” dedi Lily.

İki adam da ona cevap vermedi.

“Hastaneye gidiyoruz,” dedi Lily.

“Titriyorsun ve donmuş haldesin. Duşa ve kuru kıyafetlere ihtiyacın var,” dedi Gray. “Bir de dinlenmeye.”

“Penny incinmiş olsaydı sen de öyle mi yapardın?” diye sordu Lily. “Eve gidip dinlenir miydin?”

Gray yüzünü buruşturdu.

“Anlaşıldı,” dedi acı bir ses tonuyla. “Hastaneye gidiyoruz.”

• • •

Aidan her zaman bir saniye önce uyurken, bir saniye sonra ayık olabilmesiyle övünürdü. Bilinci açılmaya başladığında her şeyi hatırlamaya da başladı. Kurtarma. Kendisini duvara çarpması. Mitch ile fırtına altında saatlerce bekleyişi.

Lily.

Sesler ve antiseptik kokusu ona hâlâ hastanede olduğunu, Lily'nin şampuan kokusu da yalnız olmadığını söylüyordu.

Gözlerini açtı ve ona baktı.

Lily sandalyeden kalkıp yanına geldi. "Hey," dedi sabah yeni uyandığında duyulan ve Aidan'ın çok sevdiği ses tonuyla. "Uyanmışsın."

Hudson için söyleyebileceği şeyin tam tersiydi. Hudson bir sandalyede oturmuş, başını geri atmış ve ağzı açık şekilde hafifçe horlar haldeydi.

"Senin için endişelenerek zorlu bir gece geçirdi," dedi Lily. Bakışları aynı gecedan kendisinin de geçirdiğini gösteriyordu. "Sen iyi misin?" diye sordu Aidan.

"Bunu benim sormam gerekiyordu," dedi Lily.

"Olanlar ve hepsinin yaşandığı mekânla ilgili olarak sordum," dedi Aidan. "Her zaman riskli kurtarma operasyonları olacak, tehlikeli yangınlar olacak—"

"Biliyorum," dedi Lily hafifçe.

"Sana bunu nasıl sorarım bilmiyorum, böyle işleri olan birisiyle—"

"Sen bir şey sormuyorsun," dedi Lily. "Bu benim kararım. Ben seninle olmak istiyorum, Aidan. İşin ne olursa olsun. Sadece incinmenden nefret—"

"Ben iyiyim."

Lily elini Aidan'ın kolundan göğsüne uzanan sabitleyiciye götürdü ve bakışlarını o anda yanmakta olan yüzünün yan kısmına odakladı. Nasıl görüldüğünü anlamak için aynaya ihtiyacı yoktu.

"Sen?" dedi Lily. "İyi misin?"

"Yüzde yüz."

Lily kaşını kaldırdı ve Aidan kendine engel olamayarak gülümsedi. Dudağı yine acımişti. Kahretsin,” dedi parmaklarını dudağına götürerek.

Lily elini tuttu. “Eğer sen iyiysen, ben de iyiyim. İyi miyiz?”

“Beni hâlâ seviyor musun?” diye sordu Aidan.

“Hatırlıyorsun yani,” dedi Lily.

“Hatırlamayacağımı mı sanmıştın?”

“Emin değildim,” dedi Lily gerginliğini fark ederek.

Aidan efor sarfedip onu davet edercesine örtüyü kaldırdı. Lily dudağını ısırdı. “Burası bir hastane yatağı, ben—”

“Gel buraya.”

Lily, Hudson’a baktı ve hâlâ uyuduğunu görünce ayak-kabıllarını çıkardı. “Seni incitmeyeceğimden emin misin?”

“O iyi,” dedi Hudson. Gözleri hâlâ kapalıydı ve kılı bile kımıldamıyordu. “Ama beni öldürüyorsunuz. İkiniz de çenenizi kapatın. Konuşmak yok, ta ki...” Gözünü açıp saatine baktı ve, “sabah yediye kadar,” dedi.

İkisi de onu görmezden geldi.

“Her şeyi hatırlıyorum,” dedi Aidan onu yanına çekerken. “Ama sen emin olmak için yine de söyle.”

Lily gülümsedi. “İlk olarak, sabahları sana olan şeyi seviyorum.” Sabahları diğer tüm vücut parçalarından daha fazla sevdiği yerine dokundu.

“Tanrım,” dedi Hudson. “Gidin kendinize bir oda tutun.”

“Odadayız zaten,” dedi Aidan kolunu ona sararak. “Ne diyordun?” dedi Lily’ye. “Güzel bölgelerimle ilgili bir şeydi sanki?”

“Tanrı aşkına.” Hudson öfkeyle onlara bakıp odadan ayrıldı.

“Hiç gitmeyecek sandım,” dedi Aidan sırtarak.

“Senin için endişeleniyordu,” dedi Lily. “Hepimiz endişelendik. Aidan, bazı şeyleri çok yavaştan aldığım için özür dilerim. Ama sana dün akşam söylediğim her şeyde ciddiydim. Cedar Tepesi’nde kalmak istiyorum. Gerçek bir şansımız olsun istiyorum. Seni sevmek istiyorum.”

Aidan başını salladı. Artık ciddiydi. “Ne kadar süreliğine?”

“İstediğin kadar.”

“Hayatımın sonuna kadar her gün,” dedi Aidan hemen.

“Bu senin işine gelir mi?”

Lily’nin gözleri doldu. “Hem de çok.”

SON BÖLÜM

Üç ay sonra...

Yorgunluktan çok gerginlikten dolayı nefes nefese kalan Lily, Ölü Adamın Uçurumu'nun tepesine çıktıktan sonra durdu.

"Yaptım!" dedi. "Buraya geldim."

Aidan ona arkasından yaklaştığında iki güçlü ve sıcak el kalçalarına sabitlendi. "Bunu yaparken beni de geçtin."

Lily ona yaslanarak önündeki manzaraya baktı. Dağlar, güz zamanı güzelliğiyle önlerinde uzanıyor, yeşil ve nehrin mavisi birbirine karışıyordu.

Tam altlarında birçok insanın düşüp yaşamını yitirdiği kayalık uçurumlar vardı.

Kalbinin sıkıştığını hissetti. Çünkü Ashley de o insanlardan biriydi. Boynundaki şalı çıkardı ve kalbine götürdükten sonra onu boşluğa bıraktı. Rüzgâr şalı yakalayarak bir süre havada tuttu ve şal hemen ardından gözden kayboldu.

Lily duygularının tüm vücuduna yayılmasını bekleyerek gözlerini kapattı. *Hoşça kal, Ashley. Seni asla unutmayacağım...*

Güneşin yüzünü ısıtmasına ve dağ havasının ciğerlerini doldurmasına izin verdi. Yanındaki her daim mükemmel olan adam ona kendini daha da güçlü hissettiriyordu. "Buraya gelmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Sana yardım etmedim," dedi Aidan kısık bir sesle.

“Ama yürüyüş yapmayı ve yanımda birinin olmasını her zaman sevmişimdir.”

Lily gülümsedi. Onunlayken her zaman gülüyordu.

“Hissedebiliyor musun?” dedi Aidan.

“Neyi?”

“Havadaki kış kokusunu. Bunu tam zamanında yaptın bebeğim. Kar geliyor.”

“Uzun süredir burada kar görmemiştim,” dedi. Kocaman kar tanelerini izlemeyi, her şeyin üzerini kaplamalarını ve ağaçların uzun boylu hayaletler gibi görünmesini özlemişti.

Cassandra bebeği olduktan sonra geri dönmemeye karar verdiğinden, Lily istediği kadar salonda çalışabilirdi. Jonathan ona salonu yeniden dekore etmek için sınırsız limit vermişti. Ne de olsa para kendi cebinden çıkmıyordu.

Aidan’ın sıcak ve kendinden emin kolları onu sarmaladı. “Sen iyi misin?” diye sordu.

Lily ondan on yıllık anılarını ve hayallerini çalan manzaraya baktıktan sonra Aidan’ın kollarının içinde dönerek ona baktı. “İyiden de iyiyim. Ben... huzurluyum. Gelecek için heyecanlıyım.” Parmak uçlarına yükselerek onu öptü ve ardından geri çekilip ona baktı.

Son aylar Aidan için kolay geçmemişti. Jacob hâlâ kayıptı. Yaralıydı ve tedavi gördüğünü umut ediyorlardı. Kardeşleriyle hiçbir iletişim kuramamışlardı ve bu onları öldürüyordu. Tatil merkezi konusunda bir mucize gerçekleşmemişti ama kimse henüz vazgeçmemişti. Hâlâ dokuz ayları vardı. Bu endişe ona ve diğer herkese ağırlık yapıyordu ama Lily ona yardım ettiğini düşünmek istiyordu. “Peki sen, Aidan? Sen iyi misin?”

Aidan başını eğip onu öptü. Yumuşak bir öpücük de-

ğildi bu. Aidan geri çekilip ona baktığında ikisi de kesik nefesler alıyordu. “Belli olmaz.”

“Nasıl yani?” dedi Lily.

“Gelecekte olacaklara bağlı. Bize olacaklara.”

Lily nefesinin kesildiğini hissetti. “Ne olmasını istiyorsun ki?”

“Ben mi? Bu çok kolay. Geceleri seninle birlikte uykuya dalmak ve sabahları seninle sarmaş dolaş uyanmak istiyorum.” Gülümsedi ve omzunu kaldırdı. “Diğer her şey ekstra, bebeğim. Bir yüzük. Çitle çevrili bir ev. Bebekler. Ne istersen.”

Lily ona baktı. “Ne istersem mi? Bana her istediğimi öylece sunamazsın.”

“Tabii ki sunabilirim.” Gözleri artık derin bakıyordu. Ciddiydi. “Sen yeter ki iste.”

“Aslında sadece bir şey var,” dedi Lily.

Aidan hiç kendisi gibi davranmayarak sabırla bekledi.

“Beni sevmene ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Aidan, “Hayatımın sonuna kadar,” diye söz verdi.